

MUHAFIZ
CADILAR #3

KURT VE CADI

CHARISSA
WEAKS

NEPHELE'İN KURT'LA YAPTIĞI ANLAŞMA, DOĞU'DAN YÜKSELEN KARANLIĞA KARŞI TEK SİLAHLARIYDI...

Nephele, Alexis ve sadık yoldaşları, Ulra Dağı'nda yaşadıkları acı kayıpla boğuşurken Doğu'da Thamaos'un hükmü yükseliyordu.

Hazırlanmak için Kuzeydiyar ve Yazdiyarı ordularını güçlendirmek zorundaydılar; bu, hayatta kalmasını asla beklemedikleri tek varlığa, Kuzey Tanrısı Neri'ye bel bağlamaları anlamına gelse bile.

Nephele onunla öyle bir anlaşma yapmıştı ki bundan kaçıışı yoktu. Bu anlaşmaya göre yalnızca Kurt'u diriltmeyecek, aynı zamanda nereye giderse gitsin onun yanında olacaktı. Neri, Kuzeydiyar'a dönüp savunmayı güçlendirerek hainleri ve düşmanları bertaraf etmek zorunda kaldığında bile. Nephele'in en son istediği şey, günlerini ve gecelerini baştan çıkarıcı, kibirli bir tanrıyla yalnız geçirmektir. Ama Tiressia'nın geleceği Neri gibi bir silaha bağlıydı ve o silahı kullanma gücü yalnızca Nephele'in elindeydi.

Thamaos, ilk yıkıcı saldırısının hedefi olarak Neri'yi seçerken, Nephele hem Kurt'un düşündüğünden daha zor kontrol edilebildiğini hem de ona gösterdiğinden çok daha fazla insani yanı olduğunu fark etmişti. Günler geçtikçe aralarındaki inkâr edilemez tutku daha da alevleniyor, ateşleri hem karşı konulmaz bir hâl alıyor hem de Thamaos'un göz ardı edemeyeceği kadar güçleniyordu.

Çünkü Thamaos'un Kurt'un Tiressia'da dolaşmasından daha çok nefret ettiği tek şey, yanında bir cadıyla dolaşmasıydı. Ve o cadının soyadı Bloodgood'du.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-64-9

9 786255 919649

www.olimposdukkan.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

Her zaman büyük kötü kurdu seven okurlara

Düzenleme
Ny.ozlem

LORIAN ÇAĞI'NIN LANETLERİ

213 Yılında, Fia Drumera'nın Hükümdarlığında
Kaleme Alınmış Kitap

Kandaki Lanet

Pek çokları, Loria'nın Ulra Dağı'ndaki koruyu, tanrıların ebedi istirahatgâhı olarak seçmesinin sadece Yazdiyarlıların zamanla gelişmiş gücünden –ki böylesine kutsal toprakları korumak için en güvenilir yol buydu– kaynaklanmadığını, aynı zamanda gizemli toprağın da ağaçlar aracılığıyla onları koruyacağını düşündükleri için seçtiklerine inanır.

Asha, Kraliçe Alma Drumera'nın hizmetçisi Rikke'ye yazdığı son mektubunda Loria'nın dirilişe dair öngörülerinden bahsetmişti. Loria'nın, dirilişin sonuçsuz gerçekleşmesi için bir ön koşulu olduğunu belirtti: Herhangi bir ritüel gerçekleştirilmeden önce Kutsal Salon'da güvenilir âlimler, kraliçeleriyle bir tanrının ortaya çıkması gerektiği konusunda oybirliğiyle anlaşmaya varmalıdır.

Bu emre uyulmadığı takdirde Asha'nın mektubunda korunun, kutsal yasayı çiğneyen ve tanrıları ebedi istirahatlerinde rahatsız

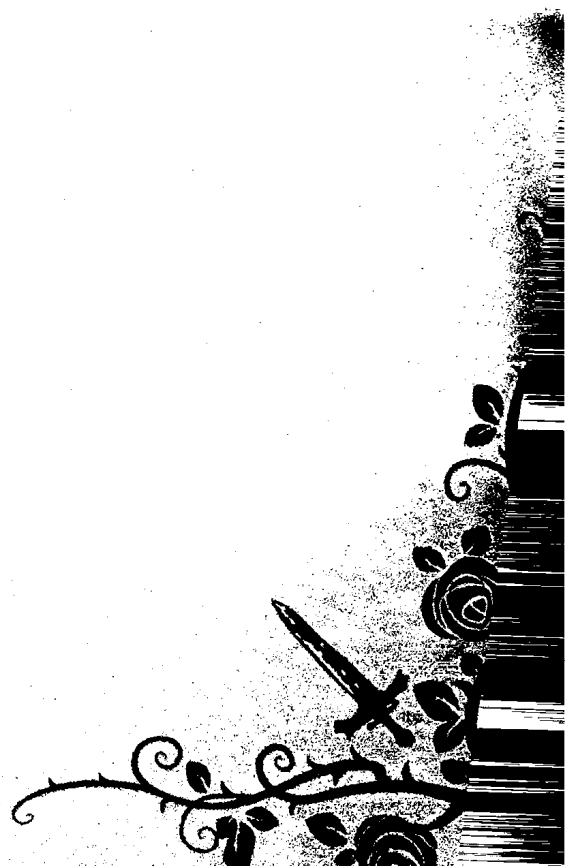
edenlere ceza vermekle yükümlü olduğu bildirilmektedir. Asha, bu cezanın kanı lanetlemekten farksız olacağını düşünüyordu.

Yazdiyarı Tanrıçası'nın eski mektuplarında bahsi geçen ve şu an Kutsal Salon'da saklandığı söylenen bu lanetin bilinen başka bir kaydı veya başlığı yoktur.

❧ I ❧

CANA CAN

N E P H E L E

Utra Dağı
Tanrılar Korusu

Koru feryat ediyordu. Kederli çılgınlık mezarlığının yanmış kalıntıları arasında süzülüyor, yerin derinliklerinden acı dolu ulumalar yükseliyordu. Ayaklarımın altındaki simsiyah toprak karla kaplanmıştı. Bu, Neri'nin büyüünün tıpkı Aki-Ra Bölgesi'nde yaptığı gibi ateşleri boğmasının sonucuydu. Tepemizdeki güçlü, kadim dallar artık yoktu. Hatta gece göğünü gizleyen yoğun ve gri bulutlardan başka hiçbir şey yoktu.

Tek ışık kaynağı, Alexis'un yıldız ışıklarıydı. Koruyu aydınlatıyor, küller Neri'nin karları gibi ağır ağır düşerken çaresizce kız kardeşimi arayan küçük grubumuzu görmemizi sağlıyordu.

Soğuk havada titrerken Alexis'un Raina'nın ismini seslenmesiyle onun yanına doğru hareket ettim. Tok sesi o kadar boğuk ve çatallı çıkmıştı ki kederli korunun ağıtları sırasında

neredeysse anlaşılmayacak hâle gelmişti. Çabasıdan dolayı öksürdü, geçmeyen duman nefes almamızı zorlaştırıyordu.

Neri dışında. Etrafımızdakilerden etkilenmeyen beyaz kurt, insan formuna geri dönmüş, ağır adımlarla ardımızdan yürüyordu. Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyordu ama kurdun bizzat kendisi tarafından zincirlerinden kurtulan Kralım da peşinden geliyordu.

“Bu korudan üç kez geçtim,” dedi Neri, Alexis’a. Sinirli tavrı akıcı ve aksanlı sesine gölge düşürüyordu. “Burada değil.”

Daha önce Alexis’un gözlerinin içine bakmış ve “Duyamak istediğin bu değil, Un Drallag ama sevgilin ya kendi yangınında öldü ve yarattığı uçurumun içine dalarak bu ormanı terk etti ya da Quezira’da Prens ve Thamaos’la birlikte,” demişti.

Şaşırtıcı şekilde sözleri ne kin doluydu ne de incitme amacı taşıyordu. Samimi ve şu anda yaptığımız şeyden –acıyla boğuşarak tanrıların yanmış mezarları arasında dolaşırken her şeye rağmen bir sonraki dönemeçte kız kardeşimin güzel yüzünü görmeyi umut etmek– bizi korumak amacıyla söylenmiş gibiydi. Hepimiz yangın sırasında garip bir gücün dalgalandığını hissetmiştik. Nefes kesici bir güç koru boyunca güçlü bir fırtına gibi *uğuldamış* ama geldiği gibi de yok olmuştu.

Yanan gözlerime daha fazla yaş dolarken göğsüme bir sancı girdi. Görüşüm bulanıklaştı, ayağım bir ağaç köküne takıldı ve hâlâ ağrımakta olan bileğim döndü.

Neri bir anda yanımda belirdi. Pençe gibi devasa ellerinden birini çıplak koluma, diğeriniyse belime dolayarak düşmemi engelledi. “Dikkatli ol.”

Kaslı göğsüne yaslanarak dengemi sağladım. Pürüzsüz teni ve insani özellikleri, parlak ve beyaz tüylerle kaplı hayvansı alt yarısıyla tuhaf bir uyum içindeydi.

Güçlü parmakları tüyleri diken diken olmuş kolumda ileri geri hareket ederken Kimera formuna rağmen dokunuşu vücu-

duma sıcaklık dalgası yayıyordu. Bu onun gücüydü. Üşümemi bir anlığına bastıran sıcak bir armağandı.

“Daha iyi mi?” Bal rengi gözleriyle bana tepeden bakarken karanlıkta, ay ışığının altında parlayan tenini fark etmekten kendimi alamadım.

“Ben iyiyim. Sanırım Raina’nın tedavisi kemiği tamamen iyileştirmeye yetmedi.”

Kaşlarını çattı. “O zaman seni taşımalıyım.”

“Hele bir dene,” diye uyardım sesime yansıyan saf kinle. Kurdun dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü.

Bana şöyle bir göz attı. Durum değerlendirmesi yapıyor gibiydi, o yüzden yaralı ayağımı elbisemin eteğinin altına sakladım. Şişmiş bileğimi, soğuk ve iltihaptan dolayı kızarmış tenimi bir anlığına görmüştü ve istesem de istemesem de beni kollarına alacağını biliyordum.

Gözleri, her şey ters gitmeden önce Fia Drumera’nın sarayındaki düğün için seçtiğim is lekeli şarap rengi elbisemden boynumda asılı duran kalbinin parçasına, ardından yaşlarla dolu gözlerime kaydı. Bakışları yumuşamıştı ancak hâlâ içime işliyordu. Çok şey biliyordu. Colden’in kısa mesafeden üzerime diktiği gece karası bakışlarıysa her şeyin farkındaydı. Çok dik-katliydi.

Sorular birikiyordu ve ben hiçbirini cevaplamak istemiyordum.

Kurdun sıcak dokunuşundan silkinerek kurtulup bir adım uzaklaştım. Derin bir nefes alıp bir elimi ağrıyan kalbime bastırırken diğeriyle kararmış bir ağaca yaslanarak ayakta durmaya çalıştım. “Raina bizi bırakmazdı.”

Bu sözleri inandığım için söylemiştim. Bütün bu olanların üstesinden gelmemi sağlayan tek gerçektir.

Ağlayan korunun şarkısı dinerken Colden yanıma geldi. Gümüş kadife smokinini çıkarıp külden şeritlerin iz bıraktığı özel dikim kalaylı tuniğini ortaya çıkardı. Solgun cildi küller

yüzünden inci grisine, ipeksi sarı bukleleriyle karmaşık düğümlere dönüşmüştü. Hareket edişi neredeyse Neri'ninki kadar vahşiydi ama bir canavar olmaktan ziyade düşen bir adamı korumak için acele eden yetenekli bir asker gibiydi. Colden da uzundu ama Neri'nin gözlerine bakmak için çenesini kaldırması, kül ve kar tanelerini uzaklaştırmak için gözlerini kırpması gerekiyordu. Kuzey Tanrısı'na, lanetinin yaratıcısına öfkeli öfkeli bakıp dişlerini gösterdi, ardından şık smokin ceketini omuzlarına bıraktı ve yüzümü kırılğan bir cam parçasıymış gibi nazikçe ellerinin arasına aldı.

Colden alnımı öptü ve parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Onu bulacağız. Söz veriyorum, aşkım. Onu bulacağız."

Neri'nin dudakları kıvrıldı, uzun sivri dişleri ortaya çıktı ve göğsünden derin, bastırılmış bir hırıltı koptu. Bir an için duruşunu değiştirse de isteksizce dönüp uzun, kaslı bacaklarıyla dev bir ağacın yanmış kalıntılarına doğru ilerledi. Üzerinden sis misali buz parçaları dökülüyordu.

Ellerini yumruk yaptı, istediğini düşündüğü şeyi elde edemediği için sinirlenen şımarık bir tanrı gibiydi. Eğer akıllı olsaydı benim bir ödül olmadığımı anlardı. Ben bir ganimet değildim.

Ben bir cadıydım.

Ya da en azından yollarımız gerçekten planlandığı gibi birbirine dolanırsa öyle olacaktım.

Kurdun bakışlarının ağırlığı üstümden kalktığında Colden'in bekleyen kucağında eridim. Kollarının tanıdık rahatlığına ifade edebileceğimden daha çok ihtiyacım vardı. "Raina gerçekten gücünü kullandıysa," dedim göğsüne doğru ama dikkatim hâlâ Neri'nin üzerindeydi. "General Vexx'i yok ettikten sonra uçurumun kenarına dönmüştür."

Diğer seçenekler düşünülemezdi.

Dayanılmaz.

“Katılıyorum,” dedi Neri omzunun üstünden. “Bu da demek oluyor ki dağın bu tarafını arkamızda bırakmalı ve Quezira’da olup olmadığını öğrenmeliyiz. Çünkü eğer değilse...”

“Orada olmalı.” Alexis’un sesi etrafımızdaki ölüm kadar ciddiydi. Kül yağmurunun altında bir heykel gibi sabit duruyordu. İri yarı bedenini siyah ve gri is kaplamış, onu bir çeşit gece yaratığına benzetmişti. Sert bakan yeşil gözlerini Neri’ye çevirdi ve tek bir damla yaş, kül izlerini temizleyerek yüzünden aşağı düştü. “Bağımız zayıf ama onu hissediyorum.” Elini kaldırıp tuniğinin altına, Raina’yla paylaştığı mührün tenini dağladığı köprücük kemiğine götürdü. Gözleri bana kaydı, kardeşimle ilgili verebileceği tek güvence buydu. “Ölseydi bilirdim, Nephele. *Ben. Bilirdim.*”

Helena, Rhonin, Keth, Jaega, Callan ve Zahira koruluğun arka tarafından belirdi. Asık suratları küle dönmüş ve gözyaşlarıyla lekelenmişti.

“Maalesef,” dedi Rhonin, Hel’in elini sıkıca tutarken.

Yüzündeki ifade o kadar soğuk, sert ve sakindi ki sinirimi bozdu. İlk önce annesi ve kız kardeşleri, şimdiyse erkek kardeşi ve en yakın arkadaşı. Muhtemelen yapmamalıydım ama bir gün Helena Owny’nin bastırılmış öfke ve acısıyla tanışacak kişi için endişeleniyordum.

Hel ve Rhonin, Alexis’un yanına geldiğinde Rhonin onun omzunu sıktı. Yaşlarla dolmuş kederli gözleri, güneş ışığının altında kırık cam gibi parlıyordu. “Çok üzgünüm, arkadaşım.”

Alexis etrafına bakındı, her birimizle göz göze geldi. Korkusuz liderimiz, kalbini çalan kadın olmadan ne yapacağını bilemez hâle gelmişti.

Onun kalbi olan kadın.

Kafasını salladı ve yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından süzülürken güçlkle yutkundu. “Eğer Quezira’daysa gidip onu bulmalıyım.”

Çok kısık bir *uğultu* havayı titrettiğinde kafamı Colden'in göğsünden kaldırdım.

Alexus, dalların seyrekleştiği küçük açıklığa doğru geri geri yürüdü. Başını sallamaya devam ederken yeni bir öfkeyle parlayan gözleri benimkilerle buluştu.

"Hayır!" Ne yaptığını anladığımda sesim panikle titredi. "Yapma!"

Colden'dan kurtulup elimi Alexis'a uzattım ancak onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerini iki yana savurduğunda kadim güç ellerinden taşarak etrafa kül, kar ve toprak saçtı. Yörüngesindeki kömürleşmiş dalları parçalayan bir kükreme kopararak göğe fırladı.

Ardında bıraktığı enkaz yüzünden aniden sessizleşen korulukta nefes nefese ve öksürerek şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Ağıt sanki gerçekten sona ermiş gibiydi. Ama yeni, farklı bir ağıt başladı.

"Lütfen biri bana *bunu* yapmayı nereden öğrendiğini söyleyebilir mi?" Colden göğe baktı. "Dahası şimdi ona nasıl yardım edeceğiz?"

Az sonra kendimi, yardım istemeye hiç hakkımın olmadığı—hele ki Alexis'la ilgili konularda— *birine* dönerken buldum. Neri'yle aramdaki mesafeyi aksak adımlarla kapadım. O ise uzun, beyaz saçlarının parlak telleri arasından görünen sivri kulağıyla, erimiş maden gibi parlayan gözlerini bana dikmişti.

"Bana zaten bir hayat borçlusun," dedi.

Bu sözlerin ardından arkamdaki Kuzeylilerden sesler yükseldi; derin nefesler, hayret nidaları, küfürler... Her biri ağır gelen gerçeğin farkına varmış gibiydi.

"Ölünceye dek bana hizmet etmen karşılığında," diye hatırlattım, diğerlerinin de duymasını isteyerek.

Kurt, insansı duruşunu değiştirdi ve yüzü memnuniyetle aydınlandı. Ellerini arkasında kavuşturdu. "Aynen öyle. Beni dirilttiğinde, emrine amade olacağım. Ama henüz değil."

“Lütfen.” Gözlerimde biriken yaşların düşmemesi için savaşıırken bir adım daha yaklaştım. “Ne istersen yaparım. Yeter ki Alexis’u bulup buraya dönmesini sağla, sonra Quezira’ya gidip Raina’yla Fleurie’yi bul ve onları eve getir. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde elinin hareket ettiğini bile görmeden damlayı yakaladı.

Bu nazik hareketi belki de başka bir kadını umutlandırabilirdi ama hayır demesini beklerken sadece öfke ve kırgınlık hissediyordum. Vexx’in Finn’e ne yaptığını görmemesi için Raina’yı koruma ricamı reddetmişti. Ricamı kabul etseydi bunların hiçbiri olmazdı. Ama o, Raina’nın intikamla yanıp tutuşmasına neden olmuştu. Peki bu ne işe yaramıştı?

Neri, sanki tenime dokunmaya hakkı varmış gibi pençe uçlu parmağıyla hâlâ yüzüme dokunurken eğildi. O kadar yakındı ki sıcak nefesini dudaklarımda hissettim. “Ne kadar cazip olursan ol, cadı, anlaşma anlaşmadır. Beni ölümden dirilt ve ben de güneş öğle vakti gökyüzünün ortasına varmadan önce istediğin her şeyi yapayım.”

Cazip mi? *Bana* cazip gelen tek şey onun kendini beğenmiş suratına tokat atmaktı ancak öfkemi bastırdım. Ona istediği şeyi verdiğimde bana borçlu olacaktı. Sonrasında ona bu felaketteki rolünün bedelini ödetecektim. Ama önce...

“Nasıl?” diye sordum. “Bunların hepsini birkaç saat içinde nasıl yapacaksın? Thamaos buradan kemik yığını hâlinde ayrıldı. Yeniden uyanışı hemen gerçekleşmedi. Senin için durumun farklı olacağını düşündüren ne?”

“Güzel soru.” Kafasını kaldırdı. “Kız kardeşin o General’i öldürdüğünde koruya bir kurban bıraktı. Hatırladığım kadarıyla cana karşılık cana ihtiyaç var. Kız kardeşin, Thamaos çoktan öldükten *sonra* o canı aldı, bu yüzden kendi dirilişimin hızlanacağını umut ediyorum. Thamaos’u yeniden hayata döndürmek

haftalar sürebilir, bu iş öyle hızlı olmayacaktır. Ama Vexx'in fedakârlığı sayesinde benimki hemen olacak."

Tanrı şahit ki Raina'nın başına gelenlerden dolayı hâlâ öfkeliydim ve eğer geçmişe dönme şansım olsaydı kendimi hemen toparlar, o mızrağı öyle çok sarmaşığa dolardım ki Finn'den geriye kalanları görmesi imkânsız hâle gelirdi. Ama o panik ve şok ânında bunu yapamadım; kardeşimin öfkesi ve acısı sonsuza dek ruhumun suç dolu gölgelerinde hissedeceğim bir şey olarak kalacaktı.

Gerçi onun koruyu yok edişi boşa değildi. Kuzey'in bir silah olabileceğini keşfetmiştim ve Raina Vexx'i öldürerek bana o silahı daha etkili bir yöntemle kullanma imkânı vermişti.

Kurdun aldatıcı dokunuşundan uzaklaşıp kemiklerinin yanmış toprağın ve karın altına gömülü olduğu uçurumun kenarını işaret ettim. "Peki. Yolu göster. Tekrar hayata dönüp *kontrolüm altında* yaşamak istiyorsan öyle olsun. Ancak benim hükmüm hoşuna gitmediğinde sakın şikâyet edeyim deme."

Sanki söylediklerim komikmiş gibi dudakları yukarı kıvrıldı. "Birine nahoş gelen diğerine hoş gelebilir." Döndü ve ağaçların arasındaki uğursuz karanlığa doğru ağır adımlarla ilerledi. "Mesela havlaman epey hoşuma gidiyor, cadı," diye seslendi. "Ama ben daha çok ısıracak kadar saldırgan olup olmadığını merak ediyorum."

Dört ayak üzerine düşüp olduğu canavar gibi uzaklaşarak ağaçlardan yükselen dumanların arasında kayboluşunu izledim. Colden yanıma yaklaştı, yüzünde çok iyi tanıdığım o bitkin ve endişeli ifade vardı.

"Bana kızma," diye çıkıştım. "Seni tüm kalbimle özledim ama lütfen bana kızma."

Tek kaşını kaldırıp kolunu omzuma doladı ve alnını benimkine yasladı. "Aklımdan bile geçirmedi."

"Hayır, geçirdin," dedim bileğini tutarak, burada olduğu için fazlasıyla minnettardım.

Burnumun ucunu öptü. “Geçirmedim.”

“Bunu Tiressia için yaptım, Colden. Kuzey ve Yazdiyarlılar için. Neri benim olacak ve onu kullanmaya niyetliyim.”

Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Anlıyorum. O piç, Min-Thuret’teki hücremde bana durumu açıkladığı an anlamıştım. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Ne kadar yetenekli olduğunun farkındayım ama Neri bir *tanrı*. Tehlikeli ve akılalmaz derecede kurnaz.” Gözlerinin kenarları hüznle yumuşadı. “Seni bundan korumak istiyorum ama şeytanla anlaşma yaptın ve ben bu konuda hiçbir halt yapamıyorum.”

Mide bulandırıcı bir endişe düğümü göğsümü sıkarken kollarına sığındım. Bakışlarımsa kurdun ilerlediği patıkaya takıldı, Neri’yle beni geleceğe götüren patıkaya.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “İnan bana, biliyorum.”

N E P H E L E

“Yanımda *senden* başka kimse olsun istemiyorum.” Neri başını kaldırdı, keskin bakışları “sen” kelimesini vurguluyordu.

Anı ağacının kalıntıları altında yere oturdu ve güçlü ön kollarını kürk kaplı dizlerine yaslayıp pençeli parmakları arasında yanmış bir dal parçası çevirmeye koyuldu. Soğuk onun kurt kışına hiç etki etmiyormuş gibi davranıyordu. Belki de gerçekten etmiyordu.

Ben cevap vermeden önce Colden, omzunu devasa ağacın gövdesine yaslayıp ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu ve “Onu seninle yalnız bırakacağımı düşünüyorsan kim olduğumu unutmuşsun demektir,” dedi.

Neri, Colden’a baktı. “Tehditlerinden şu kadarcık korktığımı düşünüyorsan, Moeshka, belki de *sen* benim kim olduğumu unutmuştur.”

Colden kafasını sallayıp öfkeli bir homurtuyla yüzünü ovuşturdu. “Siktir et. Nephele’in seninle yaptığı bu anlaşmanın felaketten farksız olabileceğine nasıl inandım, hiç bilmiyorum. Ona nasıl baktığını gördüm, melez.”

Yüzü bir kaya gibi sert olan Neri tekrar uzun, sivri dişlerini gösterdi. “Nasıl bakıyormuşum?”

“Onu yiyip bitirmek istiyormuşsun gibi,” diye cevap verdi Colden. “Eğer seni gerçekten insan formuna döndürebilirse bil ki onun Beyaz Kurt’un bir sonraki avı olmasına izin vermek-tense seni Gölge Dünya’ya bizzat kendim gönderirim.”

“O senin malın değil. Ne isterse yapabilir ve şu anda ona, bu ayının onunla benim aramda olmasını tercih ettiğimi söylüyorum. Başka kimsenin değil. Bu yüzden siktirip gidebilirsin, *Kral*. Eğer isteğimi kabul ederse buna katlanmak zorundasın.”

Colden ağaçtan uzaklaştı. Şık giysilerinin altındaki ince ama kaslı vücudu, bambaşka bir duruş kazandı. Sıklıkla gördüğüm kendinden emin, çocuksu havası gitmiş, yerine tehditkâr bir hava gelmişti; duruşu sertleşmiş, gözleri buz gibi bakmaya başlamıştı ve öfkeyle yumruklarını sıkıyordu. Onu pek böyle görmezdim, Alexis’la eğitim alanında kılıç kuşandığında bile böyle olmazdı.

Bir sıradan Colden vardı, bir de asker olan Colden. Bir zamanlar kendilerinden iki kat daha büyük Doğudiyar ordusuna karşı küçük bir kuzey taburunu yöneten ve sadece kazanmakla kalmayıp ardında adını efsaneler arasına yazdıracak kadar çok ceset bırakan adam. O adamla hiç tanışmamıştım ama ilerlediğimiz yolda onunla tanışacağıma inanmaya başlıyordum.

Siyah gözleri kısıldığında hava o kadar soğudu ki gökyüzünden sulu kar yağmaya başladı. Aynı anda buzul sarmaşıklar Neri’nin ağacına tırmanıp eğri büğrü yanmış dallar boyunca ilerledi.

Aniden havayı saran dondurucu soğuktan dolayı titreyerek büzüldüm ve Colden’in ceketini kafamın üstüne kaldırıp bu ani soğuktan kimin sorumlu olduğunu anlamaya çalıştım.

Birini ya da ikisini birden azarlamak üzere ağzımı açmıştım ki dikkatimi ağaçların arasındaki hareketlilik çekti. Az ileride

diğerleri belirdi, yanımıza gelirken başlarını koruyup şaşkın şaşkın yukarı bakıyorlardı.

“Hava numaraları,” dedi kurt. “Tüm yapabildiğin bu mu, asker?”

Colden’in yüzü bir anlığına öfkeyle sertleşti. Farkındalığı nefretle beslendi. “Bu kadar olmadığını biliyorsunuz, *efendim*.”

Hava, üç yüz yıllık gerilimle doluyordu ki bu bile yeterince kötüyken bir de üstüne kendimi ve onurumu savunmaya gerek yoktu. Daha da kızıışmadan ortamı sakinleştirmek için ikisinin arasına girdim.

“Kesin bu saçmalığı. Hemen.” Dişlerim titriyor olsa bile sesim sert çıkmıştı. “Sidik yarıştıracak zamanımız yok. Ayrıca kurtla yalnız kalmakla bir sorunum da yok.”

Colden gözlerini kırıştırtınca üzerinde bir bulut gibi duran öfke sisi parçalara ayrıldı. Neyse ki sulu kar yavaşladı ve yanmış ağaçlara çarpan buzun sesi sonunda tamamen yok oldu.

Rahatlayarak nefesimi verdim ve Colden’in ceketini omuzlarıma indirdim. “Prens hâlâ Dehşet Engerekleri’ne erişebiliyor,” diye hatırlattım onlara. “Fleurie’yi kullanarak Aki-Ra Bölgesi’ne girip Engerekler’i çekici güç olarak kullanabilir. Bu tür bir güçle savaşı daha başlamadan kazanabilir. Kurt bizim içeri girmemizin tek yolu ve onu hakkıyla kullanmayı düşünüyorum.”

Kafamda çoktan ne yapacağıma dair fikirler dolanmaya başlamıştı, hangi stratejinin en iyisi olacağını düşünüyordum. Neri sadece Raina ve Alexis’u, hatta belki de anlaşması yerine getirilirse Fleurie’yi eve getirmekle kalmaz, aynı zamanda bana Prens’in kellesini de getirebilirdi.

Tabii Thamaos’un kırılğan yaşlı kemiklerini de.

Neri’nin dudaklarındaki muzip gülümseme, şafak vaktinde keskin yüz hatlarını daha da etkileyici kılıyordu. Çoğu zaman olduğu gibi, dolgun dudaklarının ardında dile dökülmemiş cinsel bir ima saklıydı ama gözlerinde de sanki sözlerim içinde bir şeyi ateşlemiş gibi dans eden sevinci gördüm.

O pes, tok sesiyle, "Düşmana karşı bir avantaj teklif edilirse," dedikten sonra bakışlarını Colden'a çevirerek, "*değerlendirirsin*. Eğer bu, başka bir gün savaşmak için yaşamak anlamına geliyorsa *kabul edersin*," diye ekledi.

Isınmak için bir top gibi kıvrılmak istesem de omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Katılmadığımı söyleyemem."

Colden kaskatı kesildi, ardından da hoşnutsuz bir ifadeyle Neri'yle ikimize baktı. En sonunda Neri'ye odaklandı.

Ellerini yeniden pantolonunun ceplerine soktu ve omuzlarını silkerek önceki rahat, soğukkanlı tavrına geri büründü. "Tamam. Diğerleri sayısız basamağı aşıp şehre inebilir. Peki *benim* tam olarak nereye gitmemi istiyorsun, ey Yüce Olan? Biraz *sıkışıp kalmış* durumdayım da. Asha yüzünden Kadim Şehir'e giremiyorum ve senin yüzünden Fia'yla da yüz yüze gelemiyorum. Nephele, senin zavallı kemiklerini çıkarırken, sırf sen onu tamamen kendine saklayabil diye çölde sürünmeye hiç niyetim yok."

"Kıskançlık seziyorum," diye dalga geçti Neri.

"Korumacılık seziyorsun." Colden yanıma gelip durdu ve ayağını topraktan çıkmış bir ağaç köküne dayadı. "Kıskanılacak hiçbir şey yok, hele ki seni hiç kıskanmam. Ama söz konusu Nephele olduğunda ona göz kulak olacağıma kesinlikle güvenebilirsin."

"Yapacağını biliyorum. Son sekiz yıldır etrafta geziniyorsun. Sen ve aynı zamanda büyücü. İkiniz de *bu* kadının," parmağıyla beni işaret etti, "kendini koruyabileceğinin farkında değil gibisiniz."

Neri'nin ağzından çıkan sözler karşısında afallamıştım ama beni asıl şaşırtan bunların ne kadar doğru olduğuydu. Colden ve Alexis'u seviyordum. Colden en yakın arkadaşımdı ve Alexis hiç olmayan erkek kardeşimdi. Ve bence içten içe onlar da benim kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu. Tanrı aşkına, bana dövüşmeyi onlar öğretmişti ama yine de beni yalnız

bırakıp gitmekte ve bana bir fırsat tanımakta zorlandıklarını hissediyordum. Belki de onları buna mecbur bırakmalıyım.

“Bu kadar didişme yeter. Havada ölüm soğukluğu var ve değerli zamanımızı boşa harcıyoruz.” Soğuktan titreyen ve yorgun düşen arkadaşlarıma bakıp başımla dağın yamacına oyulmuş binden fazla basamağı işaret ettim. “Siz gidin. Gün doğmak üzere. Fia Drumera endişeden deliye dönmüştür şimdi.”

Hel bir kez kafasını salladı ama sonra Rhonin’den uzaklaştı ve yanımdan geçerek doğrudan kurdun üzerine gitti. Başında dikilirken koyu renk saçları rüzgârda savruluyordu. Neri ya-
vaşça başını kaldırdığında onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

“Sana *dua ettim*,” dedi Hel ayaklarının dibine tükürerek. “Hepimiz ettik. Sana tüm kalbiyle inanan erkek kardeşim de. Bizi koruman için sana güvenen vadideki tüm masum insanlar da. Her hafta tapınağa gittik. Dizlerimizin üstüne çöküp rehberliğin ve bilgeliğin için sana dua ettik. Ellerimizi ve *kalbimizi* sana açtık.”

Kurt kaşını kaldırdı, ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. “Ben hiç kimseye bana ibadet edin demedim, kızım. Un Drallag’da sıkışıp kalmasaydım bile dualara cevap veremezdim. Dualar, günah işlediğinizde vicdanınızı rahatlatmak ve daha yüce bir varlık tarafından hayatın yüklerinden, insanların çatışmalarından kurtarabileceğinize inandırmak üzere tasarlandı. Gerçekteyse kimsenin sizin dualarınızı dinlediği falan yok. Belki Prens’in her sözüne kulak veren Thamaos dışında. O yüzden kayıpların için beni suçlamadan önce tanrıların her şeye kadir olmadığını hatırla. Özellikle de siktiğimin mezarındayken.”

“Ya da belki de sadece *sen* dinlemiyorsundur,” diye yanıt verdi Hel. “Çünkü Thamaos *Cehennem Katmanları’ndayken* bile vadimize bir saldırı ve diriliş planı hazırlamıştı. Sense bir büyücünün kafesinden kışını nasıl kurtaracağını çözemeyen kayıp bir köpek yavrusuydun.”

Neri'nin yüzü karardı. "Kazanamayacağın bir kavgaya girişmeden önce cadıyı dinleyip gitsen senin için en iyisi olur."

Rhonin yün paltosunu çıkararak öne doğru bir adım attı. Göğsünü germiş, yumruklarını hazırlamıştı ama onu durdurdum.

Hel bir dizinin üstüne çöktü. Bir tanrıyla karşı karşıya gelirken bile gözlerinde bir damla korku yoktu. "Nephele senin bir kurtarıcı olduğunu düşünüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Bildiğim tek bir şey var. O da Tiressia ve Kuzeydiyar için yapılması gereken doğru şey neyse Nephele'in onu yapacağı. Eğer bu seni kullanmak anlamına geliyorsa bunu sadece zekice ve bilinçli olarak yapacağına değil, aynı zamanda seni Gölge Dünya'nın bu tarafındaki en sefil tanrı yapacağına da inanıyorum. O yüzden iyi şanslar." Göz kırptı. "O *cadı* seni dize getirmek üzere, piç kurusu."

Her şeyini ateşe kurban vermiş olmasına rağmen Hel'in ayağa kalkıp avucundan gri sabahı aydınlatacak bir ateş çağırması beni şaşırtmıştı. Işık Hel'in karanlık ve camsı gözlerine yansıyor. "Hadi," dedi gruba, tekrar onlara katılmak üzere yanlarına dönerken. "Kraliçe'yle tartışacak çok şeyimiz var."

Rhonin, yüzü endişeyle büzülürken vücut sıcaklığını artırmak için paltosunu onun omuzlarına doladı. Ama tek kelime etmedi. Keth'le Jaega ise tereddütlü ve şaşkın görünüyordu, el ele tutuşarak sessizce yanımızdan geçtiler.

Zahira yanıma gelip elimi tuttu. Gözlerinde gördüğüm korku ve endişeyi anlayabiliyordum. Eğer Vexx, Finn'i öldürdüyse Yaz'a neler yapardı? Ya Mari'ye? Onları tanıyor muydu? Yoksa Finn ona mı gitmişti? Kuzeydiyar'a, evimize dönmediğimiz sürece bunları öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

"Doğru kararı verdiğine inancım tam," dedi Zahira, gözleri gölgelenirken.

"Benim de," dedi Callan onun ardından, tek eliyle yüzümü tutarak.

Zayıf bir gülümsemeyle yüzlerine baktım. En doğru kararı verip vermediğimden emin değildim ancak bu görebildiğim tek çözümdü.

Dağın aşağısında kaybolduklarında Kuzey Tanrısı'na döndüm.

"Kurt," dedim. Her nedense adını yüksek sesle söylemeye dilim varmıyordu. "Bunu yapabiliriz, sadece sen ve ben ama eğer yalnız kalmamız bu kadar önemliyse Colden'in dağdan inmesine yardım etmek *zorundasın*. Ve Colden, sen de o sevimli ağzını kapayacak ve iş birliği yapacaksın." Elini tuttum ve Neri'den uzaklaşarak sesimi alçalttım. "Bana güvenebilir misin? Lütfen? Diğerleri beni senin yarın kadar tanımıyorlar ama onların onayını aldım. Neri'nin bana zarar vereceğini düşünseydim bunu yapmazdım."

Başını yan yatırıp dudaklarını büzdü, burun delikleri genişlemişti. "Sana *güveniyorum*. Ama bir insana farklı şekillerde zarar verilebilir, Nephele. Daha önce de söylediğim gibi, o çok kurnaz. Şimdiye dek yaptıklarına bir bak. Bu kadar kısa bir süre içinde imkânsız başardı. Tanıdığım en zeki kadınla anlaşma yaptı. Daha da kötüsü ne biliyor musun? Onun beynini yıkaması." İrkildiğimde, "İnkâr etme, görebiliyorum," dedi.

"Bir *iğne* gibi ufak ufak zihnime işlemesi diyelim," diye çıktım. "Görünüşe bakılırsa isimsiz yakışıklı bir prens de *senin* beynini yıkamış."

Etrafa yaydığı gerginlik azaldı ve hiç alışkın olmadığım şekilde kendini savunmak için bir şey söylemedi. Thamaos'a dua eden piç kurusu Prens'i nasıl izlediğini fark etmiştim ama o zamanlar bunu pek önemsememiştim. Çünkü bazı insanlar, hatta kurtlar ve Ruh Yiyiciler merak uyandırıyorlardı sanırım. Ama bu, onların sadece ilgimizi cezbeden sinir bozucu bir meraktan fazlası olduğu anlamına gelmiyordu.

"Seni istediğin yere götürebilirim, Moeshka," diyerek araya girdi Neri ve bir kez olsun koca ağzına minnettar kaldım. "Nereye gitmek istersin?"

Colden sarı kafasını yavaşça bize çevirdi ve şafağın ilk ışıkları altında ikisi birbirine soğuk soğuk baktılar.

“Kış Hisarı’na gidecek. Değil mi? Halkı hazırlamak için?” Bana bakması için Colden’in kolundan tuttum. “Kurt dirildiği zaman ilk emrim Alexis’la Raina’yı ve eğer kurtarılması mümkünse Fleurie’yi bulması olacak. Ama ondan sonra bana Thamaos’un kemiklerini getirecek ve bunu Prens’e ödetecek. Fazlasıyla. Eğer başarır, ki ben bedeni tekrar bir bütün olduğunda yapamaması için bir neden göremiyorum, bu felaketi daha kötü bir hâl almadan durdurabileceğiz.”

Colden’in yüzü taş kesildi. Sanki büyüden kristalleşmiş bir maske takmıştı, kısa bir an için gördüğüm gerçeği gizlemeye çalışıyordu. Panik ve korku duyduğu gerçeğini.

“Hımm, Kış Hisarı.” Neri ayağa kalktı. “Seni soğuk Kuzey’e doğru uzaklara kaçırmama hazır mısın, Kral? Ya da belki—”

“*Arada* susar mısın sen?” diye çıkıştı Colden.

Neri gülümsedi, uzun sivri dişlerinin uçları dudaklarının aralığından görünüyordu. “Birbirimize bu anlamda tıpatıp benzediğimizi söyleyebilirim,” diye cevap verdi. “Kelimeler bizim silahımızdır. En ağır hasarı onlar verirler, özellikle de çoktan yaralı olanlara, öyle değil mi?”

Colden dişlerini sıktığında köşeli çenesindeki bir kas seğirdi. Bir şey kaçırıyormuşum gibi hissettim. Eski generalle askeri arasında sarf edilmemiş kelimeler ve manidar bakışlarla sessiz bir diyalog yaşanıyordu.

Neri elini sallayarak işaret verdi. “Hadi, Moeshka. Seni eve götürmeme izin ver ki çok sevgili leydi arkadaşın beni diriltebilsin.” Gözleri tehditle parladı ve dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Toplamam gereken kemikler ve öldürmem gereken bir prens var.”

Colden elimi tutup bana baktı. Güçlkle nefes alıyordu. Soluk soluğa kalmıştı. “Savaşa girersek iyi bir lider olacaksın. En cesuru.” Elini saçlarıma kaydırarak enseme kavradı ve yana-

ğıma yumuşak ve şefkatli bir öpücük kondurdu. “Başladığında yanında olamazsam beni affet. Yanında olmak için gücümün yettiği her şeyi yapacağım. Çünkü seni *seviyorum*, Nephele. Lütfen bunu unutma.”

O kadar yorgun, zihnen o kadar tükenmişim ki az önce ne olduğunu, onun ne demek istediğini anlamakta zorlanıyordum. Ancak üzerine düşünme fırsatım olmadı çünkü Colden Neri’ye doğru yürüdü ve Neri kocaman eliyle Colden’in tuniğini sırtından kavrayıp onu geniş göğsüne yapıştırdı.

Colden kurda alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve kurt bir kez başını salladı. Havaya, sanki ağaçlarda binlerce cam rüzgâr çanı asılıymış gibi bir çınlama yayıldı.

Neri’nin metalik ve tatlı gücü o kadar belirginleşti ki dilimde tadını alabiliyordum. Huzursuz bir hisle hareket edip az kalsın onları durduracaktım ancak karın ve sisin arasında rüzgâr kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldular.

Ulra Dağı’nın uçurumunda tek başıma durup güneşin doğudan yükselişini izlerken Colden’in zihnime ektiği endişe tohumunun filizlendiğini hissettim. Son birkaç saat ve gün zihnimde resimli bir kitap sayfası gibi canlandı. Sayfalar, Neri’nin Min-Thuret’ten ilk döndüğü ve Colden’in benim endişeme rağmen kalmak istediğini söylediği zamana çevriliyordu.

Sonra daha geriye, koruluğun gölgesinde durduğum ve Prens’in yanında Kralıma baktığım, kuzgun saçlı, parlak kara gözlü Doğudiyarlı’yı izlediğim o ruhumu ağırlaştıran anılara döndü. Hatta düşüncelerim yıllar öncesine, Colden’in birkaç on yıl önce Prens’le tanıştığından bahsettiği zamana kaydı. O an, sanki anılara dalmış gibi yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti ama o ziyarette ne olduğunu sorduğumda ağzını bıçak açmamıştı. Cevap her neyse bana hiçbir zaman söylememişti.

Hatırladıkça zihnim yeniden koruluğa döndü. Dün gece Thamaos’u çağırarak ona dua eden Prens’i dinlerken Colden’in gözlerinde tanıdık samimiyetin dışında bir şey belirmişti. Ba-

kışlarında daha önce görmediğim bir ciddiyet vardı; acısını gizlemek için bir anlık gülümsemenin ardına gizlenmiş bir hü-zün ve çaresizlik. Fleurie, portalla Prens'le Thamaos'u güvenli bir yere götürdüğünde ben de Colden'in yanına gitmiştim...

İşte o an daha dikkatli baksaydım, inatla yerinde tuttuğu kalkanlarını aşsaydım sanırım solan ufacık bir umut ışığını ve kırılan kalbi görebilirdim.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

İs kokulu rüzgârda Colden'in adını fısıldarken dudakla-rımdan titrek bir nefes döküldü. Onu, Neri'nin tanıdığından daha iyi tanıyordum. Buna inanmak istiyordum. Ama belli ki birimizi kandırmıştı ve o kişi kurt değildi. Çünkü Colden Moeshka Kış Hisarı'na gitmiyordu ve Neri, büyük ihtimalle bunu Colden daha kararını vermeden önce biliyordu.

Colden, Quezira'ya gidiyordu. Min-Thuret Sarayı'na. Prens'i kurtarmaya.

N E R I

Min-Thuret Tapınağı bir tepenin üzerine yayılmıştı, zemin şafak vaktinde kristal gibi parlayan kırağıyla donmuştu. Krallık gri bir sisin içinde yüzüyor gibiydi. Bu sis gözlerime tepenin etrafını sarmış hortlaklar gibi görünüyordu. Karanlık gölgeler misali aşağı bölgelerden yükseliyor, ibadethanelerin kulelerinin ve kubbelerinin etrafında yılan gibi kıvrılıyor, şehrin her yanına dağılmış sivri kemerleri ve eğimli çatıları yutuyordu.

Bütün krallık gölgeler altındaydı. Buraya ilk kez Colden Moeshka için geldiğim zamankinden daha farklı hissettim. Burayı gören, Gölge Dünya'nın krallıklara sızdığını ve Cehennem Katmanları'nın zehirli varlığını ülkeye yaymaya başladığını düşünebilirdi.

Belki Thamaos'un yeniden dirilişiyle sahiden de öyle olmuştu.

Moeshka kolunu elimden kurtardı, onu sürüklerken ağzına doluşan buz parçacıklarını öksürdü. "Beni sarayın *içine* ışınlamaz mıydın? Ya da en azından daha az..." İki büklüm olarak bir kez daha öksürdü, ardından bana baktı. "Berbat bir yere?"

Derin bir nefes alarak doğruldu ve tam bir beyefendi gibi tuniğini düzeltti. Eskiden olduğu askerden çok daha düzgün, benim gibi bir canavardansa fersah fersah uzak görünüyordu.

Omzumun üstünden geriye baktım. Bir gümüşçü dükkânının arkasındaki dar ara sokakta dikiliyorduk. Pençeli ayaklarımın altında soğuğunu hissedemediğim çamur ve hava kadar hafif, keskin kenarlı çakıllar vardı. Kadının biri sırtını ve kafasını gümüşçü dükkânının kapısına yaslamış, tahta bir paletin üstünde oturur vaziyette uyuyordu. Ağzı açık horlarken korsesi belinde siyah bir kumaş yığını gibi duruyordu. İri yarı bir adam başını kadının kucağına dayamış yatıyordu. Bir eliyle şarap şişesini ucundan tutarken yüzünü kadının çıplak memesine bastırmıştı.

Uykulu, boncuk gibi gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı ancak sonrasında bakışlarını Moeshka'ya ve bana dikti. Sanki hâlâ sarhoşmuş da bunu yeni fark ediyormuş gibi gözlerini şaşkınlıkla kırptırdı.

“Hayal görüyorsun, seni aptal,” diye homurdandım. “Uyumaya geri dön.”

Adam kaşlarını çatarak kafasını yavaşça kadının kucağına indirdi. Ben de Moeshka'ya döndüm. “Ruh formundayken insanların büyüğü üzerinde hiçbir gücüm yok. Nephele için seni kurtarmaya gelmek yeterince tehlikeliydi. Duvarlarından içeri bir kez sızdığımı biliyorlarken Prens'in Kardeşlik'i tarafından tuzağa düşürülme riskini göze alamam. Bu kez daha hazırlıklı olacaklar, özellikle de Thamaos içerideyken.”

Saraya tekrar baktım. Sokak manzarası hatırladığımdan farklıydı ama binlerce anının tetiklenmesini engelleyecek kadar da değişmemişti, hatta beni bu topraklarda kadife çiçekleri ve yaban hayatı dışında hiçbir şeyin olmadığı eski zamanlara geri götürdü. Bir tanrı ve adamları tarlaları, ormanları ve kıyılarını kirletmeden önce Quezira güzel bir yerdi.

“Eminim Min-Thuret'ye giden yolu kendi başına bulabilirsin,” dedim Moeshka'nın kirli saçlarını karıştırmasını izlerken. “Bulamazsan eğitimini hatırlamaya çalış. Düşman kapılarından geçmenin kolay bir yolu var.”

Üç yüz yıllık amansız bir nefretle keskinleşmiş karanlık bir ifadeyle bana baktı. Yine de bir zamanlar beni lideri olarak gören asker süprüntüsü, karşımda duran ölümsüz kralı gölgede bırakıyordu.

“Yakalanmak,” diye mırıldandı söylediklerimi unutmadığı için tiksiniirmiş gibi.

“İşte ben de seni tam olarak bunu yapmaya bırakacağım. Amacına ulaşırsan ve Prens'i kaçırmaya ikna edersen geri döndüğümde hazır ol. Seni burada çürümeye bırakmaktan çekinmem.” Gökyüzünün aydınlanışını inceledim ama bulutlar dünyayı hâlâ grinin tonlarına boyuyordu. “En fazla birkaç saatin olduğunu söyleyebilirim. Cadı'ya da söylediğim gibi, güneş tam tepeye ulaşmadan önce onun istediği her şeyi yapacağım.”

Bana yandan bir bakış attı. “Daha önce hiç mezardan çıkarılmamış bir tanrıya göre kendine fazla güveniyorsun.”

“Benimle dalga geçiyorsun ama dua et de haklı çıkayım. Başka bir şey için değilse bile arkadaşlarının hatırı için.”

“*Tanrı mı?*” diye soran kadının sesini duyunca arkamdaki çifte döndüm. Kadın bir yandan adamı iterken diğer yandan da dolgun memelerini gizlemeye çalışıyor ancak başaramıyordu. “Ne oluyor yahu? Senin... *senin köpek dişlerin var. Ve pençelerin. Emon, onun köpek dişleri ve pençeleri var.*”

Adam irkilerek uyandı ve beyaz saçlarımdan hayvan pençelerime kadar beni bir kez daha süzdü. Hâlâ içkinin etkisinde olsa da benim, başına çöken bir hayalet olmadığımı fark ettiğini görebiliyordum. Yutkunurken boğazındaki yumru hareket etti.

“Tabii ki de köpek dişlerim ve pençelerim var.” Dudaklarımı gülümser gibi kıvırdım. “Yoksa sizi *neyle* parçalayıp yiyeceğim?” Onlara doğru atıldım ve yine, bu kez bir öncekinden daha yüksek sesle hırladım. Bir yandan da havaya açıkta kalan tenlerini ısıltılı, beyaz bir parlaklıkla örtecek kadar şiddetli bir ayaz gönderdim.

Çift çığlık atarak ayağa kalktı ve köşeyi dönüp şehrin yavaş yavaş hareketlendiği bir ara sokağa girenc kadar sendeleyerek koştular. Ahşap tekerlekler taş döşeli sokaklardan geçerken gümbürdedi ve uykulu sesler günün doğuşuna itiraz edercesine mırıldandı. Az önceki adamla kadın gece bekçilerine koşup Quezira'nın arka sokaklarında yarı insan yarı kurt dev bir yaratığın dolaştığını söyleyene kadar sadece birkaç dakikamız vardı.

“Git.” Moeshka'ya başımla işaret verdim. “Kaderin üzerindeki kontrolünü kaybetmene yalnızca birkaç saat kaldı.”

Moeshka, bana itaat etme düşüncesine katlanamıyormuş gibi dişlerini gıcırdattı, sivri çenesindeki kas seğirdi. Etkiyi artırmak için elini kaldırıp parmaklarını savurdu ve buz parçaları sokağa savruldu. Ok gibi hızlı ve keskin uçluydular ama çarptıkları tek şey yandaki binanın cephesiydi.

Ellerini yumruk yaptı. “Kendi kaderimi kontrol edebilirim ama biraz sabırsızım ve saçma bir engele takılmak istemiyorum.” Bunları söyledikten sonra gitmek üzere arkasına döndü.

“Tam olarak sana söylediğim şeyi yapmadığına inanmak için kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle, asker,” diye dalga geçtim o kafasını iki yana sallayarak yürümeye devam ederken. “Onun sende *ne* gördüğünü anlayamıyorum,” diye ekledim. O bıçağı çevirmekten kendimi alamamıştım.

Neden ona ilişmeden duramadığımı bilmiyordum. Neden bu kadar kin ve düşmanlık besleyecek kadar kıskandığımı. Sonuçta ölümsüz olsun ya da olmasın, o bir insandı. Ama kıskanıyordum. Sanki bir ömür önce yaşamışız gibi gelen herhangi bir şeyden dolayı da değildi. Hayır. Sadece Nephele Bloodgood'un kalbini kazandığı içindi ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Durdu ve arkasına baktı. “Ah, şimdi anladım. Aramızda bir kıskanç varsa o sensin, öyle değil mi?” Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapadı. “Nephele'i biraz olsun önemsiyorsan,” dedi, “bu düpedüz imkânsız görünse de ona *döneceğimi* söyle. Bana ulaşamazsan ne yaptığımı ve eve geri dönüş yolunu

bulacağımı bildiğinden emin ol. Yaptığın şeyden sonra bana bu kadarını borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim ve sen tarafını çoktan seçtin. Bir hain gibi düşmanla birlikte olmayı seçtin. Arkadaşlarına ihanet ettiğin adamın adını bilmek ister misin?”

Moeshka'nın gözleri, bana karşı ne kadar güvensiz olsa da öfkenin yanı sıra merakla parıldadı. “Evet,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Adını istiyorum.”

“Prens gerçekten de bir prens,” dedim ona. “En büyük çocuk ve senin de hatırlayabileceğin, herkesçe tanınan bir kralın tek oğlu. Kral Gherahn.”

Moeshka'nın yüzündeki şok tam olarak beklediğim gibiydi. Bu bilgiyi sindirmesi için ona biraz süre verdim.

“Onun adı Prens Elias Gherahn,” dedim en sonunda. “Babası, çok uzun zaman önce savaştığımız bir ordunun başındaydı. Nasıl olduysa Prens hâlâ hayatta. Sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Yıllardır yatağını ısıtan cadıya ya da senin adına kanını akıtarak ölen krallığa hissetmen *gereken* sadakatten daha farklı bir şey hissediyorsun.”

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir hareketle buzdan hançeri boğazıma dayadı. Arkasına geçebilir ve o hançeri kafatasına saplayabilirdim. Ancak yapmadım.

Sırf cadı için yapmadım.

“Benim ne *hissettiğimi* sorgulamaya nasıl cüret edersin!” Kelimeleri yüzüme tükürürcesine söylemişti. “Daha önce, istemediğim bir tanrıça uğruna ölümlüğümü elimden alırken umursamadın. Öyleyse şimdi hislerim önemliymiş gibi davranmaya da cüret edemezsin.” Bıçağa baskı uygulamak için eğildi. “Bilmen gereken tek şey Prens’in, yani doğruyu söylüyorsan Elias’ın, bunu istemediği. Her zaman böyle olmadığını biliyorum. Siz tanrılar, özellikle Thamaos, bir *hastalığınız* ve hiçbirinizin sahiplenmesine izin vermeyeceğim bazı insanlar var. Nephele de bunlara dâhil. Onu bir anlaşmayla bağlamış

olabilirsin ama o kızı kurtarmanın bir yolunu bulacağımı bil, seni zavallı virüs.”

Kafamı eğdim ama yüzümde oluşan gülümsemeyi engellemedim. “Birincisi, küçük bıçağın bana hiçbir halt yapamaz, sen de bunu gayet iyi biliyorsun. İkincisi, biraz... dağılmış görünüyorsun. Hangi âşığını koruyacağına karar veremiyormuş gibisin. Ama bu konuda sana yardım edebilirim. Çünkü üçüncüsü, Nephele Bloodgood benimle, bu parçalanmış kıtada başkasıyla olduğundan çok daha güvende.” Bıçağa doğru eğildim. “Son olarak, her şeye rağmen ruh emici Prensini kurtarmak için çok geç kalmış olabileceğini anlaman gerekiyor. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Belki.” Bıçağını boğazıma savurdu, anlamsız bir çabaydı. Hiçbir şey olmadığında, “Ama denemek zorundayım,” dedi.

Arkamdan bir gürültü duyuldu. Dönüp baktığımda az önceki adamla kadınının bronz deriler giymiş iki kılıçlı muhafızla sokağın sonunda durduğunu gördüm. Gözleri kocaman açılmıştı.

Moeshka, elinde buzdan hançerle beni iterek yanımdan geçti ve beni korumak istercesine kollarını iki yana açtı, ki bu komikti. Arkasına bakıp tek kaşını kaldırdı. “Şu an ortadan kaybolman için güzel bir zaman, melez. Benim yakalanma vaktim geldi.”

Oyuncululuğuna karşılık kafamı salladım. Şükürler olsun ki hâlâ bu âlemde var olan tanrıların eterinin gelip beni Yazdiya-ri’na geri götürmeleri için sessizce soğuk bir rüzgâr çağırdım.

Kar ve buzun oluşturduğu girdapta kaybolmadan önce duyduğum son şey çamur sıçratan ayak sesleri, Colden Moeshka’nın gülerken çıkardığı alaycı ses ve “Eh, merhaba, orospu çocukları. Hadi dans edelim,” demesiydi.

“O Quezira’da, değil mi?”

Cadı, Kral'ın ceketinin altında kıvrılmış vaziyette anı ağacımın dibinde oturuyordu. Dağın donuk gri ışığı altında titreyerek güneşin altın rengi çöl topraklarına vurduğu, uçurumun ötesindeki denize kadar uzanan yere bakıyordu. Sesinin azalan dumanla ne kadar boğuklaştığı dikkatimi çekerken yanına oturdum.

"Evet, orada. Ben geri döndüğümde hazır olmaya çalışacağımı söyledi. Görünen o ki senin şu Kral, Elias Gherahn'ın cazibesine kapılmış." Yavaş ve titrek bir nefes aldı ama haber beklenen etkiyi yaratmamıştı. "Biliyordun."

"Siz gittikten hemen sonra parçaları birleştirdim." Buz mavisini gözleri parladı, bana acı dolu ve buruk bir ifadeyle baktı. "Onu, senden istediği şeye rağmen Kış Hisarı'na götürebilirdin."

"Benden *onun* kaderini *senin* isteklerinden üstün tutmamı mı istiyordun?" Bakışları yumuşadı, acı, endişe ve saf üzüntüye dönüştü. "Moeshka'nın yaptığı hiçbir şeye katılacağımı sanmıyorum," dedim ona. "Ancak dün gece kız kardeşinin intikam almasına izin vermemin sebebi buydu. Sevdiklerinin seçimleri, en azından sen beni kontrol etmeyi öğrenene kadar, onlara ait. Öyle olsa bile sen diğer insanların, özellikle sana yakın olanların özgür iradesini ellerinden alacak bir kadın gibi görünmüyorsun. Belki bir tanrıdan alırsın," dedim daha alaycı bir tonla. "Ama kendi insanlarından değil. Neyi yanlış veya neyi doğru gördüğünün bir önemi yok."

Gözünün kenarında bir damla yaş birikti. Bakışlarını yeniden çöle çevirirken içindeki kargaşayı hissedebiliyordum.

Gözyaşı damlası daha fazla dayanamayarak yanağından aşağı düştü. "Eğer sana söylediğimde Raina'yı korusaydın bunların hepsini engelleyebilirdin."

"Er ya da geç öğrenecekti. Ertelenseydi acısı daha mı az olacaktı sence? Düşmanı özgür olacaktı ve intikam arzusuyla deliye dönecekti. Bu onu bitirirdi. İntikamını inkâr etmek sadece ruhunu karartacak ve öfkesini erteleyecekti."

“Belki,” diye cevap verdi ve bir damla yaş daha düştü. “Ben sadece bizi birlikte ve güvende tutmak istedim. Yeterince kaybettim. Raina, Colden ve Alexis benim için çok şey ifade ediyor. Ailemden kalanları kaybedemem.”

Daha önce benimle hiç bu kadar açık konuşmamıştı. Birkaç saat önce kız kardeşi için yalvarışı dışında aramızda sadece alaycı, iğneleyici ve tehditkâr konuşmalar geçmişti. Böyle bir dürüstlük onu teselli etmek istememe neden oldu.

Bir anlığına Moeshka’nın mesajını ona iletmeyi, gözyaşlarını dindirmeyi ve avucumu, elbisesinin nar rengi kumaşını kavrayan elinin üstüne koymayı düşündüm. Bu formdayken ona dokunabilirdim ancak, tıpkı Moeshka’nın bıçağı gibi, onu gerçekten hissedemezdim. Ne kanının sıcaklığını ne de damarlarındaki hayat atışını. Ne teninin yumuşaklığını ne de soğukluğunu. Ne insan formunun narin doğasını ne de onun kendinden emin kavrayışındaki şaşırtıcı gücü. Sadece baskıyı hissederdim. Katı bir şeyin farkındalığını. Fazlasını değil.

Yine de onu teselli etmek istiyordum ama elimi kaldırdığım anda isli elbisesinden elini çekti ve gözyaşlarını silip ayağa kalktı.

“Bunu artık bitirebilir miyiz?”

Bu. Benim dirilişim. Benim geri dönüşüm. Üç dayanılmaz derecede uzun yüz yıl boyunca Un Drallag’ın içinde hapsedikten, ölümsüz hapisanesinin karanlığından zamanın iniş çıkışlarını izledikten sonra yeniden yaşamamın zamanı gelmişti.

Bu düşünce ruhuma bir heyecan dalgası yayılmasına neden oldu ve bu heyecanı bana yabancı bir şeyin parıltısı takip etti. *Korku.* Bunun ters gidebileceğine ya da hiçbir şeyin değişmeyeceğine ve sonsuza kadar bu topraklarda duygusuz bir ruh olarak dolaşmaya mahkûm olacağıma, iğrenç bir hortlaktan pek de farksız olamayacağıma dair bir korku. Sonuçları olabiliirdi. Tarih böyle söylüyordu ama tarih genelde yüz­süz bir yalancıydı.

“Önce sana ritüel şarkısını öğretmem gerekiyor. Çalışman için parşömen kâğıdımız yok, o yüzden umarım iyi bir hafızan vardır ve sesimi dinleyecek kadar güzel bulursun.”

Keskin ve imalı bir tavırla kaşını kaldırdı. Az önce ondan yayılan kırgınlık artık gizlenmişti. “Bana şarkı söyleyeceğim deme sakın.”

“Tabii ki söyleyeceğim. Tekrar ve tekrar, ta ki sen şarkıları ezberleyene kadar.”

Kollarını göğsünde birleştirdi, kafasını çevirdi ve bu, hayatının en kötü günüymüş gibi inledi. Belki de öyleydi. Bir yanım bu anlaşmanın onun hayatı ve geleceği için ne anlama geldiği, bu dirilişin bildiği hayattaki her şeyi nasıl değiştireceği ve beni onun dünyasında kalıcı bir varlık hâline getireceği konusunda endişelendi. Ancak artık bu şanstı vazgeçemezdim. Değil mi?

Tekrar oturdu, uzun elbisesiyle dikkatlice bacaklarını örttü. “Eh, devam et. Bu iş bugün bitecek.”

Suçluluk duygusunu bir kenara iterek gözlerimi kapadım. Sanki rüyadaymışım gibi hissetsem de ilk nazarata başladım. *Morenthu tu morai... Yüksel ilahi ölümsüzlüğüm...*

Bu sözleri asırlardır duyuyordum, Loria’dan çalınan ve bir sürü tanrı aracılığıyla kulaktan kulağa dedikodu gibi aktarılan bilgiydi. Ancak bu âna dek, mahkûm edildiğimden beri antik Elikçenin bu bölümlerini dile getirmemiştim. Yine de her hece akıcı şekilde dilimden dökülüyordu, ruhumun o kadar büyük bir parçasıydı ki yanılmam söz konusu değildi.

Şarkıyı söylerken gözümde Kuzeydiyar’ı canlandırırdım ve ayağımın altındaki derin karın kütürtüsünü hayal ettim. Buzlusu Ormanı’nı ve vadiyi özlemiştim. Mağaralarda dolaşmayı, ateş üstünde yemek pişirmeyi, sürü üyeleriyle kulübemde yerde uyumayı özlemiştim. Kanlı ayın altında kurtlarla dağlarda koşmayı ve zahmetsizce ağaçların arasında yol almayı, geçerken insandan hayvana dönüşmeyi özlemiştim.

Her iki formun da canlı ve vahşi doğasını öyle çok özlemiştim ki.

Ne kadar süre şarkı söylediğimi bilmiyordum. Nephele Bloodgood'un en sonunda uzanıp elime dokunacağı kadar uzundu.

"Kurt. Artık durabilirsin."

Onun sesi, beni başka hiçbir sesin çekmediği kadar etkiledi ve kendime gelerek gözlerimi açtım, sanki ruhum başka bir yere sürüklenmiş gibi hissediyordum.

Dikkatim, süslü cadı izleriyle kaplı, benimkinin üstünde duran eline kaydı. Sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini geri çekti ve avucunu, benim elimin bıraktığı hissi silme çabasıyla elbisine sildi.

"Bu..." Suratını ekşitti, mükemmel küçük burnu kırıştı.

"Ne? İğrenç mi? Berbat mı? Eminim uygun başka bir kelimen vardır."

Bir süreliğine sessiz kaldı ve sonrasında, "Kesinlikle dehşet vericiydi," dedi.

Gülümsedim çünkü tam tersi olduğunu biliyordum. "İnsan formunda söyleyene kadar bekle. Eğer bu dehşet vericiyse içimdeki adamı tiksindirici bulacaksın."

Gözlerinde titrek bir parıltı dans etti. *Endişe*. Beni, erkek olduğumda katlanılması daha güç birine dönüşeceğime inandığına ikna etmeye çalışıyordu. Oysa gerçekte sezinlediğim hakikat, bana karşı hâlihazırda duyduğu çekimin daha da artmasından korktuğuydu. Onu şimdi olduğumdan bile daha çok cezbeden, çok daha tehlikeli ve büyüleyici bir varlığa dönüşmemden korkuyordu.

Korkmakta haklıydı.

"Ezbere biliyor musun?" diye sordum. "Ritüel şarkısını?"

"Biliyorum. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey şu." Sıcaklık oluşturmak için soğuk ellerini ileri geri hareket ettirdi ve uzun, sarı saçlarını omzunun üzerinden attı. Kalbimin parçasını tutan kolyenin klipsini açmayı denedi ama başaramadı. "Kah-

retsin.” Ellerini salladı ve parmaklarını esnetti. Henüz sabah güneşiyle ısınmamış havadan dolayı derisi kızarmıştı. “Hiçbir şey hissedemiyorum.”

Tanrıların bile centilmen olabileceğini kanıtlama çabasıyla elimi uzattım. “İzin verir misin?”

Aramızda zehirli bir yılan tutuyormuşum gibi teklifimi gözden geçirdi. Sabırla bekledim, düşünürken büzülen sevimli dudaklarının şeklini görmezden gelmeye çalıştım. Şükürler olsun ki pes etti ve küçük elini büyük elimin içine bıraktı. Onu gerçekten hissetmeyi dileyerek parmaklarımı onunkilerin üzerine kapadım ve bütün gücümü vücuduna gönderdim. Kolundan yukarı uzanan bir sıcaklık dalgası vücuduna ve uzuvlarına yayıldı. Gözleri kapandı, güzel ağzı aralandı ve içini bir rahatlama kaplamadan önce güçlükle nefes aldı; bir kez, iki kez, üç kez.

Gözlerini açtı ve yine hızla dokunuşumdan kaçtı. “İşe yaramamış gibi davranmayacağım,” dedi. “Ama aynı zamanda müdahale ediyormuşsun gibi hissettirdi. Sanki sen...”

Onu dikkatle izlerken zihninin çalıştığını ve düşüncelerine yenilmiş gibi dudağını ısırıldığını gördüm. “Sanki ben ne? *İçindeymişim* gibi mi?”

Yanakları pembeleşti ama bu sefer bunun soğuktan olmadığına farkındaydım.

“Arkanı dön. Klipsi açayım.” Anlık bir tereddütten sonra arkasını dönmesi benim için büyük sürpriz oldu. Küçük bir kuş gibi kafasını öne eğdi ve ince boynunun narin hattını ortaya çıkardı.

Sonraki birkaç saniyede onunla ilgili birçok şeyi fark ettim: Saç çizgisinin etrafına sıkıca dolanmış her bir zarif sarı bukle. Rüzgârdan ya da belki de benim yakınlığımdan ürperen tenini. Kulağından omzuna doğru hafif eğimi ve onu takip eden kıvrımları.

Son haftalarımız iradeyle arzusun savaşı hâlinde geçmişti; özlem dolu bir çatışma. Cinsel çekime yenik düşmeyeli uzun

zaman olmuştu ve ona o kadar uzun zamandır tutkuyla bağımlıydım ki o yumuşak tenini öpmeyi, parmaklarımı ipeksi saçlarına dolamayı ve kulağına onu ne kadar istediğimi fısıldadığımı hayal etmemek zordu.

Ancak şu an zamanı değildi. Beni geri diriltirse doğru zaman gelecekti ve geldiğinde çok daha hazır olacaktım.

Eskimiş klipsi dikkatlice açtım. Nephele kolyeyi avucuna aldı. “Şimdi, tek yapmam gereken şarkıyı söylemek mi? Gayet basit görünüyor. Böylesine ciddi bir görev için daha fazla korumaya olmalı, değil mi?”

Şu an vicdan yapmanın da zamanı değildi ama önceki suçluluk duygusu geri dönmüştü. Kaybettiğim yıllar düşünüldüğünde en son ne zaman dürüstlikle hareket etmek istediğimi hatırlayamıyordum ama bildiğim her şeyi anlatmadan daha ileri gitmesine izin veremezdim. Tanrılar onurlu veya sadık varlıklar değildi ancak kurtlar farklı bir hikâyeydi. Sık sık Loria’nın beni tanrıdan ziyade kurt yapmasının bir sebebi olduğunu düşünürdüm.

“Kraliçe ve âlimlerin onayının gerektiğine dair söylentiler vardı, aksi takdirde koruluktaki ağaçlar bir bedel veya bir kefaret talep edebilirdi. Ama biz Fia Drumera’nın onayını istemediğimizden yapman gereken tek şey kolyeyi toprağa bastırmak, kalıntımı toprağa geri döndürmek ve sonrasında ne olursa olsun ben tekrar bir bütün olana kadar serçe gibi şakımak.”

Başparmağını elindeki taşın yüzeyinde gezdirip hafif bir parıltı yaymasına neden olurken kararsızlıkla alnı kırıştı.

Kısık sesle iç çektim ve bir sonraki kelimelerimi söylerken kendimden nefret ettim. “Ya da seni Fia’nın sarayına geri götürebilirim ve yollarımızı ayırabiliriz.”

Gözleri aniden bana döndü, kocaman açılmıştı. “Anlaşmanın yapıldığını sanıyordum.”

“Yapıldı. Ancak istediğin zaman seni serbest bırakabilirim. Daha öteye gitmek istemiyorsan öyle olsun. O arkadaş dediğin

uçan aptalı ve gezgin kız kardeşini yine de geri getireceğim. Hatta mümkünse Moeshka'yı bile. Ondan sonra ölümden geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Seninle veya sensiz."

İşte. Bundan nefret etsem bile vicdanım rahatlamıştı.

Nephele tekrar doğuya, kız kardeşinin bulunduğu yöne baktı; kolyemi kalbine bastırıyordu. "Bana çıkış yolu veriyorsun."

"Evet."

"Ama buna rağmen bana düşmanım üzerinde güç kullanmanın zevkini verdin. Büyük ihtimalle kız kardeşimi tam olarak bu dağdan kaçırın düşmanın." Tekrar bana döndü. "Savaş zamanında böylesine bir güç her şeyi değiştirebilirdi. Bunun ellerimden kaymasına nasıl izin verebilirim?"

Omzumu silktim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama Tiressia'nın kaderinin tek bir kişinin omuzlarında olmaması gerektiğini bilmen gerek. Seninkinden bahsetmiyorum bile."

"Benim omuzlarımda olmayacaktı," dedi. "*Bizimkinde* olacaktı."

Bizim. Ben bu kelimeyi *bizim anlaşmamız* demek dışında henüz hiç kullanmamıştım.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ben topraklarıma sadığım, Nephele. Evime. Kuzeydiyar'a. Her ne kadar öfke ve hiddet anlarında aksini söylesem de seninle aramda hiçbir anlaşma olmasaydı bile kız kardeşini korurdum. Kış Hisarı'na geri dönersen sana hiçbir zarar gelmeyeceğinden emin olurum. Ayrıca Thamaos'la en nihayetinde savaşacağımı biliyorum. Bugün bu dağda ne olursa olsun, yapacağım son şey olsa bile onu yeneceğim. Yani karar bir kez daha senin. Bu savaşta bir tanrının gücünü kullanan kadın olmak istiyorsan o zaman içgüdülerine güvenecek ve isteklerine itaat edeceğim. Yok istemezsen..."

"Başka birine gideceksin," diye bitirdi benim yerime.

Kollarımı dizlerime yaslayarak karı izledim. Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Ben hâlâ anlaşmayı istiyorum."

Kafamı kaldırdım ve yana eğdim. "Tekrar söyle?"

"*Anlaşmayı istiyorum.*" Kollarını Mocshka'nın ceketinin kollarına geçirdi ve casusun paltosunu omuzlarına aldı. "Thamaos'a karşı tanrının gücünü kullanan kadın olmak istiyorum. *Senin gücünü kullanan kadın olmak istiyorum.*"

Kahretsin. O bunu henüz bilmiyordu ama çoktan o kadın olmasından korkuyordum. Topallayarak gelip yanıma oturdu, bileğini daha fazla incitmemek için dizini büktü. Karla kaplı zemine bir bakış attı. "Bu bir sorun."

Yoğun düşüncelerimi âna çevirmem biraz zaman aldı. Bunu yapacaktık. Daha doğrusu *o* yapacaktı. Çünkü istiyordu.

Elimi salladım. Ağaçların etrafındaki kar kaybolarak altında saklanan şeyi ortaya çıkardı: Eski Elikçe dilinde yazılmış adımı taşıyan altın plaka, birbirine dolanmış ağaç kökleri, yanmış bitkilerden saçılmış küller ve siyah, ham toprak. Şimdiye kadar ruhuma ev sahipliği yapan kemiklerin hemen altımızda, gömülü ama tekrar yaşamaya hazır hâlde olduğu aklıma gelmemişti.

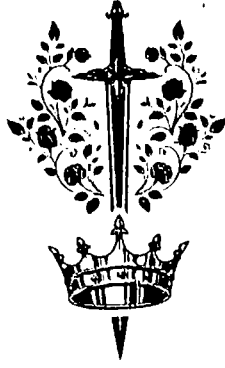
Nephele kaşlarını kaldırdı ve o uzun, yumuşak kirpiklerini kırptırdı. "Hazır mısın, kurt?" Kolyemi, baş ve işaret parmağının arasında sıkıca tuttu.

Ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama cevabım belliydi. "Üç yüz yıldır hazırım."

Nephele bir kez kafasını salladıktan sonra parmaklarını toprağa daldırarak küçük bir çukur açtı. Kararlı hareketlerle kolyeyi çukurun içine koydu, altın zinciri düzgünce etrafına yerleştirdi. Gerçek bir insan kalbim olsaydı avuçlarını yere bastırıp şarkı söylemeye başladığında çarpardı. Sesi hırıltılı ve yorgundu ama yine de çok güzeldi.

"*Morenthu tu morai...*"

Yüksel, ilahi ölümsüzlüğüm.

NEPHELE

Yalnızca birkaç dize sonra Neri yanımdan kayboldu. *Tamamen anlaşılır*, dedim kendime, ani yokluğunun ürkütücü hissini üstümden atarken. Ruhunu bedenine geri dönmek *zorundaydı*.

Gittiği an zemin, sanki tekrar uyanmış gibi hafif bir güm-bürtüyle sallandı ve dün gecedan aşına olduğum kısık sesli bir feryada başladı. Ağaçlardan rahatsız edici inlemeler yükseldiği sırada neredeyse şarkı söylemeyi kesecektim.

Neri, korunun bu ruh çağırmaya tepki verebileceğinden bahsetmişti. Fia'nın ya da âlimlerin iznini almamıştık ama dün gece düğünde gördüğüm yüzünden ve Neri'nin gelişiyile hissettiğim öfkesinden sonra Kraliçe Drumera'nın, düşmanlarına koruma sağlayabilse de Kuzey Tanrısı'nın mezardan çıkmasına izin vereceğini hiç sanmıyordum. Bunca yıldır çok ihtiyacı olmasına rağmen hiçbir tanrıyı diriltmeye çalışmamıştı.

Bunun için hiç şüphesiz cezalandırılacak olsam da maalesef onun reddini göze alabileceğimizi sanmıyordum. Neyse ki tanrının, daha fazla kan dökülmesini, savaşı ve sefaleti büyük olasılıkla önleyebilecek tek kişinin koruması altındaydım.

Tabii doğru kararları verirsem.

İlk kararım şarkı söylemeye devam etmektir. Ne olursa olsun.

Rüzgâr koru boyunca uğuldadı. Zeminin titreşmesi o kadar şiddetli bir hâl aldı ki bir ağaç köküne tutunmak zorunda kaldım. Belirsizlik içinde şarkı sözlerini tekrarlariken kolyeyi koymak için yerde açtığım küçük çukurun etrafındaki toprak içe çöktü ve koruyucu ağaçların arasında uğursuz bir uluma yankılandı.

Neri kimsenin dualarımızı duymadığını söylemişti fakat ben şarkı söylerken yine de Loria'ya dua ettim. Bu, yaratıcımıza en yakın olacağım andı, dolayısıyla ondan yardım istedim. Yol göstermesini istedim. Kurt tanrıyı benim himayeme bırakmasını ve işlediğim kutsal suçun herhangi bir olumsuz etkisinden beni korumasını istedim. Bunu, yalnızlığımdan, bir anlamda *hayatımdan* vazgeçerek herkesin iyiliği için yapıyordum; bir tanrıyı evcilleştirip dünyanın yararına kullanmak için yapıyordum. Şüphesiz bu yaptığım ağır bir cezayı hak etmiyordu.

Anlık sessizlikte altın rengi bir ışık havayı böldü, bunu uğursuz sessizliği bozan bir kükreme ve ağaçlardan gelen bir çığlık takip etti. Bu, dün geceki gibi hüzünlü bir feryat değildi. Bu seferki telaşlıydı.

Kızgın. Acılı. Huzursuz.

Feryatlar dinerken zemin de durdu. Ancak ışık solmaya başladığında kaynağının ağacın diğer tarafında olduğunu fark ettim. Sözlerim bir ilahiyi andıran mırıltılara dönüşmüş hâlde şarkıyı söylemeyi sürdürerek ayağa kalkıp kaygan karın ve budaklı köklerin arasından dikkatlice ilerleyerek oraya gittim. Orada, solgun ışık halkasıyla çevrili toprakta Neri yatıyor, gözlerini bir kez olsun kırpıştırmadan gökyüzüne bakıyordu.

Şarkım boğazıma dizildi. O artık bir kemik yığını değildi. Çürüyen bir leş değildi. Hareket eden bir beden değildi. Bütündü, kireç taşı kadar pürüzsüz soluk teni devasa bedeninin üzerini kusursuzca kaplamıştı.

Gözlerimi dikip bakmamaya çalıştım, çıplaklığından başka yere bakmam gerektiğini biliyordum ama gördü

benzeniyordu. Saçı artık önceki kadar uzun ya da ipeksi değildi ancak aynı şekilde güzeldi ve kürkünün olduğu kadar beyazdı. Kulaklarıysa... Artık kurt sivrilğinde değil, insan formundaydı.

Ne yapacağımı bilemeyerek bir adım yaklaştım. Hareket etmediğini görünce –göğsü ve gözleri bile hareket etmemişti– bakışlarımı yaşam belirtisi arayarak üzerinde gezindi.

Neri, mümkün olduğunu bile bilmediğim kadar kaslıydı. Colden Moeshka'yı çıplak, Alexis Thibault'u üstsüz görmüş-tüm, hepsi de kendine özgü şekillerde etkileyiciydi. Ama Neri...

Onu Alexis'tan, hatta Colden'dan bile farklı bir biçimde güzel buldum; onunkisi tenimi yakan, düşüncelerimi tamamen mantıksızlaştıran bir güzellikti.

Dikkatim fazlaca uzun bir süre üzerinde oyalanarak daha çok hayranlık dolu bir incelemeye dönüştü. Vücudunun belirli bir kısmını görmezden gelmek imkânsızdı ve o kısım şu anda sağ bacağının iç kısmına yaslanmış, uyuyordu.

Kesinlikle bir tanrı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi aleti seğirdiğinde yerimden sıçrayarak çılgılık attım. Neri yüksek sesli, hırıltılı bir nefes aldığı anda elimle ağzımı kapadım ama iş işten geçmişti.

Avucuyla alnını ovuşturdu ve şakaklarını, baş ve orta parmağı arasında sıkıştırdı. Sonra kıs kıs *güldü*. "Eğer aletim seni şu anda bu kadar korkutuyorsa, cadı, beni bir de azınca gör."

Yüzüm utançla yanmaya başladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi bir kez daha gülerek. Doğru-lup oturdu. Bana baktığında parlak kehribar gözlerinin güzel, kızıla çalan bir kahverengiye döndüğünü fark ettim. "Çok iyi iş çıkardın, Bayan Bloodgood."

Tanrıların yıldızları aşkına, sesi *neden* böyleydi? Boğuk, tok ve iyi bir likör gibi pürüzsüz.

Neri ayağa kalkarken ona bakmamaya çalıştım. O uzun bedeni sabahın solgun ışığında hediye paketi gibi katman katman

açılıyor, kasları esniyordu. Ellerini kaslı kollarında, ardından etkileyici gövdesinde gezdirdi. Ruhunun yeni evini inceliyor gibiydi. Ancak gözlerinde şaşkın bir ifade vardı, sanki bir şey eksikmiş gibi.

Onu görmezden gelme çabam feci şekilde başarısız oldu çünkü çıplak ve tehditkâr vücudunun her bir parçası gözler önüne serilmişti ve ben bakışlarımı ondan alamıyordum. Kurda gelince, görünen o ki gizleyemediğim hayranlığımın pek farkında değildi, neredeyse hiç tanımadığı bir kadının önünde *her şeyini* ulu orta sergilemek umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Başını iki yana salladı ve avuç içini, suyla doluymuş gibi kulağına vurdu. Ardından kafası karışmış gibi kemiklerini teslim edip ruhuyla yeniden birleşmesine izin veren toprağa baktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup nihayet gözlerimi hayranlıkla izlediğim sırtından ayırdım. *Dayanılmaz derecede güzelsin, seni ölümsüz piç*, diye düşündüm kendi kendime. *İnsan formunda bile. Özellikle de insan formunda.*

Üstelik yaşlanıp saçlarım ağarıncaya kadar onunla uğraşmak zorundaydım. Ya da en azından ben onu kovana veya öldürene kadar.

Hangisi önce olursa.

“Güzel miyim?” diye sordu. “Hem de *dayanılmaz derecede*, öyle mi?”

Kafamı hızla çevirip gözlerimi kıstım. Herhâlde...

“Bunu duymuş olamazsın. Hiçbir şey söylemedim.”

O da gözlerini kıstı. “Hayır, söyledin. Seni duydum. Açıkça.”

“Söylemedim,” diye ısrar ettim, aniden telaşlanmıştım. “Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Tek.”

Kaşlarını çattı. “Gerçekten konuşmadın mı?”

Rhonin’in paltosunu omuzlarımdan alıp Neri’nin yakışıklı yüzüne fırlattım. “Hayır. Konuşmadım. Şimdi o tanrısal zihin okuma gücünü benimle dalga geçmek için kullanmayı bırak ve bir zahmet üstüne bir şeyler giy.”

Paltoyu tek eliyle yakaladı ve ben her ne kadar gülmesini beklesem de o kafası karışmış gibi bana baktı. "Öyle bir gücüm yok ve dalga geçmiyorum."

Sesinde şaka yaptığına dair hiçbir iz yoktu. Eğleniyormuş gibi bile değildi.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Düşüncelerimi duyamazdı. Bu...

"İmkânsız," diye bitirdi. "Ancak senin yaptığın şey aramızda bir bağ oluşturmadıysa o başka."

İşte o zaman tamamen ona döndüm, ciğerlerim daha hızlı çalışıyor, başım nabız gibi zonkluyordu. "Gerekli ayın dışında hiçbir şey yapmadım, o yüzden beni kandırmaya kalkışma sakın. Raina bana onun zihnini okuduğunu söylemişti."

Kafasını, sanki aklına bir şey gelmiş gibi yana eğdi. Paltoyu yere bırakıp yaklaştı. Bedenini taşıyan o uzun ve güçlü bacaklar, aramızdaki o kısacık mesafeyi korkunç bir hızla kapadı. O anda insan formunda olsa da tanrıdan çok kurda, aynı zamanda insandan çok hayvana benzeyen zarif bir avcıydı.

Dibime kadar gelip tepeme dikildiğinde ense köküme doğru soğuk bir ürperti yayıldı; beni kış havası, tütsülenmiş huş ağacı ve... güve otu kokusuyla sardı. Korkusuzca başımı kaldırıp bakışlarına meydan okudum.

"Öğrenecek çok şeyin var," dedi. "Birincisi, ben zihin okuyan bir tanrı değilim. İkincisi, beni çağıran herkesin düşüncelerini duyabilirim ve sen az önce beni ölümden çağırarak en büyük ruh çağırma işini gerçekleştirdin. Bir seçeneğin vardı. Ruhumu, beni diriltme görevini yapacak başka birini bulana kadar bu dünyada dolanmaya bırakabilirdin. Ama yapmadın." Dudaklarında kötücül bir sırıtış belirdi. "Görünüşe göre bu büyüünün de sonuçları var. Cadının gizli düşünceleri artık kurdun kulaklarına fısıldanıyor." Kızıl kahve gözlerinden birini kırttı. "Aklınızdan geçen düşüncelere dikkat edin, Bayan Bloodgood. Belki onları gerçeğe dönüştürebilirim."

Panik, göğsümün içinde minyatür bir güneş gibi kaynıyor, içimi ateş basıyordu. Düşünceler zihnimde dört dönüyordu ama aklımdan geçenleri tekrar okumadan önce zihnimi kilitlemeye çalıştım. Aslında zihin korumak için rünler vardı, tıpkı Alexis'un, Raina'yı Prens'e karşı korumak için kurduğu bariyerler gibi. Ne yazık ki bunlar benim güçlü olduğum konular değildi.

Yine de zihnimin etrafına bir duvar örmeye, aramıza bir engel oluşturmaya çalıştım. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama...

Kurt genişçe gülümseyince fark ettim ki uzun dişleri bile gitmiş, ardında önüne çıkan herkesi alt edebilecek bir gülümseme bırakmıştı. Benim dışımda. Bu tanrı soylu canavarın beni bir kere daha etkilemesine izin vermeyecektim.

"Benden hoşlanıyorsun," dedi suçlarcasına.

"Ah, yıldızlar aşkına, senden hoşlanmıyorum. Senden nefret ediyorum. Şayet bir bıçak senin için herhangi bir tehlike yaratırdı günler önce kalbine saplardım. Gerçi hâlâ cazip geliyor." Elbisemin yırtmacını kenara savurup hançerimi gösterdim.

Neri açıkta kalan tenime bakıp kaşlarını oynattı, ardından burnumun ucuna dokunarak geri çekilmeme neden oldu. "Küçük yalancı. Beni hoş buluyorsun. Özellikle çıplakken."

Aniden fazlasıyla gerçek gelen dokunuşundan kurtulmak için yüzümü sıvazladım. "Sen iyice aklını kaçırmaya başladın galiba. *Hoş* seninle bağdaştıracığım son kelime. Rahatsız edici. Kibirli. İnatçı. Sen aklıma geldiğinde düşündüğüm kelimeler bunlar."

Göz kırptı. "Belli ki sık sık aklına geliyorum. Hem bahse varım bundan sonra aklına daha fazla düşeceğim."

Boğazım öfkeden yanarken elim hançerimin kabzasına gitti. "Sırf seni öldürmeyi sık sık hayal ettiğimden."

Heybetli kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde hâlâ o sinir bozucu sırıtış vardı. "Zihninin etrafındaki duvarları in-

dir o zaman. Madem beni tiksindirici buluyorsun saklayacak neyin var?"

Söylediklerini kavramanı bir saniye sürdü ama az önce dediği şey duvarların işe yaradığını gösteriyordu.

"Bir nevi," dedi başını yana eğerek. "Hâlâ ufak tefek şeyler duyabiliyorum. Birleştirdiğimde bütün bir düşünceye dönüşüyor."

Zihnimi derhâl tekrar kontrol altına alıp bilinçaltımın etrafındaki bariyeri güçlendirmeye çalıştım. Boşlukların üstü kapandığında Kuzey Tanrısı'na bir adım yaklaştım ve sırtımı dikleştirdim. "Zihnimden uzak dur, kurt yoksa Helena Owyn'in dediğini yaparım. Aramızdaki bu anlaşma ya medeni olacak ya da çirkinleşecek. Savaşını akıllıca ver." Ona ölçüp biçen bir bakış attım ve tam tersini hissettiğim hâlde etkilenmemiş, umursamaz bir yüz ifadesi takındım. "Şimdi beni saraya geri götür. Sonra ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Aslında anlaşmamızın sınırlarından, bir tanrıya nasıl söz geçireceğimden emin değildim. Ama emir emirdir diye düşündüm.

"Ne kadar da buyurgansın," dedi gözleri parıldayarak. "Bunun bana ne yaptığını bir bilsen."

"Sana emirler yağdırdığımı mı duymak istiyorsun? İstersen emir verebilirim." Parmağımın ucunu göğsünün ortasından aşağı indirirken meme uçlarının nasıl ânında sertleştiğini fark ettim. Aynı zamanda sertleşen aletin uyluğuma sürtündüğünü de hissettim. Aşağı bakma arzusuyla boğuşurken teninin gerçek sıcaklığına ve kalbinin hafif atışının ne kadar tuhaf olduğuna odaklandım. Kontrolü ele almak için sert bir ifade takındım. "Giyin. Hemen. Ve acele et. Bu emir nasıl?"

Kurt kahkahalarla gülerek anı ağacına döndü ve hemen kıyafetlerini giyindi; koyu gri pantolon, krem rengi keten tunik, mürdüm rengi palto ve uzun siyah botlar. Saçları arkadan yarım toplanmıştı ve başını yana çevirdiğinde sol kulak memesinde küçük gümüş bir halka küpenin ışıldadığını gördüm. Ancak

benim dikkatim sırtından sarkan garip görünümlü kılıca odaklandı. Kabzası kurt kafası şeklindeydi ve metal daha önce hiç görmediğim bir ışıltıyla parlıyordu. Tanrıların silahlarının yerin derinliklerinde bulunan galatin adı verilen, demir içermeyen ve her türlü çelikten daha güçlü özel bir cevherden dövüldüğünü duymuştum.

Neri, daha fazla açıklama yapmadan ağacın arkasında kayboldu. Çok geçmeden elinde kolyesiyle geri döndü; taşın ve zincirin etrafındaki zarif işlemlerde ne çamurun ne de toprağın izi kalmıştı. “Bu senin,” dedi. “Anlaşmanın bir parçası. Bu parça bizi birbirimize bağlıyor. Ayrı düştüğümüzde yapman gereken tek şey kalbimin bu parçasına dokunup bana seslenmek. Hemen yanında olacağım.”

Elini kaldırıp parmağıyla arkamı dönmemi işaret etti. Ona bu kadar hızlı itaat etmek sinirimi bozmuştu.

Kolyeyi başımın üstünde havaya kaldırdı ve o klipsi takarken saçlarımı tuttum. Parmağının enseme ve saç köklerime değmesinin kazara olduğunu söyledim kendime. Aynı zamanda dokunuşunun yarattığı hissi sevmediğimi de.

Ama işini bitirdiğinde daha da yaklaştı, burnu boynuma sürtüyordu. “Çok uzun zamandır bir kadının kokusunu almadım,” diye fısıldadı tenime doğru. “Tadını bu şekilde, sıkıcı insan hisleriyle değil de tanrısal duyularla alıyor olmak çok değişik.” Başka bir sürtünüş, başka bir iç çekiş ve belimde bir el. “Aynı anda hem mutluluk hem de yıkım gibi kokuyorsun.”

Ona döndüğümde içimde bir ürperti hissettim. Hızlanan nefesimi kontrol altına almaya çalıştıysam da nafileydi. Bedenimin diğer bölümleri de yakınlığına, dokunuşunun kalıcı sıcaklığına ve tenimdeki nefesinin hissiyatına aynı şekilde karşılık veriyordu. Bana ne yaptığını hissedebildiğinden emindim.

“Dur,” diye emrettim. “Bana o şekilde bakmayı kes ve burnunu, ellerini ve diğer uzuvlarını üzerimden çek.”

“Neden?” diye sordu muzip bir tavırla. “Açıkça aksini yapmamı istediğin hâlde?” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Bunun içimi hoş etmemesi gerekiyordu ama lanet olsun ki etmişti.

“*Kes şunu,*” diye emrettim parmağımı ona doğrultarak. “Beni saraya götür ve sonra kendi yoluna git.”

“Seni saraya sürüklemek için dokunmam gerekiyor,” dedi tek kaşını kaldırarak. “İzin var mı?”

Midem düğümlendi, tıpkı Colden gibi tanrısal bir kudretin kasırgasıyla Ulra Dağı’nda ortadan kaybolacağımın farkındaydım. Korkaklığıma yenik düşmeden kendimi duruma hazırlamaya çalıştım.

“Buna tam olarak neden sürüklemek diyorsun?” diye sordum. “Sürüklemenin her zaman Yazdiyarlılar tarafından yaratılmış bir beceri olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı Prens’in yaptığı gibi.”

Yüzü eğlenen bir ifadeyle yumuşadı, sanki sorusuna başka bir soruyla karşılık vererek konuyu saptırdığımı fark etmiş gibiydi. Ancak öyleyse bile benimle dalga geçmedi.

“Sürüklemek diyorum çünkü bu tanrıların yaptığı bir şey. Biz, ölümlülerin göremediği” –elini doğru kelimeyi arıyormuş gibi salladı– “temel bir özün içinden sürüklenerek hareket ederiz. O öz, tanrıların saf cevheridir.”

“Eter,” diye yanıtladım bu konuda okumuş biri olarak.

“Evet. İnsanların verdiği isim bu. Ancak sürüklemeyi Yazdiyarlılar icat etmedi. Yıllarca eteri nasıl kontrol edeceklerini çözmeye çalıştılar, böylece insanlık için kullanılabileceklerdi. Doğu’dan bazı büyücüler ve hatta bazı falcılar maddeyi manipüle etmeyi öğrendi. Ancak yanlış ellerde tehlikeli bir güce dönüştü, bu yüzden Urdin, iyiliğin sarsılmaz kalesi olduğu için” –gözlerini devirdi– “büyücülerini uzak tutmak adına Gölge Dünya’yı mühürledi. Büyücüler de bu yeteneği gizli tuttular ve tanrılar ölüp de eteri kontrol edecek kimse kalmadığında da sadece belirli kişilere öğretiler.”

Göğsüm panikle sıkıştı. “Thamaos. Şimdi etere erişebilecek.”

Neri kafasını iki yana salladı. “Hayır, erişemeyecek. En azından daha önce erişemedi. Kimse nedenini bilmiyor ama eter, belirli varlıkların onu kullanmasını reddediyor. Geçmişte eterin çağrılarına cevap vermeyi reddettiği birçok tanrı oldu.”

Rahatlayarak nefesimi verdim. “Büyük ihtimalle gerçek kötülüğü fark edebildiği içindir.”

Gülümsedi. “Ama beni reddetmedi.”

“Eter, Alexis’un Gölge Dünya’ya geçiş yoluydu, Urdin orayı mühürledikten sonra bile,” dedim hikâyesini hatırladığımda. “Siz hepiniz ölüp gömüldükten sonra eteri nasıl manipüle edeceğini öğrenmişti.”

“Üstelik güçlendiğinde,” dedi Neri, sesinde öfke vardı, “o piç kurusu onu tekrar kullanabilir ve kız kardeşinle ilgili durumu göz önüne alındığında bunu yapabileceğini düşünüyorum.”

Zihnim karmakarıştı. “Alexus, Raina’nın yaptığı şeyin sürüklenme olmadığını söylemişti ama şimdi şüphelenmeye başladım.”

Neri başını iki yana salladı. “Kardeşinle yolculuk ettim. Onun yeteneği âlemler arasında yürümeye ya da belki de farklı bir çeşit boyutlar arası geçişe benziyor. Ancak o sürüklenme değildi. Un Drallag’ın koruda yaptığı şey de sürüklenme değildi. O basit bir yürümeydi.” Biraz daha yaklaştı, varlığı baskı yaratıyordu. “İstersen sana sürüklemenin ne olduğunu gösterebilirim. Fakat sana bir kez daha dokunmama izin vermek zorundasın. İzin var mı?” diye tekrar sordu.

Uzun saniyeler süren tereddüdün ardından, “Evet,” diye cevap verdim. Sesimdeki ve durmak bilmeyen parmaklarımdaki bariz gerginliğin fazlasıyla farkındaydım. “Öncesinde bilmem gereken bir şey var mı?”

“Sadece kendi bırakır ve nefesini tutmazsan iyi olur,” dedi. “O yüzden sana ne dersem onu yap, birkaç saniye içinde olacağı olacak.” Kolunu belime dolayıp beni kema

Temas ânında ilk içgüdüm iki yönlüydü. Bir yanım onu uzağa itmek isterken diğer yanım onu daha da yakınımaya çekmek istiyordu. Kollarının arasında kendimi nedense güvende hissediyordum.

Soğuk bir rüzgâr esip de etrafımızda dönen kar ve buz, görünmez bir kış yumruğu gibi üzerimize kapandığında düşünme yetimi kaybettim.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı gürleyen rüzgârı bastırmaya çalışarak ve ellerimi ensesine koydu. “Şimdi, derin nefes al.”

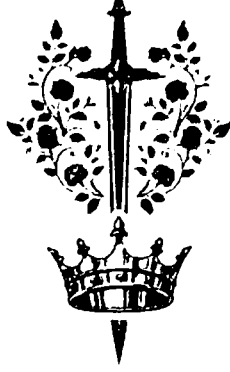
Ellerimi birbirine kenetledim, parmaklarım saçlarına dolanmıştı. Gözlerimi sıkıca kapayıp derin bir nefes aldım.

“Aferin kızıma,” dedi kulağıma doğru ve titrememe sebep oldu.

Bir an sonra ayaklarımın altındaki dünya parçalandı ve aniden süzölmeye başladım; sadece kurda bağlıydım, onun güçlü kolları arasında güvendeydim.

Bizi dağdan sürüklediğinde rüzgârın estiği tarafta bir şeyler duyduğuma yemin edebilirdim. Yükselen ve hızlıca alçalan bir ses.

Koruluktan yükselen bir yakarış, intikam dolu bir kükreme.

N E P H E L E

“Fia kızgın mıydı?” diye sordum Hel’e, Ateş Kraliçesi’nin günler önce büyük bir nezaketle bana tahsis ettiği odadaki küvetin içinden dikkatlice çıkarken. Ayak bileğim hâlâ şişti ama suyun rahatlatıcı sıcaklığı sayesinde şimdi daha az acıyordu.

Hel, dolaptan kum rengi bir tunikle barut rengi bir pantolon çıkardı. “Çok öfkeliydi. Rhonin dağda olanları ve saraya girdiğimizde Neri’yle aranızda neler yaşandığını anlatırken parmaklarının ucunda alevler dans ediyordu. Korunun feryatlarını bütün şehir duydu.” Kıyafetleri makyaj masamın yanındaki sandalyeye bıraktı, ardından bana döndü ve bakışlarımız buluştu; gözleri kızarmıştı ve yorgundu ancak uyanık bakıyordu. “Aslında çok öfkeli demek yetersiz kalır. Senin için onunla mücadele ederdim, tanrılar biliyor ya bunu istiyorum da ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu iş boyumuzu aşıyor.”

Islak saçlarımı son kez kuruladıktan sonra havluyu vücudumun etrafına sardım. Uzun gecenin ardından kendimi hâlsiz ve bitkin hissediyordum. Ellerimi masaya yaslayıp aynada kendime baktım. Hasta *görünüyordum*, göz altlarımda koyu renk halkalar belirmişti.

Ancak dikkatim hızla boynumdaki kolyeye kaydı. Söz konusu Neri olduğunda doğru kararı verip vermediğimi bilmiyordum.

“Gitmesinin üstünden iki saat geçti.” Parmaklarımı kırmızı taşın etrafına sardım. “Şimdiye dönmüş olmalıydı.”

“Ama dönmedi,” dedi Hel. Yatağın ucuna oturup dirseklerinin üzerinde arkaya uzandı. “Fia’yı daha fazla oyalayamazsın.”

Fia’nın, büyük toplantı odasına kadar bize eşlik etmesi için gönderdiği muhafız sanki çağırılmış gibi tam da o anda kapıyı çaldı. “Hanımlar. Kraliçe *bekliyor*.”

“*Biliyoruz*,” diye bağırdı Hel. “Sadece birkaç dakika daha lütfen.”

Aceleyle bir tarak kaptım ve saçımdaki düğümleri açtıktan sonra ördüm.

“O köpeğin Ulra Dağı’nda söylediklerini boş ver,” dedi Hel. “Korudan ayrıldığımızdan beri Loria’ya dua ediyorum. Raina için. Tiressia için. Finn için. Diğerleri bizi duymuyor olabilir ama Kadimler? Yaratıcılarımız? Ben onların hâlâ duyduğuna inanıyorum.”

Haklı olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olduğuna inanmak istiyordum. Dağın yamacındaki ağaçlarda yaşayan ruhlar bir yerden gelmiş olmalıydı. Onlar Kadimlerimizin sesi miydi? Veya onlardan bile daha kadim, daha ilkel bir şeyin? Loria’dan daha kadim bir şey hayal edemiyordum. Belki evren hariç.

Vaktim dolmuştu, o yüzden deri bağla saçımı bağladıktan sonra hızlıca giyindim, hançerimi kuşandım ve muhafızlar eşliğinde aşağı indik. Toplantı salonuna girmeden önce durdum ve Neri’nin kalbini gömleğimin içine soktum. Fia’nın bunun ne olduğunu veya kime ait olduğunu bildiğinden şüpheliydim ama saklamak en iyisiydi.

Muhafızlar, gıcırdayan devasa bronz kapıları bizim için açtı. Hel’le eşiği geçtik. Rhonin, Zahira, Callan, Keth ve Jaega’yı görünce derin bir nefes aldım. Uzun, cilalı bir ahşap masanın

en uzak ucunda oturmuş, içtenlik ve endişeyle beni izliyorlardı. Sıranın ilerisinde altı âlim oturuyordu. Her biri, boyunlarında koyu kahverengi bir kuşak olan altın rengi cübbeler giymişti. Dün Kutsal Salon'u ziyaret ettiğimizde onları görmemiştim ama ânında tanıdım. Sabırlı yüzleri, görkemli kıyafetleri ve alınlarına dövme olarak yaptırdıkları Elikçe bilgi rünü de bunu gösteriyordu.

Her birinin gözlerine tek tek baktıktan sonra en sonunda Kraliçe'yle göz göze geldim. Masanın başında oturuyordu. Üzerinde beyaz, incecik bir elbise vardı. Boynunu ve bileklerini her zamanki gibi altın takılar süslüyordu. Omurgası dimdikti, çenesini yukarı kaldırmıştı, duruşu kusursuzdu. Süslü oymalı sandalyesinin arkasında benden üç kat daha uzun, büyük bir şömine duruyordu ama yanmıyordu. Üzerinde Kraliçe'yle annesinin devasa bir resmi asılıydı. Silahlar, geniş haritalar ve yaldızlı semboller duvarları kaplamıştı.

Fia, tam bir lider edasıyla zarifçe ayağa kalktı. Güzel yüzü gerilmişti, bana yönelmiş bakışları keskin, öfkeli bir parıltıyla doluydu.

"Otur," diye emretti. Sesi keskin ve tıslayan bir tonda çıkmıştı.

Hel'e baktığımda dikkatini Kraliçe'ye verdiğini gördüm. Rhonin'in yanındaki yerini almadan önce bana dönen gözleri *itaat etmem* için çılgık atıyordu.

Üzerimdeki beklenti dolu bakışlarla Fia'nın karşısında, masanın diğer ucunda beni bekleyen boş sandalyeye doğru aksayarak yürüdüm. Ancak içimdeki bir şey Neri'yi diriltmek gibi bir suç işlemiş olsam bile onun karşısında ezilip büzülmeyi reddediyordu.

Çenemi kaldırdım ve tıpkı Kraliçe gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Sanırım ayakta duracağım, Majesteleri."

Bariz küstahlığım karşısında burun delikleri genişledi ama başka bir tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Anlaşılan Colden Moeshka'nın rehberliği altındasınız, Bayan Bloodgood. Onun da bir zamanlar çekici bulduğum *fevri* hareketleri vardı. Ancak zaman geçtikçe olaylara bakışımız değişti. Ayın doğuşu ve batışı kadar kısa bir zaman hem de, ki bana bir nefes kadar kısa geliyor." Ellerini birleştirdi. "Bura ilk geldiğinizde enerjinizi takdir etmiştim. Ancak şimdi düşünüyorum da belki de siz halkımın ve tüm Tiressia'nın başına gelebilecek felaketten başka bir şey değilsiniz." Masanın üstünde küçük bir parşömen rulosu duruyordu. Fia'nın elini sallamasıyla masa boyunca uçup havada döndü ve tam önümde durdu. "Aç," diye emretti.

Mührü çoktan kırılıp sökülmiş parşömen, iki ucuna geçirilmiş bronz kapaklarla kapalı tutuluyordu. Ben de dikkatle, parmaklarım hafifçe titreyerek kapakları çıkardım ve parşömeni açtım.

Kraliçe'ye baktım, nabzım kulaklarımda atıyordu. "Bu antik Elikçe. Anlayabileceğimi sanmıyorum."

"Dene," dedi.

Tekrar baktım. "Bu bir Yazdiyarı diyalekti." Arkamdaki kapılar gıcırdayarak açılırken sesim sertleşti. "Okuyamam, bunu siz de biliyorsunuz."

Boynumda asılı duran kolye titreşti ve burnuma bakırımsı bir koku doldu.

"Ama *ben* okuyabilirim," dedi bir adam.

Hızla arkama döndüm, kalbim çarpıyordu. Neri, Fia Dru-mera'nın büyük toplantı salonunun kapısında duruyordu.

Alexus Thibault da onunla birlikteydi.

Formalitelerin de kraliyet görgü kurallarının da canı cehen-nemeydi. Gücümün yettiğince hızlı topallayarak arkadaşımın yanına gittim ve kendimi onun kollarına attım. Bana sıkıca sarılıp kafasını boynuma gömdü. Ağlamıyordu ama ondan yayılan kederi hissedebiliyordum. Bütün odayı yutacak kadar yoğundu.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldığımda kesikler ve morluklar gördüm. Taze kanın kokusu midemi bulandıracak, boğazımı yakacak kadar keskindi. “Ne oldu? Colden nerede? Ya Raina?”

Başparmağımı Alexis’un patlamış ve şişmiş dudağının altındaki deride gezdirdim, kanayan burnuna ve moraran gözüne dikkatlice baktım. Daha da kötüsü, lacivert tuniğinin parçalanmış kalıntıları, pençelerle kesilmiş gibi çizik çizik kan içindeki göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Neri’ye ölümcül bir bakış attım. Burnunun altındaki kanı dudaklarına damlamadan elinin tersiyle sildi. Onun da kıyafetleri kirlenmiş ve yer yer parçalanmıştı, her yerine kan sıçramıştı.

“Aman Tanrım, sen ne yaptın?” diye çıkıştım.

Kaşları öfkeyle çatıldı. “Neden herkes sürekli *beni* suçluyor? Senin şu *arkadaşın* benimle geri dönmek istemedi. Buna inanabiliyor musun? Onu zorla getirmeye çalıştım ve beni büyüyle havaya uçurup yok etmeye çalıştı, ki bunun işe yaramadığı da açık. Ama beni sinirlendirdi ve ben de birkaç yüzyıldır içimde biriken öfkeyi birinden, yani ondan çıkarmak zorunda kaldım. Çölün ortasında birbirimize girdik, sonra bu büyük, sözde kudretli büyücü hâlâ acınası gücünü tam olarak kontrol edemediğinden yere çakıldı.”

Ben cevap vermeden önce Neri’nin kafasının yan tarafına mavi bir alev topu fırladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan Neri elini kaldırıp ateş topunu yakaladı. Ateş, avucunda bir buz yağmuruna dönüşerek yere düştü.

Salonun karşısındaki Fia Drumera’ya öfkeyle baktı, kızıl kahve gözleri şimdi alev gibi parlıyordu. “Seni binlerce buzdan iğneyle delik deşik etmediğime şükret.”

Fia başını tiksintiyle iki yana salladı, bakışları Neri’nin etkileyici vücudunda geziniyordu. “İşaretlerin olmadan biraz farklı görünüyorsun ama onun dışında hiç değişmemişsin. Hâlâ güzel kızların kahramanı olmaya çalışan kibirli bir kabadayısın.”

Aklım koruda şaşkınlıkla kendi bedenini incelediği âna gitti. Eksik olan şey işaretleriydi, başka bir şey değil.

Neri sırtarak çenesinden süzülen kanı sildi. “Kabadayı mı? Şeytan olduğumu sanıyordum. Kötü adam olduğumu. Masalların alçak kötü adamı.”

“Sen bir *israfsın*,” dedi Fia tükürürcesine. “Sadece sikiyle düşünen bir tanrısın, başka bir şey değil.”

“Sikim seni hiçbir zaman düşünmediği için kıskanıyor musun yoksa?”

Fia, Neri’ye altın bir hançer fırlattı. Neri, yüzünü parçalamadan önce hançeri havada yakaladı.

Bıçağı yavaşça elinde döndürdü ve cık cıklandı. “Şimdi başını belaya sokuyorsun, Fia.”

Âlimleri ayağa kalktı, eğri bıçaklarını çektiler; hepsi Yazdiyarı’nın en yüksek rütbeli büyücülerindendi. Sevgili Kraliçeleri masanın etrafından dolanarak parşömeni kaptı ve Neri’ye doğru gitti. Kuzeydiyar’dan gelen ekibim oturdukları yerde kaldı ama hepimizin eli silahlarımıza kaymıştı. Salon Yazdiyarlıların büyüyle uğulduyordu. Fia Drumera tereddüt etmeden Neri’ye ulaştı; çenesini kaldırarak parşömeni uzattı. “Şu an nefes alıyor olabilirsin,” dedi. “Ancak bu kutsal toprakları tanıyorum. Burası yabancılar, özellikle yaşayan âlemden sürgün edilen ve sonsuza dek Gölge Dünya’ya mahkûm edilen tanrılar tarafından çiğnenmeyi, kötüye kullanılmayı hoş karşılamıyor.” Çenesiyle parşömeni işaret etti. “Devam et. Eski âşığının mektubunu oku. Kaderini öğren, kurt.”

Neri elindeki hançeri Fia Drumera’nın yanından asılı duran kına saplayıp parşömeni elinden aldı. O okurken oda sessizliğe gömüldü.

“Gerçekten de Asha’yla bunu hiç tartışmadığımızı mı sanıyorsunuz?” dedi alaycı bir tonla. “Ortada bunun gerçek olduğuna dair hiçbir kanıt yok, hepsi dedikodu. Eğer gerçekse o zaman koru beni, büyük olasılıkla Prens’i ve Thamaos’u da lanetler.

Onları bilemem ama ben bir grup kadim ağacın ufak büyü-sünden korkacak değilim.”

“Belki korkmuyorsundur,” diye cevap verdi Fia. “Ancak *onu* da lanetleyecekler.”

Fia’nın gözleri bana kaydıığında, karanlık bakışlarının altında ezilmemeye çalıştım, aynı zamanda salona çöken ve sırtımdan yukarı tırmanan o tuhaf hisse karşı koymaya da çalıştım. Cana karşı can. Sanırım bunun tam olarak ne anlama geldiğini önceden sormalıyım.

“Siktir et,” diye mırıldandı Alexis, Neri bakışlarını bana çevirdiğinde.

Kurdun ifadesi artık o kadar da kibirli değildi. O mağrur gülümsemesi biraz solmuştu ve ilgisizlik maskesini takınırken çenesindeki kaslar gerildi. Ama gözlerindeki parıltıya sirayet eden huzursuzluğu fark ettim; sanki işlediğimiz suçun cezasını benim çekme ihtimalim, sadece kendisinin çekmesinden çok daha kötü geliyordu ona.

Başım dönüyordu, kan kokusu midemi bulandırıyor ama buna rağmen Kraliçe bana doğru yürürken tıpkı Neri gibi ilgisiz görünmeye çalıştım.

“Anneni çok takdir ediyordum,” dedi. “Ophelia şimdi seni görse ne düşünürdü acaba? Burada, kendi evinde, ana tanrıça Loria ve onun korusuyla alay eden, bencil ve lanetlenmiş bir tanrı olan Neri’yle kol kola duruyorsun ve tüm bunlar, dünya-daki en kutsal toprakları kirletmeyi seçtiğin için oluyor.

“*Benim* kullandığım bir silahı geri almak için,” diye savundum. “Çaresizce ihtiyacımız olan bir silah. Neri bana Thamos’un kemiklerini geri getirecek. Bugün. Ve Doğu’nun Prensi’nin kellesini. Ona böyle emrettim. Belki o kısım sona erdiğinde hep birlikte çalışarak daha fazla kan dökülmesini engelleyebiliriz ve Tiressia’yı birleşmiş bir kıta olarak iyileştirebiliriz.”

Fia, fal taşı gibi açılmış gözleriyle ve onaylamaz bir tavırla güldü. “Görüyorum ki Neri aklına girmiş. O güzel yüzünü ve

nazik çekiciliğini kullanarak seni sözde kudretine inandırmış.” Bakışları kurda kaydı. “Min-Thuret’e mi gittin, Neri? Yalan söyleme. Şehrin kokusu üzerine sinmiş.”

“Gittim,” diye cevap verdi Neri, sesi yay gibi gergindi.

Kraliçe ellerini uzattı. “O hâlde Thamaos’un kemikleri ve Pres’in kellesi nerede? Onları görmek isterim. Büyücülerim Thamaos’un kalıntılarından güvenle kurtulabilir ve bu gece zaferimizi, Prens’in başını bir mızrağa geçirerek kutlayabiliriz. İntikam istendiğini duydum.”

Finn’in katledilişini hatırlatan sözleri Helena’nın nefesinin kesilmesine sebep oldu. Kalbim sızlamış ve öfkelenmiştim ama bakışlarımı Neri’den ayırmadım. Sanki salonda başka kimse yokmuş gibi bana bakıyordu.

“İlk önce Moeshka için gittim,” dedi. “Benimle dönmeye hazır değildi. Onu alt bölgedeki bir gözaltı hücreinde sorgulamak üzere Min-Thuret’e nakledilmeyi beklerken buldum. Sonra saraya sürüklendim. Hissedebildiğim kadarıyla Fleurie orada değildi. Thamaos ve Prens’e gelecek olursak, onlar Ritüel Salonu’nda Kardeşlik tarafından sıkı sıkı korunuyorlar.” Kelimeleri cesaretini kırmış gibi duraksadı. “Kalkanlarını aşamadım. Ben... henüz o kadar güçlü değilim.” Kurt tekrar kanayan burnunu sildi ve elindeki kırmızı lekeye baktı, şaşırmıştı. “Görünen o ki bu diriliş bana istediğini yaptırıyor.”

Kanım dondu. Ne kadar çabuk iyileşeceğini sorgulamakta haklıydım. Ancak haklı olmak, benim değerli silahımın aslında o kadar da ilahi bir müdahale olmayabileceği anlamına geliyordu. En azından hemen değil.

“Peki ya Raina?” diye sordum sesim titreyerek. “O da mı Ritüel Salonu’nda tutuluyor?”

Neri ve Alexis birbirlerine baktılar. Bunu daha önce konuştuklarını anlamam için bir şey demelerine gerek yoktu.

“Onu hissedemedim,” dedi Neri. “Min-Thuret’te veya Quezira’da değil. Thibault’u bulup dönmeden önce her yeri aradım.”

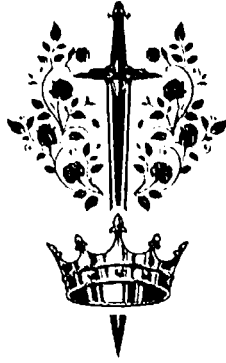
Elimi mideme bastırdım ve bakışlarımı Neri ile Alexis arasında gezdirdim. “Nerede o zaman?”

“Bilmiyoruz,” diye cevap verdi Alexis, ifadesi sertti. “Büyük ihtimalle Fleurie nerede tutuluyorsa oradadır. Elimdeki tek cevap bu.”

“Raina benimle değil,” dedi salonun karşısından bir kadın sesi. O kadar kısık bir sesteki ki sanki çakıl taşlarına sürtülüyordu. “En azından burada değil,” diye ekledi.

Toplantı masasında oturanlar ve ayakta duranlar da dâhil hepimiz şömineye döndük. Orada, Fia’nın sandalyesinde islekli kıyafetler giymiş ve daha az önce orada olmayan bir kadın oturuyordu. Parlak kırmızı saçları küllerle kaplı olsa da yüzünü tanıyordum. Kız kardeşim onu iyi anlatmıştı. Dün gece koruda gördüğüm an kim olduğunu anlamıştım.

Fleurie.

N E P H E L E

O da sessizliğe gömüldü ve uzun, anlamlı bir suskunluğun ardından Alexis, Fia'yı arkasında bıraktı.

İfadesi tam olarak şaşkınlık doluydu, kararlı bakışları salonun diğer ucundaki tanrıciğa dikilmişti. Onun varlığından haberdar olmasına, hatta dün gece onu görmesine rağmen kimse Prens ve Thamaos'un kemikleriyle ortadan kaybolduktan sonra Fleurie'nin kaderinin ne olduğunu bilmiyordu.

Şimdiye dek.

Alexus'un parlak gözleri her zamankinin aksine gölgelenmişti. Fleurie'ye doğru yavaşça ilerlerken sanki onu hayalinde görüyormuş gibi kaşları çatılmıştı. Her zaman dik ve heybetli dururdu. Ancak bugün kusursuz görünümünde bir çatlak vardı: Eski dostunu görmek onu sarsmış gibiydi.

Fleurie ayağa kalktı, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Masanın arkasından geçip aralarına giren üç asırlık mesafeyi aşarak Alexis'a doğru yürüdü.

Her adımı sakindi ve hatta yarı yaşar bir hâlde herkesten, her şeyden uzakta gömülmüş, üstelik bu kadar uzun bir süre yalnız ve karanlıkta kalmış bir kadına göre garip derecede güç-

lüydü. Sanırım bir tanrının kanı insan damarlarında aktığında böyle oluyordu.

Onun bu şekilde görünmemesi gerçiyordu, birkaç saat önce bizim gördüğümüz gibi görünmeliydi. Giysileri yanmış, kimi yerleri kararmış olmalıydı. Yüzü isle kaplanmış, saçları kül içinde olmalıydı.

Raina'nın ateşinden önce oradan çekip gitmişti. Değil mi?

Fleurie ve Alexis karşı karşıya geldi. Fleurie başını kaldırdı, çenesi titriyordu. Altın sarısı gözlerinde samimi ve inkâr edilemez bir sevgiyle titreyen elini kaldırıp Alexis'un yüzüne dokundu ve gözyaşlarını serbest bıraktı.

Alexis'u sadece bir kez ağlarken görmüştüm ve o da bu sabah korudaydı. Güçlü, geniş omuzları titrerken sessizce ağlıyor, arkadaşına bakıyor ve sanki onu yıkılmaktan koruyan tek şey buymuş gibi yanağını Fleurie'nin eline bastırıyordu.

Fleurie kollarını nazikçe boynuna dolayarak onu şefkatle kendine çekti. Alexis yüzünü saçlarına gömüp kollarını kadının beline doladı ve göğsünden yükselen keder dolu hıçkırık odayı doldururken onu sıkıca tuttu. O an geçtikten sonra iki arkadaş arasındaki tek ses, gözyaşları arasındaki boğuk inilti-ler ve neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle mırıldanan kederli sözlerdi. Neredeyse.

Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Çok özür dilerim.

Bilmiyordun.

Bilmeliydim.

Bilemezdin.

Hayatta kaldın, Fleurie. Hem de bunca zamandır.

Kaldım. Kaldık.

Ama yalnızdın. Seni yalnız bıraktım.

Bende hatıran vardı. Hiçbir zaman yalnız değildim.

Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim. Beni affet.

Şşş, sevgili Alexi. Şşş. Artık buradaydım.

Bunların haricinde kısık sesle, anlaşılmayacak kadar yumuşak ve akıcı Elikçe sözler sarf edildi. Ancak hüznün tatlı bir keder gibi aralarında geziniyordu. .

Hel ve Rhonin bana baktı. Yüzleri, kalbimi sıkıştıran ve boğazımı düğümleyen o tarifsiz kederle büzülmüştü. Bir insan kaç kayba, acıya ve suçluluğa katlanabilirdi?

Fleurie geri çekildi, yüzünde hüznü bir tebessüm vardı. Alexis'un saçını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Konuşmamız lazım," dedi kısık sesle. Sesi yorgun ve sertti ama yine de pürüzsüzdü. "Raina'nın nerede olduğunu biliyorum."

Kız kardeşimin adını duyunca kalbim umutla çarpmaya başladı ama başım dönüyordu; kulaklarımda atan nabzım ince bir çatıya damlayan yağmur damlaları gibi gürültülüydü. Neden bilmiyordum ama kurda baktım. Fleurie'ninki gibi altın-bal rengi gözleriyle bana karşılık vererek içime işleyen bakışlarla beni izledi. Beni yere sermeye çalışan yorgunluk yüzünden zayıflayan kalkanlarımın arasından düşüncelerimi okumaya uğraşıyordu.

Parmağıyla elimin sırtına dokundu; temasını hissettim ama elimi geri çekecek mecalim yoktu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Değildim. Ancak başımı aşağı yukarı sallamakla yetinip dikkatimi tekrar salona verdim. Her şey bana olduğundan çok daha büyükmüş gibi geliyordu. Hastalıklı büyüden, öfkemden ve acımdan daha büyük. Neri'yle olan durumumdan bile daha büyük. Bir değişimin yaklaştığını hissediyordum. Fleurie, hayatlarımızın gidişatını değiştirebilecek güçteydi. Şimdiye kadarkinden daha öte bir değişim.

Alexus, üstündeki ağır kederi atıp Fleurie'yi ayağa kaldırdı. "Raina hakkında nasıl bilgi edindin? Colden mı söyledi? Yoksa Prens mi?"

"*Prens*," dedi Fleurie dalgın bir hâlde. Sesi pürüzlü ve üzgündü, eski ses tonuna göre alışılmadıktı ama cevabın *Prens*

olmadığı belliydi. Üzücü, dalgın bir düşünceyi dile getirmişti sadece. “Onu gerçekten de hatırlayamıyorsun, değil mi?”

Alexus’un yüzü buruştu. “Onu, birkaç on yıl önce Colden ve ben Kral Regner öldükten sonra ziyarete gittiğimiz zamandan hatırlıyorum. Thamaos onu tamamen yozlaştırmadan önce.” Duraksadı, Fleurie’yi açık bir kitap gibi okuyormuşçasına yüzünü inceledi. “Bundan bahsetmiyordun, değil mi?”

Fleurie kafasını iki yana sallayarak Alexis’u, oturması için benim boş bıraktığım sandalyeye yönlendirdi. Daha sonra ayaklarının önüne, onları açıkça görebileceğim bir açıyla diz çöktü. Alexis’un büyük ve sert ellerini kendininkilerin arasına alıp parmak uçlarını, yıllarca kılıç kullanmaktan oluşan nasırların üstünde hayranlıkla gezdirdi.

Kirli yüzündeki gözyaşlarını silerek ayakta duran üçümüze baktı. “Oturmalısınız.” Masayı gösterdi ve kim olduğumu biliyormuş gibi özellikle bana baktı. “Lütfen.”

Fia, Neri ve ben hareket etmedik. Ancak Neri hâlâ gözucuyla beni izliyordu, bakışları yoğun ve dikkatliydi.

Üst dudağımda soğuk bir ter damlası oluştu. “Ayakta kalmayı tercih ederim.”

“Ben de,” dedi Neri.

Fia keskin kaşını kaldırdı ve karanlık bir ifadeyle ikimize baktı. Neri’yi bilmiyordum ama benim amacım bu kez zorluk çıkarmak veya kendimi korumak değildi. Ayak bileğim ağrıyordu, hastaydım ve başım dönüyordu ama oturmayı dilesem de hareket edersem bayılacakmışım gibi hissediyordum. Raina’nın nerede olduğunu öğrenmeye bu kadar yakinken araya giren kişi olmak istemiyordum, o yüzden olduğum yerde kaldım.

Fia büyücülerine yerlerine geçmelerini işaret etti, ardından ellerini arkasında birleştirip çenesini kaldırdı. “Devam et, Fleurie. Tek kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum.”

Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Fleurie, Alexis’un elini kaldırdı, hırpalanmış eklemelerini öptü ve konuşmaya başladı.

"Çok uzun zaman önce, babamın öldüğü yıldan önce, akademide genç bir kadınla tanıştım." Boğazını temizledi, Prens'in demir tasmaından kalma kırmızı ize dokundu.

Rhonin, her zamanki centilmenliğiyle oturduğu yerden kalktı ve yanında duran büfenin üstündeki seramik sürahi-den bir bardağa limonlu su koydu. İçeceği Fleurie'ye uzattı ve Fleurie, bardağı ağzına götürüp boğazını ıslattı. Bardağı kenara koyduktan sonra tekrar konuşmayı denedi.

"Her şey o kadının gizemli bir şekilde Min-Thuret'in yakınlarındaki enkaza gelmesiyle başladı. Korkmuştu ve köşeye sıkışmıştı. Kral Gherahn'ın muhafızlarından birini öldürmüştü. Min-Thuret'teki zindanlar doluydu ve büyü gücü taşıdığı bariz olduğu için onu akademiye götürüp itaat etmeyen öğrencilerin tutulduğu hücrelere hapsedtiler." Fleurie, Alexis'un elinin tersine daireler çiziyordu. "Ancak sen onu sorguladığında o kadına dair bir şey seni, onu Kral'a vermekten alıkoydu. Ve sonra cazibesi onu, yanında bir refakatçisi olduğu sürece akademinin sınırlarında, sonra şehirde ve hatta bazen Min-Thuret'te özgürce dolaşmasını sağladı."

Alexus kaşlarını çatı ve kan çanağına dönmüş koyu kirpikli gözlerini kırıştırdı. "O kadını hatırlamıyorum. Ama dediğim gibi, pek çok şeyi hatırlamıyorum. Özellikle o yılda olanları."

Fleurie, onun bakışlarına karşılık verirken elini okşamaya devam etti. Sanki hikâyesini anlatırken bu hareket onu sakinleştiriyordu.

"Bazı şeyleri hatırlamamanın bir sebebi var," dedi. "Babamı tekrar canlı görüp onu yavaşça ve acı çektirerek öldürmeyi dilememe sebep olan bir neden."

Alexus öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve Fleurie'nin yanağına dokundu. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Fleurie? Lütfen. Sadece söyle."

Fleurie, konuşmaya devam edebilmek için havaya ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. "Kadın benim arkadaşım oldu. Daha doğrusu kız kardeşim oldu. Senin de âşığın."

Zavallı Alexis her zamankinden daha da kafası karışık görünüyordu. "Bu karımla mı ilgili?" diye sordu.

Fleurie'nin yüzü buruştu. "Karın mı? Biriyle evlendiysen, Alexis, ben onu tanımıyorum."

"Evie," dedi sanki Fleurie'nin hatırlaması gerekiyormuş gibi ama o sadece kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Bahsettiğim kadın sadece bir yıl kadar bizimleydi. Ve bu zaman zarfında ona karşı o kadar derin bir sevgi beslemeye başladın ki bu senin hayatının, hatta benim ve Elias'ın hayatının da gidişatını değiştirdi."

Tekrar kaşlarını çatı. "Elias?"

"Gherahn," diye cevap verdi Neri. "Elias Gherahn. Doğu'nun Prensi olarak da biliniyor. Bu çok sıkıcı bir oyun gibi gelmeye başladı."

Fleurie kurda kısa bir bakış attı ama şaşırtıcı bir şekilde bu, öfkeli bir bakış değildi. Söylediklerinin onaylanmasından dolayı rahatlamış görünüyordu.

İşte o zaman Neri'nin dün gece Prens'e söylediği şey aklına geldi. "*Adını istiyor musun?*"

Onu tanıyordu. Çünkü aynı zaman diliminde yaşamışlardı.

Alexis sandalyesinde doğruldu, endişeli bakışları Fleurie'nin üstündeydi. "Bana yalan söylüyorum de."

Fleurie kafasını salladı. "Yapamam. Dünyanın İsimsiz Prens dediği adam Kral Gherahn'ın oğlu. Sen çocukken akademiye getirildiğinde benim dışımdaki en yakın arkadaşın Elias'tı."

Ben dâhil odadaki herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Alexis alaycı bir tavırla güldü ama aklından geçen düşünceler şaşkın ifadesinden anlaşılıyordu. "Öyle bir şey olsa hatırlardım. O da hatırlardı. Ayrıca o kadar uzun yaşamasının imkânı yok."

Fleurie kafasını yana yatırdı, bakışları yumuşaktı. “Bir Ruh Emici olarak, Alexi? Hatta Gölge Dünya’ya karşı bir tehdit olarak? Beslenmek onu hayatta tuttu, çürüyordu ama hâlâ canlıydı, ta ki babam mezarından Elias’ın her hareketini manipüle etmeye başlayana kadar.” Kızarmış yanaklarından aşağı yaşlar akarken sesi titredi. “Çünkü bizim tanıdığımız Prens canavar değildi. Onu sevdik çünkü o iyi biriydi. Sadece ikiniz o zamanı hatırlamıyorsunuz çünkü Thamaos bunu imkânsız kıldı. Hepimiz, babamın çarpık zihninin en karanlık köşesinde var olan oyunun birer piyonu hâline geldik.”

Alexus, sanki bilinmeyen bir karanlığa bakıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. “Yani sen... Thamaos’un benim hatırlarımı *çaldığını* mı söylüyorsun?”

Neri homurdandı. “Un Drallag, sence bilmeni istemediği bir şeyi bilseydin seni sağ bırakır mıydı? O, azılı bir hafıza hırsızı. Yoksa o bilgiyi de mi senden *çaldı*?”

Alexus Neri’ye baktı, boynundaki damarlar gerilmiş ve gözle görülür hâle gelmişti ama ben hâlâ zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordum.

Tanrılar aşkına. Ellerimi yüzüme kapadım çünkü kurt haklıydı. Bu kesinlikle Thamaos’un yapacağı bir şeydi.

Fleurie, Alexis’un çenesine dokunarak dikkatini yeniden kendine çekti. “Thamaos, bazı cadıların büyüleri iplikleri görmesi gibi anıları görür. Unutmanı istediği bir anı görürse uzanıp onu alır. *Bana* gelince, anılarımı öylece *çalması* mümkün değildi. Zihnine nüfuz edemediği bir evlat yaratmıştı. Gizlice denediğini düşünüyorum ama sonra rünümüzü tersine çevirdi. O zamanlar daha gençtim, ölümsüzlüğümünden ve gücümünden emin değildi. Fakat anılarıma dokunamayacağını fark edince başka seçeneği kalmadı. Bizi birbirimizden ayırabilmesinin tek yolu, bağımızı ve seninle aramdaki duygusal bağlantıyı yok etmektir. Bu yeteneğini eskiden biliyordun. Bir zamanlar zihninin etrafına duvarlar inşa edecek kadar ustalaşmıştın çünkü büyüdükçe

ona güvenmemen gerektiğini öğrenmiştin. Elias'ı da korumaya çalıştın ama en zayıf ânında babam hem seni hem de onu gafil avladı." Sesi titredi ve başını eğip ağlarken ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaptı. "Elias'ın zihnini paramparça edişini izlememizi sağladı. Zihnini tamamen boşalttı ki daha sonra dilediği şeyle doldurabilsin. Sana gelince de sadece seni perişan edecek hatıraları bıraktı." Başını kaldırdı, acısı belirgindi, sesi boğuklaşmıştı. "Ama önce en değerli hafıza ipliğini yok etti."

Alexus kafası karışmış görünüyordu. Parmak uçlarını Raina'nın bahsettiği, bileğinin içindeki yara izinin üstünde gezdirdi. Bir zamanlar Fleurie'yle paylaştığı ama artık yok olan bağ. "Seninle ilgili hatıralarımı almadı, Fleurie."

Fleurie ona dikkatle bakarken dudaklarının köşesi aşağı sarktı. "Bahsettiği değerli hatırlar onlar değil, Alexi. Urdin babamı öldürmeden önceki son senenin hatıralarından bahsediyorum. Senin için çok şey ifade eden hatıralar çünkü onlar, geç bir yaz gecesi Min-Thuret'te beliren ve Un Drallag'ın koruması altına giren Raina Bloodgood adında bir kadınla ilgili hatıralardı."

Alexus'un yüzü iyice düşerken ben de ileri geri sallandım. Sabit durabilmek için refleks olarak Neri'ye uzandım ama o çoktan harekete geçmişti; bir eli belimde, diğeryse ona uzanan elimdeydi.

Kurdun endişeli gözlerine bakarken Fia'nın, "Raina Bloodgood'un zamanda *geriye* gittiğine mi inanıyorsun?" dediğini duydum.

"*İnanmıyorum,*" diye cevap verdi Fleurie. "*Bizzat yaşadım. Hatırlıyorum.*"

Salondaki herkes hayret dolu sesler çıkardı, peşinden âlimlerin kendi aralarında kısık sesli mırıldanmaları geldi.

"Tanrılar asla unutmaz," diye fısıldadı Neri, sesinde samimi bir empati vardı.

Fleurie'nin hikâyesi içime işlerken gözlerimi tekrar ona ve Alexis'a çevirdim. Vücudumun her bir noktası titriyordu,

kendimi dağılmış gibi hissediyordum ama Neri'nin kollarında güvendedim. Alexis sandalyesine yaslanmıştı; gözleri boş ama vahşiydi, bedeni ise şoktan donmuştu.

"Bana Ulra Dağı'ndaki yangından bahsetti," dedi Fleurie. "Bana yardımına koşacağımı ve güçlerimizin birleşmesinin onu geçmişe göndereceğini söyledi; portalım onun uçurumuna dehşet verici bir tepki verecekti." Sesinde tereddüt vardı. "Ama dün gece dağa geri döndüğümde, bir zamanlar bana söylediklerinin hiçbir önemi kalmamıştı. Ona yardım etmekten ne kadar korkarsam korkayım, onu kurtarmayı denemek zorundaydım. Denemeseydim yanıp kül olacaktı. Kader, o acımasız sürtüğ, bana başka bir seçenek bırakmadı. Bu yüzden ben de Raina'ya uzandım ve o da benim elimi tuttu. Ardından hiçliğin içinde süzüldük -zamanın, havanın ya da hiçbir maddenin olmadığı bir yerde- ta ki o benden koparılanı kadar." Elinin tersiyle yanaklarını sildi ve derin bir nefes aldı. "Ben çölde bir yere düştüm. Orada karanlıkta uzandım, portalın beni tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi yutmasını ve Ritüel Salonu'na geri götürmesini bekledim. Ama öyle olmadı. Dahası, babam beni senin ve Elias'ın hatırlarını aldığı gece lanetlemişti. Dilime görünmez bir sessizlik engeli yerleştirdi, böylece onun istemediği hiçbir şey hakkında tek kelime bile söyleyemeyecektim. Ama çılgılık atmama izin verdi. Ve onun ölümünden sonra Kral Gherahn sesimin duyulmasını sağladı."

Alexus'un gözleri onunkilere kenetlenmişti, şüphesiz Pen-sea Uçurumu'ndaki kayalıklarda birlikte gördükleri o korkunç işkenceleri hatırlıyordu. Fleurie, ona ne kaybettiğini söyleme fırsatı bile bulamamıştı.

"Ama şimdi," diye ekledi. "O lanet bile kalktı. Sanki benim ve Raina'nın gücünün çarpışması babamın eski büyüünü yok etti. Yokluğu çok garipti. Çok şaşırtıcıydı. Hemen Quezira'ya gidip Elias'ı Min-Thruet'ten kaçırmayı düşündüm. Ancak o adamı artık tanımıyorum ve ben sadece... Ben sadece kendimde

o yere geri dönecek cesareti bulamadım. Çocukluğumdan beri ilk kez babamın pençelerinden ve Ritüel Salonu'ndan kurtulduğumu hissettim ve oraya geri dönemedim. İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Thamaos'un Elias'ı böyle ele geçirmiş olması ve Raina'nın bana söylediği her şeyin doğru çıkması ben yıktı."

"Raina gerçekten de Quezira'da mıydı?" dedi Helena, görünür bir şekilde titrerken. "Üç yüz yıl geçmişte?"

Fleurie başıyla onayladı. "Oradaydı. Önümüzdeki birkaç ay onun için zorlu geçecek. Tekrar Alexi'ye âşık olacak. Ama babam onun tehlikeli olduğunu hissedecek." Bakışlarını odadaki Kuzey'den gelen bizlerin üstünde gezindi. "Geçen haftalarda başınıza gelenlerin sebebi Raina. Thamaos Kâhinlerinden Raina'nın onu öldürebileceğini öğrendikten sonra ölse bile dirilebilmek için Tanrı Bıçağı'nın yapılmasını sağladı. Elias'ı bir Ruh Yiyici'ye dönüştürüp onu araç olarak kullanmasının sebebi de Raina'ydı. Bunca yıl sonra Elias'ı vadiyi yerle bir etmeye göndermesinin sebebi de yine Raina'ydı." Gözlerini tekrar Alexis'a çevirdi. "Thamaos yalnızca başka bir piyon olan Colden Moeshka'ya ulaşmaya çalışmıyordu. Kahinlerinin haber verdiği sessiz cadıyı da ortadan kaldırmak istiyordu. Min-Thure'te, onun meşhur Büyük Salonu'ndaki baloda tanıştığı kadın. Sonunda hayatını kaybetmesi durumunda Gölge Dünya'dan dönmesini engelleyebilecek o kadından korkuyordu. Sadece onun hangi köyden olduğunu bilmiyordu. Bu onun bilmediği bir bilgiydi çünkü sen Raina'yı korumak için bütün gücünle savaşarak o bilgiyi zihninin en derinlerine kilitlemiştin. Ancak onun vadi-den geldiğini biliyordu ve zamanı geldiğinde de Elias'a bütün köyleri yakmasını emretti."

Odayı saran şaşkınlık herkeste, özellikle de Kuzeydiyarlıların yüzünde açıkça görülüyordu. Helena masaya eğilip kafasını kollarının altına gömmüştü, ağlarken omuzları sarsılıyordu. Rhonin ona sarılarak sakinleştirmeye çalıştı. Zahira, Callan, Keth ve Jaega korkutucu bir şekilde hâlâ boş bir ifadeyle oturmaya

devam ediyor, topraklarımızda üç yüz yıldır süren katliamın ardındaki gerçeği sindirmekte zorlanıyorlardı.

Hepsi Thamaos'un intikam ve güç arayışı içindi.

"Eğer söylediklerin doğruysa," dedi Alexis. "O zaman Raina'ya ne oldu?" Her kelimesi, bugüne dek sesinde hiç duymadığım iki şeyle doluydu; kalp kırıklığı ve tarifsiz bir korku.

Fleurie, Alexis'un elini yanağına götürdü. Kaşları çatılmış, gözleri sulanmıştı. "Bilmiyorum. O bizi bıraktığında orada değildim ve babam ölene kadar seninle bir süre ayrı kaldık. Tek bildiğim yağmurlu bir gecede her şey korkunç bir biçimde ters gitti. Ritüel Salonu'na götürülüp en yakın arkadaşlarımın zihinlerine ve bedenlerine yapılan işkenceyi izlemeye zorlandım. Cevaplarını bilmediğim sorularla sorgulandım. Raina çoktan gitmişti; sen ve Elias onun bir şekilde kaçmasına yardım etmişsiniz. Ancak çok kısa bir süre sonra onun da hafızası silinmişti, içimde yaşayan hatırası hariç. Babam benim zihnime sızamıyordu, bu yüzden de o ve Elias hakkında veya kendi yanlışlarından herhangi biri hakkında konuşma yeteneğimi elimden aldı."

"Bu mümkün değil," diye mırıldandım. Sesim bana aitmiş gibi çıkmamıştı. Kendi gölgemden öteye gitmeyen kısık bir sestti. Uzak, çaresiz ve kaybolmuş.

Alexis titrek bir nefes verdi, göğsü inip kalkıyordu. Kırgın bir sesle, "Raina'nın bana *dönüp dönmeyeceğini* bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Fleurie başıyla onayladı, tekrar yerine çöktü. "Bilmiyorum, Alexi. Çok üzgünüm."

Dünya fıldır fıldır dönmeye başlayınca midem birkaç dakika öncesinden bile daha beter bulandı ve dermanım kesildi. Dizlerimin boşalmasıyla tam yere düşecekken Neri beni yakalayıp sıkıca göğsüne bastırdı.

"Hey, küçük kuş," dedi parmak uçlarıyla gözyaşlarımı silerek. "Benimle kal."

KURT VE CADI

Denedim. Tanrılar şahidim ki gerçekten denedim. Ancak onun yakışıklı suratına bakarken yüzü bulanıklaştı, silikleşti ve dünyam karardı.

N E P H E L E

Uyandığımda, ki hâlâ uyku ile uyanıklık arasındaki boşlukta süzülüyordum, rüya gördüğümü sandım. Ancak saniyeler içinde Fleurie'nin söylediği akılalmaz şeyler zihnime hücum etti ve her biri ruhumun derinliklerinde yankılandı.

Kız kardeşim kayıptı.

Toplantı odasında hissettiğim baş dönmesi ve içimi kemiren dayanılmaz bitkinlik iliklerime işlemişti. Bu gerçektir. Duyduğum her şeyi inkâr etmek istemesem de gerçektir. *Gerçektir.*

Gözlerimi tamamen açtığımda gördüğüm ilk şey, beyaz ve altın işlemeli tavana yayılan, günün son demlerinden süzülen ışığın altın rengi yansımasıydı. Başımı çevirip pencereye baktım, yanı başımda oturan bir adam vardı. Başı öne eğikti ve dirseklerini genişçe açılmış dizlerine dayamıştı. O koyu renk saçları, geniş omuzları ve sert elleri nerede görsem tanırdım.

Alexus bileğimi nazikçe tutuyordu. Eklemleri şimdi temiz olsa da Neri'yle ettikleri kavgadan dolayı hâlâ yara bere içindeydi. Elimi usulca avucuna kaydırduğımda başını kaldırdı.

Yüzündeki önceden kalma kan gitmişti ama hâlâ duygusal ve fiziksel olarak bitkin görünüyordu, bakışları çok yorgundu. Gülümsemeye çalıştı ama beceremedi ve bunun sebebi Neri'nin

Çölde dudağını parlatmış ya da gözünü morartmış olması değildi. Çabalıyordu, evet ama demir bir maske kadar ağır keder öylesine güçlüydü ki savaşıacak hâli kalmamıştı.

“İyi misin?” Battaniyeyi biraz daha yukarı çekti ve kolunu kafamın yanındaki yastığa koydu. “Beni korkuttun.”

Parmaklarını hafifçe sıktım. “İyiyim. Yaşananlardan sonra reselli edilmesi gereken kişi sen olmalısın aslında.” Avucumu zonklayan şakağıma bastırdım. “Her şey çok ağır geliyor.”

“Buna itiraz etmeyeceğim.” Gözlerini kısıp sorgular gibi bana baktı. “Colden ve Prens mi?” Kafasını iki yana salladı. “Bunu ben de beklemiyordum.”

“Duydun mu?”

“Tabii ki. Neri seni toplantı odasından buraya kadar taşıdı. Doktor muayenesinden sonra seni gözlemlemek için birkaç dakika burada durduk. Colden’ı sordum. Bana detay vermekte tereddüt etmedi.”

“Bunu bilmemizin imkânı yoktu,” dedim, Neri’nin beni taşımasını aklımdan atmaya çalışarak.

“Hayır. Colden bir sır saklamak istiyorsa onu derinlere gömer. Ama akıllıdır. Elias’tan bir nebze de olsa iyilik görmemiş olsaydı onun için geri dönmezdi. Demek ki Prens için hâlâ umut var.” Duraksadı. “Sadece Raina’nın bunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Belki de onların birlikte olduğunu suda gördü de bize hiçbir şey söylemedi.”

Sesi beklediğimden daha sakindi. İçinde bulunduğumuz duruma göre fazla sakindi. En azından benim tanıdığım Alexis için.

Pencereden süzölen ışık yavaş yavaş solarken fark ettim ki ben günün çoğunda kendimde değilken Alexis saatlerce olan biteni kabullenmeye çalışmıştı. Colden’ın Prens için Quezira’da olduğunu, kız kardeşiminse erişilemez bir zamanda ve mekânda kaldığını sindirmeye uğraşmıştı.

"Hey," dedim çenesini yukarı kaldırmaya zorlayarak. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, elimi onunkiyle birlikte geri indirdim. "Ben... idare ediyorum işte. Artık her şey daha anlamlı geliyor. Fleurie'nin söylediklerinden sonra bile Raina'yla geçirdiğim o günleri hatırlamıyorum. Ayrıca benden çalınan anıları geri kazanıp kazanamayacağımdan da emin değilim. Ama yine de her şey fazlasıyla anlam kazandı."

Oturur pozisyona geçip yastıklara yaslandım, sersem gibiydim ama arkadaşımın söylemesi gereken şeye odaklandım. "Mesela neler?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "O kadar çok şey var ki. Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum. Zihnim saatlerdir parçaları birleştirmeye çalışıyor." Bakışları ellerimize indi. "Ama bir an var ki keşke daha fazla sorgulasaydım diyorum."

"Hangisi?" diye sordum suskunlaştığında.

"Gümüş Kovuk'taki saldırı sırasında Prens'le ilk kez karşılaştığımda bana *eski dostum* dedi. O zaman anlayamamıştım çünkü yaklaşık otuz yıl önce sadece bir kez Shara Sarayı'nda karşılaşmıştık. O görüşmeden sonra da kesinlikle dost olduğumuzu düşünmedim. Sanırım o da neden öyle dediğini anlamadı ama bilinçaltı biliyordu. Bence beni tanıdı. Tıpkı *benim* bilinçaltımın Raina'yı tanıdığı gibi."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım, kafam karışmıştı. "Onu *tanıdım* derken ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Ama son birkaç yıldır dikkatleri üzerine çekecek bir büyü olmasa bile gözümüne takılıyordu. Her Toplama Günü'nde Gümüş Kovuk'a ulaştığımda onu aramaya mecbur hissetmeye başladım. Ve onu bulduğumda, bana bir kez bile bakmamış olmasına rağmen gözümü ondan almakta zorlanıyordum. Sanırım bunun nedeni, zihnimin yüzyıllardır gömülü kalan bir parçasının onun yüzünü hatırlamasıydı. Ama daha önce hiç tanışmadığım

o kızın yumuşak yüzlü hâlini değil, son yıllarda dönüştüğü o korkusuz kadının sert yüzü.” Titrek bir nefes verdi. “Sanırım ben, *benim* Raina’mı hatırlıyordum. Benim cadımı.”

“Ah, Alexis.” Gözlerimden yaşlar süzülürken yüzüne dokundum.

Onun acısını hayal bile edemiyordum. Bunların hiçbirini hayal edemiyordum. Kız kardeşim şu an hangi zorluğa katlanıyordu? Sevdiği herkesten koparıldıktan ve kalbini kazanan adamın onu artık tanımadığı bir zamana gönderildikten sonra nasıl bir korku hissediyordu?

“Raina güçlüdür,” dedim, ona olduğu kadar kendime de hatırlatmak amacıyla. “Beni duyuyor musun? Güçlü, akıllı ve çok ama çok cesurdur. Fleurie’ye göre Raina o zamandan nasıl ayrılacağını çözmüş, yani uçurum yaratma konusunda ustalaşmış. Sana döneceğini bilerek gittiğine tüm kalbimle inanıyorum. Sana ve *bize*.”

O daha cevap veremedi odamın kapısı hızla açıldı. Neri gelmişti, devasa kapı çerçevesi kadar uzundu ve Alexis gibi eskisinden biraz daha az kanla kaplıydı. Gözleri ânında benimkilerle buluştu ve aynı çabuklukla onu dışarıda tutmak için zihinsel bir bariyer ördüm.

Ne yaptığımı fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Sadece kolunu eşiğe doğru salladı ve bir hizmetçi elinde yemek tepsiyle koridorda belirdi. Bir diğeri de akşam için gaz lambalarını, şamdanları ve mumları yakmaya başladı.

Yanaklarımdaki yaşları sildiğim sırada Alexis ayağa kalkıp sandalyesini kenara çekerek kadının tepsiyi kucağıma koymasına müsaade etti. Çaktırmadan koluyla gözlerini sildi.

Hizmetçi, tuniğime bir peçete yaydı ve bakır çanağın kapağını açtı. “Bu yemek direkt olarak Kraliçe’nin mutfağından gönderildi. Bu, Drumera ailesinin güçten düşen beden ve ruhlar için özel yemeğidir: *Tisan suah-vaneis*. Uzun zamandır Fia’nın büyükannesinin darrasında, Kraliçemizin kendi elleriyle yarat-

tığı ve kutsadığı bir ateşte pişiyor. Kraliçe'nin şifa için özüne ilahiler söylediği bir miktar et suyundan, mercimekten, sebze, ot ve baharatlardan başka bir şey değil."

Çanağın üzerine eğildiğimde dumanın yüzüme doğru yükseldiğini hissettim ve kişnişle limonun kokusunu içime çektim. Normalde huzur veren bu kokular, dün yaşadıklarımızın ardından iştahımı açmalıydı. Ama içimde tiksinti uyandırdı.

Midem bulanırken yemekten ve hatta küçük bir kadeh şaraptan uzaklaşarak geriye yaslandım, geç olsa da yüzümü feci hâlde buruşturduğumun farkındaydım.

Hizmetçi ellerini göğsünün ortasında birleştirdi ve alnında çizgiler belirdi. "Sizi temin ederim, hanımefendi, bu *tisan* epey iştah açıcıdır."

İfademi toparlamaya çalıştım ama mide bulantısı ağır bastı.

"Gücüne ihtiyacın var, cadı," dedi Neri kapıdan.

İnanmakta fazlasıyla güçlük çekmeseydim gözlerinin samimi bir endişe ve belki de biraz *suçlulukla* parıldadığını söyleyebilirdim.

Alexus, tanrıya tüyler ürpertici bir bakış attı. "En azından bu konuda hemfikiriz."

Harika. O konu ben *olmalıydım*.

Ama *ikisinin* ne istediği önemli değildi. Onları tatmin etmek için tek bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum. Ancak benim için endişelenmelerini de istemiyordum, o yüzden çanağın yanında duran kaşığı alıp yahniyle biraz oynadım ve "Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Çok güzel," diye cevap verdi hizmetçi memnun memnun, ardından Alexis'la Neri'ye döndü. "Beyler, Kraliçe ve onun baş âlimi sizi toplantı odasında bekliyor. Benden size aşağı kadar eşlik etmemi istedi."

Ne Alexis ne de Neri bu haber karşısında tı ecantlandı

Kurt, bir ayağı odada diğeriye koridorda olacak şekilde kapı pervazına yaslanıp iri kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tha-mao's'a karşı savunma stratejisi hazırlıyor."

Alexus ellerini yumruk yaptı. Aslında bütün bedeni öfkeyle kasılmıştı. Fia'yla birlikte plan yapmayı *istemediğini* biliyordum. Bu beni korkutuyordu çünkü başka fikirleri olduğu anlamına geliyordu. Ne Fia'nın onaylayacağı ne de kız kardeşimin konumu düşünüldüğünde güvenli ya da akıllıca sayılabilecek fikirlerdi bunlar. Kederini ve acısını anlıyordum fakat dünyamızı tekrar altüst *edemezdi*.

Yatağımın yanına gelip çenemi kaldırdı. "Ye. Daha iyi hissetmeni sağlayacak. Sonra tekrar geleceğim ve bu gece seninle oturacağım."

"Ben *iyiyim*," diye tekrar ettim. "Başımda beklemene gerek yok."

Gerçekte ne düşündüğümü söylemedim çünkü içimde gece boyunca başında beklenmesi gereken biri varsa bunun Alexis olacağına dair gitgide büyüyen bir şüphe vardı. Ne olursa olsun, kimse beni Fia'nın toplantısına katılmaktan alıkoyamayacaktı.

Hel kapının girişinde belirdi. O iri kahverengi gözlerini kısarak Neri'ye dik dik baktı. Ona duyduğu nefret, yüzünden hatta duruşundan bile belli oluyordu; gerilen çenesinden, sık-tığı yumruklarından, dik duran omuzlarından. Dövüşmeye hazır gibiydi.

Kurt ona küçümser bir sırıtışla baktı. "Bu vahşi hırlama, bana dişlerini gösteren bir köpek yavrusunu hatırlatmasaydı çok daha korkunç gelebilirdi." Sahte bir korkuyla gözlerini irice açıp ellerini titretmeye başladı. "Çok korktum."

Hel elini belindeki hançere uzattı, gözlerinde meydan okuma vardı. "Bir daha benimle dalga geç de neler oluyor gör, köpek."

"Kesin şunu," dedi Alexis. "İkiniz de." Neri öfkeli bir edayla tek kaşını kaldırdı. Alexis onlara doğru yürüyüp kurttan birkaç santim uzakta durunca Hel hançerin kabzasını daha sıkı

kavradı. “Bir gün bu kadınlardan biri o uzun dilini koparacak ve ben onları durdurmayacağım.”

Neri'nin cüretkâr sırtışı daha da parlak bir hâl aldı. “Bırak denesinler. Eminim ikisinden biriyle dövüşmek seninle dövüşmekten daha eğlenceli olur.”

“Gücüm geri geliyor,” diye uyardı Alexis, sesi hâlâ sakindi. “İstedğin şiddetse *ben Raina'yı bulduğumda* şiddetin âlâsını gösteririm sana. O zamana kadar dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim.” Bakışlarını Hel'e çevirdi. “Nephele'e göz kulak olur musun? Yemeğini yiyeceğini söylüyor ama yalan söylediğini anlayabiliyorum.”

Hel başını onaylar gibi sallayıp benim tarafıma yan bir bakış atınca sinirle derin bir nefes alıp verdim. “Olmuş bil.”

Alexis kapıdan çıkarak koridora geçti ama Neri bana uzun uzun baktı. Düşüncelerimi duymaya çalıştığını hissedebiliyordum fakat kaşlarımı kaldırıp ona sırtlamakla yetindim.

Sırtışıma karşılık verdi ve “Ye yoksa geri dönüp ben yediririm,” dedi.

Sesimin elimden geldiğince alaycı çıkması için kendimi zorladım. “Dene de görelim.”

“Bunu söyleyip duruyorsun. *Dene ve gör* laflarını davetiye olarak gördüğümü bil. Reddetmeyeceğim bir davetiye.” Göz kırptı ve dudaklarındaki kötücül sırtışla döndü ama sonrasında tekrar bana baktı. “Ah, şimdi uslu bir kız ol ve yerinden kalkma. Dinlenmen gerekiyor.”

Sahte bir gülümseme takındım. “Beni biliyorsun. *Uslu Kız* benim göbek adım.”

“Keşke farklı düşünebilseydim ama gerçeği biliyorum. O yüzden uslu dur.”

“Kurt-adam-tanrı olabilirsin ama şunu unutma, *benim* tanrım değilsin.”

Sırtışı genişledi. “Göreceğiz.”

Meydan okumayı seviyordu, bilhassa da karşısındaki bensem. Ona neden bu kadar fırsat verip durduğumu bilmiyordum.

Koridorda gözden kaybolduğunda Hel kapıyı kapadı ve bana dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu, hâlâ ters ters bakıyordu. “Ondan nefret ediyorum. Senin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.” Giysi dolabımdan deri bir ip alıp yanıma oturdu, siyah saçlarını başının tepesinde topuz yaptı. “Beni senin için yalan söylemek zorunda bırakmamak adına en azından aşağı inip Kraliçe’nin toplantısını bölmeden önce *birkaç lokma* almayı dene,” dedi.

Bunun bu kadar kolay olmasına gülümsedim ve bir kaşık dolusu *tisan* alıp ağzıma götürdüm. Yutkunmak sanki çamur yutmak gibiydi, boğazımdan geçmesi zor olsa da sonunda başardım.

Hel bana baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Şey olduğunu düşünmüyorsun...” Bir sonraki kelimesini nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi duraksadı. “Sen... Kış Hisari’nden ayrıldığımızdan beri Joran’la yattın mı? Ya da daha kötüsü, Neri’yle? Böyle bir şey mümkün mü ki?”

Hel bazen fazla açık sözlü olabiliyordu ama yine de ağzından böyle bir şey duymayı beklemiyordum. O kadar şaşırmıştım ki boğazımdan aşağı inmekte olan mercimek yüzünden neredeyse boğuluyordum.

İçgüdülerimi ve daha birçok şeyi sorgulamama neden olsa da bir zamanlar Neri’nin kontrolü altındaki Joran’la seks yapmam gayet mümkündü. Neri konusundaysa bundan pek emin değildim. Ancak onunla geçirdiğim anları ve cezbedici şeylerin detaylarını *kimseyle* paylaşacak değildim.

Bunun yerine küçük bir yastık kapıp Hel’e fırlattım. “Hayır!” diye ciyakladım. “İkisiyle de yatmadım. Neden kadınlarda baygınlık her zaman hamilelikle bağdaştırılıyor? Yıldızlara şükürler olsun, hamile değilim, Hel. Sadece *hastayım*.” Boğulma tehlikesi atlattıktan sonra oluşan öksürüğü dindirmek için

kırmızı şaraptan içtim. Acı, koyu kırmızı sıvı gerçekten de iştah açıcıydı. “Hem Joran nerede ki?” diye sordum. Onun hâlini, Neri’nin ona ne yapmış olabileceğini gerçekten merak ediyordum.

Hel boğuk bir kahkaha attıktan sonra yastığı kenara bıraktı ve ellerini, üst üste attığım bacaklarımın her iki yanına koydu. “O iyi. Biraz sarsılmış ve kurttan pek hoşlanmamış ama bir şeyi yok. Rhonin günün büyük kısmını onunla geçirdi, Fleurie’nin söyledikleriyle birlikte hatırlayamadığı kısımları tamamladı.” Ayak bileğimi sıktı. “Ama artık ondan bahsetmeyelim. Asıl konumuza dönelim. Ortada bir bebek yok. İkimiz de bunun iyi bir şey olduğu konusunda hemfikiriz sanırım çünkü Joran tam bir budala, Neri’ye kelimenin tam anlamıyla bir canavar. Bir tanrıciğin annesi olduğunu *hayal edebiliyor* musun?”

Bu kez beni neredeyse boğan şey şaraptı. Ama güçlkle yutkundum. Bir an için sanki dünya durmuş, o tek sözcükte takılıp kalmıştı.

Tanrıciğ. Kurt’tan yaptığım bir çocuk.

Kadehini elime alıp kalan şarabı tek yudumda içtim. Keskin, metalik tat dişlerimi kamaştırdı. Belli ki hissettiğimden çok daha hastaydım.

“Hayır.” Kadehimi bir çın sesiyle tepsiye koydum. “Hayal dahi *edemiyorum*.”

“O zaman başka bir teorim var,” dedi, yüzü daha ciddi bir hâl almıştı. “Bu gizemli hastalığın Fia’nin bahsettiği lanetle bir ilgisi olabilir.”

“Onunla ilgisi yok,” diye cevap verdim kafamı iki yana sallayarak. “Eğer lanetlenmiş olsaydım, Hel, eminim mide bulantısından fazlası olurdu. Ayrıca Neri gayet iyi görünüyor.”

Bana şaşırmış gibi baktı, parmaklarıyla yatağın üstünde ritim tutarken dudaklarını büzdü. “Tanrıların yaptığı gibi hızlıca iyileşmek yerine fazlasıyla kanaması dışında.”

"Bence o kanın sebebi yeni dirilmiş olması. Güçlerinin tam olarak yerinde olmaması da bu yüzden. Bedeninin insandan öte bir varlık olmaya alışması zaman alabilir."

Kafasını eğdi, sanki zihninde bu bilgiyi tartıyordu. "Sanırım bunu öğreneceğiz."

Anlaşılan midemin işlevini hatırlaması için biraz yiyeceğe ihtiyacı varmış, zira guruldadığını hissettim. Kendimi bir lokma daha almaya zorladım ama ancak bu kadar yiyebiliyordum. Tepsiyi kenara çekip bacaklarımı yataktan indirdim. Hel, düşersem beni yakalayacak korumacı küçük bir kız kardeş gibi yanımda bekliyordu.

"Alexus ikimizi de boğacak," diye uyardı. "Biliyorsun, değil mi?"

Omzumu silktim. "Umurumda değil. Orada neler konuşulduğunu bilmem gerek. Yaşadığım küçük bir bayılma olayı yüzünden herkes endişeleniyor diye her şeyden bihaber kalamam."

"Sadece mücadeleye hazırlıklı ol," dedi ben ayağa kalkarken. "İçimden bir ses ikiye karşı bir olacak diyor." Kısa bir sessizlik oldu, ardından Hel hıçkırır gibi bir ses çıkardı; o kadar şiddetliydi ki kafamı kaldırıp gözlerine baktım ve gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm. "Raina ve Finn'i düşünmeden edemiyorum..." dedi titreyerek, gözyaşları asilik ederek yanaklarından süzülürken göğsünü kavrayıp hıçkırdı. "Canım çok yanıyor."

Bu sözler ruhuma bir bıçak gibi saplandı.

Hel'i kendime çekip sarıldım ve başını omzuma yasladım. "Ağla," dedim ona, kendi gözyaşlarım da tekrar akmaya başlarken. "Birlikte ağlayalım," dedim saçlarına doğru. "Sen ve ben. Birlikte. Tam burada. Sonra bütün bu kaygıyı, üzüntüyü ve kalp ağrısını öfkeye, kararlılığa ve akıllıca düşünmeye çevireceğiz. Onların yapmamızı istediği şey bu olurdu. Tamam mı?"

CHARISSA WEAKS

Önümüzdeki günlerin büyük bir cesaret, sabır ve zekice kararlar gerektireceğini biliyordum. Ama şimdilik Hel ve ben, bir zamanlar üçken şu anda iki kalmış kız kardeşler, yatağa oturduk.

Ve ağladık.

N E R I

G rubumuzun büyük bir çoğunluğu Fia Drumera'nın görkemli toplantı salonundaki uzun, parlak masanın etrafında toplanmış, Kraliçe'nin iki âliminin parlak ahşap yüzeyde ellerini sallayışını izliyordu. Derken aniden ateşle kazılmış gibi ahşabın üzerinde bir harita belirdi.

Büyücüler geri çekilince kızıl saçlı casus Rhonin'le birlikte bir adım öne çıktık. Tuhaf bir nostalji duygusuyla Buzdiyarı Ovaları'nın denizle buluştuğu yerdeki kararmış girintiye dokundum. Solumda Rhonin, parmaklarını Doğudiyar'ın en kuzeyinde yer alan Unutulmuş Orman'ın sık ağaçlarını temsil eden pürüzlü çizgilerin üzerinde gezdiriyordu.

"Raina için endişelendiğini biliyorum, ne zaman döneceğini de merak ediyorsun," dedi Fia, Thibault'a dönerek. "Ancak biri halkını uyarmak için kuzeye yolculuk etmek zorunda."

Alexus, Fia'nın sağında durmuş, gözlerini kırpmadan haritaya bakarken sakallı çenesini ovuşturuyordu. Zahira, Fia'nın solundaydı, dudakları düşünceli bir tavırla kıvrılmıştı; o da bu toprakların sınırlarını inceliyor, karısı için duyduğu endişe yorgun gözlerinden okunuyordu.

"Raina geri dönecek," diye açıkladı Fleurie. "Ve döndüğünde Alexis bunu runik bağ yoluyla hissedecek." Biz odaya girdiğimizden beri duvarda asılı, üzerine Tiressia bayrağı dövülmüş eski kalkanla galatin kılıcı hayranlıkla izleyen, temizlenmiş ve kan kırmızısı bir kıyafet giymiş tanrıçık duvardan uzaklaştı. Un Drallag'ın yanına gidip omzuyla onu dürttü. "Bu sırada biz de önümüzdeki savaş için hazırlanmalıyız, değil mi?"

Alexis kıza sadece kafasını sallayarak cevap verdi. Fleurie bu basit hareketten tatmin olmuş görünüyordu ama ben uzun süre onun içinde yaşamış biri olarak, zihninde düşünceler dört dönerken verdiği bu tür tepkilere güvenilmemesi gerektiğini iyi biliyordum. O baş sallayış bana hiç güven vermemiştii.

"Gerekirse Alexis burada kalabilir," dedi Fia. "Raina'nın ayrıldığı yere dönme ihtimali zaten çok yüksek."

"Ortaya çıkması bir yılı bulabilir," dedim kimsenin dile getirmediği apaçık gerçeği söyleyerek. "Sonuçta eski Quezira'da da bu kadar kalmıştı, değil mi? Peki, Kuzeydiyarlılar lidersizken ve Thamaos saldırı planı yaparken Thibault burada öylece oturup Raina'yı mı bekleyecek?"

Un Drallag'ın burun delikleri genişledi ama bakışlarını haritadan çekmedi. Diğer yandan Kraliçe gözlerini bana çevirdi.

"Haklısın," dedi. "Kuzey'in bir lidere ihtiyacı var. Oraya gitmesi gereken kişi sensin. Sonuçta sen onların tanrısı ve eski generallerisin. Halkının, bunun bir söylenti, bir oyun olmadığını anlaması gerekiyor. Topraklarına bir kez sızıldığını ve Thamaos'un bunu tekrar yapacağını anlaması lazım. Onun dirilişi, Kuzey'in eski tarafsızlığını kaybettiği anlamına gelir. Artık intikam, hâkimiyet ve güç isteyecek. Sadece bu kutsal topraklar ve içindeki büyü üzerinde değil, Tiressia İmparatorluğu'nun tamamı üzerinde. O, başka türlü var olmayı bilmez."

Sözlerine kaşlarımı çatarak karşılık verdim. General kelimesini kendime hiç yakıştırmamıştım. O, tarihçilerin yakıştırmasıydı. Ben bir lider değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. Ben kurt

sezgileriyle hareket eden bir savaşçıydım. Sürümü her zaman küçük ve kendime yakın tutmuştum. Kara Savaşları sırasında ordumun saflarına özellikle Colden Moeshka gibi liderlik *yapabilecek* kişileri yerleştirmiştım. Benim görevim öğretmekti. Eğitmek, hazırlamak ve strateji oluşturmaktı.

Ensem huzursuzca karıncalanırken ellerimi masanın kenarına dayadım. Bu hareket bile beni Fia'nın küçük bedeniyle aynı hizaya getirmemişti. O minik bir kadındı; zekâyla, kurnazlıkla, eski büyüyle ve uzun zaman önce damarlarına yerleştirdiğim şiddetli ateşle doluydu.

“Beni dinlemezler,” dedim sert bir sesle, üstüne basa basa. “Thibault gitmeli. Onların Toplayıcısı o.” Zahira'yı işaret ettim. “Belki kaptan da onunla gidebilir. Çünkü eğer ben Malgros'a girip ölümden geri döndüğümü söylersem kimse inanmaz.”

“O hâlde *kanıtla*.” Fia duruşumu taklit ederek ellerini masanın Yazdiyarı tarafına dayadı. “Ne yapabileceğini biliyorum. O yüzden onlara kim olduğunu göster.”

Alaycı bir ses çıkarıp başımı iki yana salladım. “Bugün Kardeşlik'in büyülu kalkan duvarıyla karşılaştığımda gücümün beni yarı yolda bıraktığını herkese hatırlatmama gerek var mı? Henüz eski hâlime dönmüş değilim.”

Aslında anlatmadığım daha fazla ayrıntı vardı. Mesela Thibault'u bu saraya sürüklerken ne kadar zorlandığım gibi. Ben... sanırım yorgundum. Hem de bir tanrı olan ben. *Biz yorulmazdık*. İnsan bedenimizin dinlenmesi için kendimizi zorlardık. Yemek yemek için zorlardık. Reddetmediğim tek fiziksel ihtiyaç bambaşka bir iştaha aitti.

Karşı konulmaz ve fazlasıyla hoşuma giden bir iştaha.

Bir cevap aradım ve buldum da. “Karşılarında tanrı olduğunu ilan eden bir büyücü görecekler. Bu da her gece meyhanelerden sendeleyerek çıkan sarhoşlarla uğraşmalarından pek de farklı olmayacak.”

Thibault en sonunda kafasını kaldırdı. “Neri ve ben gideceğiz, Fia. Birlikte. Eminim Zahira ve Callan da sevdiklerini görmek için bizimle gelmek isterler. Amiral Rooke artık yok.” Gözleri bana kaydı, eminim ki bu, o hainin ölümü için alacağım ilk ve tek takdir olacaktı. “Aynı şekilde Vexx de öldü,” diye devam etti, boğazında düğümlenen yumruyu yutarak, belli ki sevdiği kadını düşünüyordu. “Herkesi güvende bulacağımızı ve Malgros’ta da çok fazla direnişle karşılaşmayacağımızı umuyorum.”

Kendimi Thibault’a dik dik bakmaktan alamadım ve o da bana baktı. İçinde kopan fırtınaları kimsenin fark etmesini istemiyordu ama gerginliği öylesine aşikârdı ki bana da sirayet etmişti.

“Dün gece olanlar hiç yaşanmamış gibi bu toprakları terk edip kuzeye doğru yola çıkacağına inanmayan tek kişi ben değilim herhâlde,” dedim, onu zorlamak için sesimi bilerek yükselterek. “İdeal senaryo bu ama hepimiz biliyoruz ki sevgilin gibi zamanda dolaşmanın bir yolunu bulmak için zihnini didik didik ediyorsun fakat bunu başarsan bile onu bulmanın hiçbir yolu yok.”

Ellerini iki yanına indirip uzun parmaklarını sıkarak yumruk hâline getirdiğinde bu işi bu kadar kolay hallettiğim için gülümsedim.

“Yaşayanların diyarından ölümler diyarına geçtim,” dedi bıçak kadar keskin, sert bir sesle. “Sadece ruhların gezdiği yerlerde yürüdüm. Bunu *onun* için yaptığımı şimdi anlıyorum. *Onu* arıyordum. Sanırım zihnim bunu idrak edemezken bile ben *hep* onu arıyordum. Davranışlarım başka bir nedene bağlansa bile ruhum bunu biliyordu. Onu vadide bulacağımı biliyordu, bu yüzden oraya gittim. Vadide eninde sonunda bir cadı olacağını biliyordu, bu yüzden cadıları topladım. Bir parçam onu, büyüüp bir zamanlar tanıdığım, gecenin ve ateşin ortasında, gözlerinde öfke ve elinde tırpanla duran kadına dönüşene kadar

tanımadı. Bir parçam o gece Gümüş Kovuk'ta onun için *canını verirdi*. Onu korumak ve güvende tutmak için her şeyi yapardı. Prens'ten bana geri dönmesi ve Gölge Dünya'nın pençesinden kurtulması için. Bu yüzden onu bulamayacağımı söylemeye nasıl *cüret* edersin? Herhangi bir şeyin beni ondan ayrı tutacağını düşünmeye nasıl *cüret* edersin?"

Oda ölüm sessizliğine gömüldü, Alexis bana öfkeyle bakarken herkes hareketsiz kaldı. Elini masaya yasladı ve bana öyle bir bakış attı ki elinde olsa beni kül ederdi.

"Üç yüz yıl önce," diye devam etti. "Raina'ya karşı beslediğim aşk, her ne kadar derinlere gömülmüş olsa bile, en güçlü içgüdüm oldu. O yanımda, bedeli ne olursa oldun ölümsüzlüğü arıyordu. Bu arayış Colden'a duyduğum suçluluk duygusuyla maskelenmişti, öyle ki *ölüm* bile bana mani olamadı. Bu yüzden zaman benim için bir engel olmayacak dediğimde bana inan. Bu zamana kadar hiç olmadı." Etrafındaki hava öfke ve güçle titreşti. "Sen kendinden başka birini umursayabilecek kapasitede olsaydın böyle şeyleri anlardın. Ama aşk kalpsizler için değildir, değil mi? Şu an etrafta bir insan gibi dolanabilirsin ancak sen sevmenin ve sevilmenin ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecek bencil bir tanrıdan başka bir şey değilsin. Halkım için doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Hissettiğim acı, endişe ve kayıp her şeyimi tüketiyor. Ama Malgros'a gideceğim. Senin kim olduğunu halka söyleyeceğim ve onları savaşa hazırlanmaları gerektiği konusunda ikna etmene yardım edeceğim. Ancak eğer o zamana kadar Raina'ya ulaşmanın bir yolunu bulursam siktir olup gideceğimden emin olabilirsin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tuhaf ama bunu takdire değer buldum, Un Drallag. Çünkü kendi halkını bırakıp sevdiğin kadını kurtarmak için her şeyi göze alman, tıpkı Moeshka'nın Prensini kurtarmak için kaçması gibi aslında senin de kusursuz olmadığını gösteriyor." Dudaklarım alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Raina Bloodgood'u kurtarabilseydin bu parçalanmış

kıtanın kül olmasına göz yumardın. Yani bu takıntıyı bilmem için aşkı anlamama gerek yok.”

Karşılığında hiçbir şey demedi çünkü diyemedi.

Çünkü haklıydım.

“Şimdi,” dedim kontrolü tekrar ele geçirmiş gibi, “eğer seninle kuzeye gelmemi istiyorsan kibarca rica et.”

“Siktir git,” dedi dişlerini sıkarak ama yüzündeki öfke azalmıştı. Yüzüne yayılan bir sırıtişla dikkati arkamda bir yere kaydı.

Onu görmeden ya da duymadan önce kokusunu aldım. Benim küçük diktatörüm.

“Biz Alexis’la gideceğiz,” dedi Nephele arkamdan. Masaya eğilmiş hâlde olduğumdan doğruldum ve omzumun üstünden açık kapılara şöyle bir baktım. Hel’le birlikte cilalanmış taş zeminde aksayarak yürüyordu. Hel, Rhonin’in yanına geçtiğinde Nephele de benden yalnızca birkaç santim uzakta durdu.

“Birileri yaramazlık yapmaya karar vermiş,” dedim sesimi kısık tutarak.

“Buna alışsan iyi edersin,” diye cevap verdiğinde gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

Bedenime yeniden kavuşmanın tadını çıkaracak vaktim olmamıştı. Çöl güneşinin altında yanmayı, ışınlarının tenimde bıraktığı sıcaklığı hissetmeyi özlemiştim. Ağzıma layık tek bir lezzet tatmamış, Nephele’le dağda yaşadığımız birkaç ihtiraslı an dışında hiçbir zevk yaşamamıştım. Burnuma hoş bir koku sinmemiş, ellerim arzulayacağım bir şeye dokunmamıştı. Sinir uçlarım daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Fakat şimdi, Thibault’un takıntısını itiraf etmek istediğimden daha iyi anlayabildiğimi düşünüyordum. Çünkü Nephele’in yanında durup kokusunu içime çekince, bacaklarının arasındaki gül gibi misk kokusuyla, nemli saçlarından yayılan lavanta ve leylak kokusuyla, damarlarında akan kan ve tünün yakasının altından geçen o ısıltılı cadı izlerindeki canlı

büyükçe neredeyse sarhoş oluyordum. Tüm bunlar bende tek bir şeye açlık uyandırıyor.

Ona. Yatağında çırılçıplak uzanmış hâline. Ben dilimi, parmaklarımı ve aletimi onun tatlı sıcaklığının derinliğine gömerken kıvranan hâline.

Bu düşünce ağzımı sulandırdı, köpek dişlerim serbest kalma arzusuyla diş etlerimi zonklattı. İçimdeki vahşi tarafa engel olamıyordum. Onu özgür bırakmak için yanıp tutuşuyordum. Ama bunun ötesinde başka bir şey vardı. Adını koyamadığım bir ihtiyaç. Üç yüz yıl boyunca bir ruh olarak kadınlardan mecburen uzak yaşamamanın, neredeyse on yıl boyunca asla kavuşamayacağımı sandığım bir kadını arzulamanın bıraktığı bir boşluk vardı içimde. O boşluk dolmadıkça tatmin olamayacaktım.

Tabii doldurabilecek hâldeysem. *Tabii* Asha'nın takıntılı olduğu ve benim hiç aldırmadığım o lanet, özlemini çektiğim her şeyi benden çalmadıysa.

Nephele güzel yüzünü bana çevirdi. Bu kadar yakinken taze gözyaşlarının tuzlu kokusunu alabiliyordum. Büyüsünün izlerini, gözlerinin altındaki çukurlarda da görebiliyordum ama o gayet kendini toparlamış gibi davranıyor, en ufak bir tereddüt olmadan bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Alexus'un Kuzey Tanrısı'ndan yardım istemesine gerek yok," diye çıkıştı. "Yeniden nefes alabilmenin nedeni bu, ne çabuk unuttun? Amacın ihtiyaç duyduğumuzda bize yardım etmek. Eğer Alexus Thibault kuzeye birlikte gitmemiz gerektiğini söylüyorsa o zaman kuzeye birlikte gideriz."

Yüzünü çevirip masanın karşısındaki Un Drallag'a baktı.

"Biz," dedi eliyle kendini, Zahira'yı ve beni işaret ederek. "Biz değil." Parmağıyla masada dördümüzü kastederek bir dik-dörtgen çizdi.

Nephele önündeki sandalyenin arkasını tuttu, soluk eklemeleri pembeye dönmüştü. "Kurt benim kontrolüm altında," diye meydan okudu. "O nereye giderse ben de oraya giderim."

Bu durum çok uzun bir süre değişmeyecek. Ama onun dışında eğer benim burada kalacağımı ve *sizinle* gelip halkıma yardım etmeyeceğimi düşünüyorsan o zaman belli ki o uçma olayı senin kafana vurmuş, dostum. Çünkü ben Kış Hisarı'na, eve gidiyorum. Herkesi elimden geldiğince hazırlamaya."

"Durum anlaşılan kadar burada daha güvendesin, Nephele," diye karşı çıktı Un Drallag. "Fia'nın korumalarıyla çevrilisin. Kuzey artık güvenli bir yer değil. Savaş kapıya dayandığında Kuzeydiyar Devriyesi nöbetçileri kıyıda ellerinden geleni yapacak ama biz sayıca ve güç olarak çok daha azız, korumamız gereken çok büyük bir arazi var." İki parmağını, sanki sıradaki sözlerle lafını bitiriyormuş gibi masaya bastırdı. "En azından şimdilik senin *burada* kalmanı istiyorum."

Nephele'in soğuk gözleri meydan okuma ve hararetle parladı. "Umurumda. Değil. Kuzey'in toplayabildiğimiz kadar Muhafız Cadi'ya tam da bu yüzden ihtiyacı var. Gitmem gerekiyor. Ben bizim tarafımızdaki en güçlü cadılardan biriyim."

"Fia'nın bahsettiği *kandaki lanet* gerçek değilse tabii," dedi Un Drallag, alev alev gözlerle bana bakarken. "Neri'nin ben-cilce sana yönelttiği lanet. Bunun ne anlama gelebileceğine dair hiçbir fikrimiz yok."

Ne kadar doğru olsa da bu yorumu için ona ağız dolusu küfretmek istedim. Ama dilimi tuttum. Benim için hiç alışılmadık bir şeydi bu. Nephele'in öfkesini hissettim; bu onun savaşıydı. Onun kendi adına savaşmasına izin vermeliydim.

"Yük olacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu. Bu acı dolu sözleri sarf ederken yavaşça kalbine dokundu.

Thibault'un kaşları çatıldı. "Hayır, tabii ki hayır. Bakıma veya ilgiye ihtiyacın olacağından ve benim bunu sağlayamayacağımdan endişeleniyorum. Seni pek çok şeyden koruyabilirim, Nephele ama hakkında hiçbir şey bilmediğim *bu diyardan* gelen bir lanetten koruyamam."

“Kurt onu ölümden geri getirmenin sonuçları olabileceği konusunda beni uyarmıştı,” dedi açık açık. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Ama yine de bu anlaşmayı kabul ettim. Eğer bir lanet varsa korkarım ki bu lanete o ve ben birlikte katlanmak zorundayız. Kutsal yasayı *biz* bozduk. Sadece o ya da ben değil. *Biz*. Yani dediğim gibi, o nereye ben oraya. Ancak gereklilik olmasaydı bile burada kalıp saklanamazdım. Beni tanıyorsun.”

Thibault’un yüzündeki gölgelerde endişe ve korku açıkça görünüyordu. “Tanıyorum. Ama onu kaybettiğim gibi seni *de* kaybedemem, kaybetmeyeceğim.”

Nephele derin bir nefes verdi, bakışları kararlıydı. “Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama lütfen şunu anla ki onu kaybeden tek kişi sen değilsin. Korkan ve acı çeken tek kişi sen değilsin.”

Thibault’un öfkesi gözle görülür şekilde yatışmıştı fakat tüm bunlardan dolayı birkin görünüyordu. Daimi bir acı ile sefalet arasında sıkışıp kalmış bir adam gibi. İyi bir seçeneği olmayan bir adam.

Hel bir an duraksadıktan sonra, “Raina geri dönüş yolunu *bulacak*,” dedi. “Eğer biz Thamaos’un planlarına karşı hazırlık yapmak yerine burada oturup onun için dövünmekle vakit kaybedersek geldiğinde hepimizin canına okur.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Fleurie, Thibault’a bakarken koyu kırmızı saçlarını omzunun üstünden geriye attı ve elini onun bileğine sardı. “Benim bildiğim Raina savaşçıydı. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünme. Geçmiş çoktan yaşandı ve bildiğim kadarıyla şu an baktığım bu Alexis Thibault orada bile değildi. Bu yüzden belki de acele etmeden önce onun hakkındaki anılarını ortaya çıkarmayı denemeliyiz, böylece onun gittiği geceyi hatırlayabilirsin. Bu, içindeki endişeyi hafifletebilir.”

“Bunu hiç istemediğini biliyorum ama Anı Avcısı’na gidebilirsin,” diye ekledi Nephele. Sesi biraz daha yumuşamıştı ve

dudaklarından küçük bir kahkaha dökülürken gök mavisi gözleri hafiften huzursuzlandı. "Benim de seninle gelmem gerekebilir."

Gözlerimi ondan ayırıp Thibault'a çevirdim, ardından tekrar ona döndüm, hasarı anlamaya çalıştım. Sanki hafıza bir insanı -ya da herhangi bir yaşamı- gerçek kılan tek şey değilmiş gibi hepsinin zihniyle oynanmıştı. Thamaos söz konusu olduğunda bu tür vahşice şeyler beklenmeliydi elbette ama Nephele'in anesiyle babası? Hangi anne baba çocuğunun hafızasını silerdi? Hem böyle bir şeyi neden yapardı? Neyi saklamaya çalışıyorlardı?

"Malgros'a vardığımızda Ingrid'le görüşmeyi düşünüyordum," diye cevap verdi Thibault.

"Sadece bir fikirdi," dedi Rhonin parmağını Kuzeydiyar Kıyısı'nın doğu şeridi boyunca gezdirerek. "Birinin küçük bir grup toplayıp Mondulak Sıradağları yakınlarındaki köylere gitmesi gerekecek. Engebeli araziye bilen biri olmalı. Çünkü tehlikeli bir bölge."

"O bölgeden pek çok kez geçtim, o yüzden ben giderim," dedi Thibault. "Büyük ihtimalle Keth ve Jaega da gelir çünkü orası onların memleketi. Bu da demek oluyor ki içinizden bazıları vadidekileri ve Kış Hisarı'ndakileri uyarmalı."

"Onu bana ve kurda bırak." Nephele parmak uçlarını masaya bastırdı, omuzları dikti. "Onun bizi bölgeler arasında sürüklemesiyle hızlı ve olaysız bir yolculuk yapmış oluruz."

Bunları sırf arkadaşlarını rahatlatmak için söylüyordu ama bana pek güveniyormuş gibi bakmıyordu. Yine de Thibault bu kez sesini çıkarmadı.

Fia doğruldu. "Güzel. O hâlde bu iş halloldu. Şimdi sadece Nicolas Castalan'la iletişime geçmek kaldı."

Nephele kaşlarını çattı ve kafasını iki yana salladı. "Kim?"

"Batı Kayalıkları'nın yeni amirali," diye cevap verdi Thibault.

"Son yıllarda batı su yollarını koruyarak harika iş çıkardı," diye ekledi Fia. "Itunнан ve Malgros arasındaki Malorian De-

nizi'ni güçlendirmek için onun yardımına ihtiyacımız olacak. Ancak Thamaos'un nasıl saldıracağını bilemiyoruz.”

“Gemiyle olmayacağına taşaklarım üzerine bahse girerim,” diye karşılık verdim. “Quezira, Cehennem Katmanları'nın pis kokusunu taşıyordu. Belli ki Thamaos ölümü yanında getirmenin yolunu bulmuş. Ama onları yönetebilir mi bilmiyorum. Çünkü bu, tanrılar olarak gücümüzü hep aşmıştı; amacımız insan dünyasını, ölüleri onlara karşı kullanabilecek tanrılardan korumaktı.”

“Ama Elias yönetebiliyor,” diye araya girdi Fleurie. “Bizim zamanımızın en ünlü büyücülerinden biri olan Garujo'dan ruh çağırmayı öğrenmişti.” Bakışlarını Un Drallag'a çevirdi fakat Thibault'un yüzünde Garujo'yu tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu.

“Bir hortlak ordusunun Yazdiyarı ve Kuzeydiyar'ın deniz savunmalarını ele geçirip kıyı boyunca yayılması, savaşın gidişatını hızla değiştirebilir,” dedim.

“Prens onlardan sadece *birini* yönetebiliyor,” diye ekledi Thibault parmağını kaldırarak. “Şimdiye dek gördüğümüz tek şey bu oldu. Lanetli bir hortlak ordusunu kontrol etmek tamamen farklı bir görev.”

“Bu süreçte onlardan biri Prens'i öldürebilir,” dedi Fia. Bir an sonra, “Ama hortlakların Yazdiyarı Muhafızlarını ve Kuzeydiyar Nöbetçilerini ele geçirdiğini düşünsenize. Ön saflara sızmaları ne kadar kolay olurdu.”

“Ben yapabilirim.” Zahira gözlerini haritaya çevirdi. “İlk önce karımı kontrol etmek için Malgros'a gitmek istiyorum ama sonrasında o ve ben Kayalıklar'a yolculuk edebiliriz.” Eşinin kurtulduğundan emin gibi konuşuyordu fakat batıdaki takımadalara dokunduğunda yüzü huzursuzlukla gerildi. “Bu sulardan defalarca kez geçtim ve Nicolas'ı tanıyorum. Yaz ve benim orada o kadar çok arkadaşımız ve tanıdığımız var ki bu işe mutlaka dâhil olmalıyız. Bizi dinlerler.” Fia ve Thibault'a

baktı. “Henüz düşünülmediyse Persei, Mapor ve Omalli’deki yetkililere da haber verilmesi akıllıca olacaktır.”

“Çoktan planlandı,” dedi Fia. “Batı limanlarıyla yaptıkları ticaret sayesinde ayakta kalabiliyorlar. Bu yüzden yardım etmeleri onların yararına olur. Her ülkede yönetimi yakından tanıyan elçilerim var. Thamaos gücünü tamamen kazanmadan önce onları oraya götürmem gerekiyor.”

“Kimsenin bahsetmediği başka muhtemel müttefikler de var,” dedi Rhonin, Fleurie’ye kaşlarını kaldırarak. “Saklanarak yaşayan ölümsüz tanrıçıklar var. Onları bulur ve Thamaos’u durdurmak için yardım etmeye ikna edebilirsek kesinlikle kontrolü ele alabiliriz. Prens bölgelerin dünyayla bağını kopardı. Böylece halkı daha kolay manipüle edebiliyordu. Ancak bu durum Doğu’nun erzak ve yiyecek tedarik etmesini zora sokuyor ve savunmayı güçlendirecek yabancı dostlarından mahrum kalacağı anlamına geliyordu. Eğer Neri haklıysa ve halkımızın bedenlerindeki hortlaklarla savaşmak zorunda kalırsak bunun bir önemi olmaz. Ama eğer bu Thamaos’un gerçekleştiremeyeceği bir kâbussa o zaman ordularını zayıf düşürebilir hatta Min-Thuret’in içinde yılanın başını kesebileceğimiz bir yol bile bulabiliriz. Sonuçta elimizde Neri ve Fleurie var.”

“Evet ama dikkatli olmalıyız ve onları tuzağa düşürmemeliyiz,” diye ekledi Thibault. “Onları düşmana kaptırma lüksümüz yok.”

“Doğru.” Casus dikkatini tekrar Fleurie’ye çevirdi. “Sence babanın eski gücüne kavuşması ne kadar zaman alır?”

Fleurie omuz silkti. “Bunu bilmem mümkün değil. Benim iyileşmem haftalar sürdü ama ben ölmemiştim ve ruhum bu âlemdeydi, zarar görmemişti. Büyük ihtimalle içimdeki insani yön süreci yavaşlattı. Yani kesin bir süre tahmininde bulunmamı istiyorsanız bir ya da iki aydan daha fazla olmadığını arsayabilirim. Bunu kestirmek imkânsız.”

Thibault, parmağını haritanın üstünde sürükleyerek Min-Thuret tapınağını işaret etti. "Ama bu tekrar bütün olmadan zarar veremeyeceği anlamına gelmiyor."

"O hâlde hızlı hareket etmeliyiz," dedi Hel. "Eğer Fleurie isterse Rhonin ve ben diğer tanrıçıkları aramak için onunla gideriz. Onlara yeteri kadar yaklaşırsak varlıklarını hissedebiliriz. Rhonin onların nerelerde olabileceklerine dair tüm kırıpları okudu."

Nephele eğilip masada oturan arkadaşına baktı. "Hel, peki ya baban? Ve Saira?"

Kız sadece kafasını salladı. Büyük kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu, kaşları o kadar gergindi ki alnında bir kırışıklık belirmişti. "Onlarla şu an görüşmem," diye cevap verdi. "Finn hakkındaki haberleri onlara iletemem. Yapamam. Babam beni affetmez ve Kuzey için savaşmamı engellemeye çalışır. Şu an böyle bir mücadeleyle uğraşacak durumda değilim." Sesi titredi, kelimelerinden öfkesi ve kalp kırıklığı belli oluyordu. "Hareket etmeye devam etmem gerekiyor. Yardım etmeye. *Nefes almaya.*"

Rhonin, Hel'in ensesini tuttu, başparmağı çenesinin keskin hattını okşuyordu, sonra eğilip şakağından öptü. "Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle.

Fleurie masaya bir iki kez vurunca odaya sessizlik çöktü. Genç demircinin ölümünün anılmasıyla yayılan hüznün hızla dağıldı.

"Kulağa harika geliyor," dedi ama Thibault'a bakışından ondan tekrar ayrılmaya istekli olmadığı açıkça belli oluyordu. "Bu arayışın değerli bir çaba olduğuna katılıyorum ve birinin eşlik etmesinden memnuniyet duyarım."

Thibault önce Fleurie'ye, ardından bana baktı. Ne zaman bakışlarımız buluşsa gözleri düşmanlıkla kararıyordu. "Hızlı bir yolculuğa ihtiyacımız var. Fleurie, Hel ve Rhonin'i ısınlayarak dünyanın dört bir yanına götürürken geri kalanımızı da senin gideceğimiz yere götürmen gerekecek. Hanginizin beni alacağı

umurumda değil ama gitmeden önce Itunna'nı ziyaret etmem gerek. Eğer Terrowin hâlâ orada demirliyse halletmem gereken işler var. Daha sonra kendi hedeflerimize doğru ilerleyebiliriz."

Dişlerimi sıktım. O lanet günlüklere bir şeyler karalayıp çizişini kaç kez gözlerinin içinden izlemiştim? Şimdi geri dönmesinin sebebi de kesinlikle buydu, hiç şüphem yoktu. Ama beni asıl çileden çıkaran artık emirleri yanımdaki güzel kadının değil, bir zamanlar beni tutsak eden adamın vermesiydi. Daha da kötüsü, bugün olanlar göz önüne alındığında, emir verilmiş olsun ya da olmasın, kimseyi hiçbir yere sürükleyemeyebilirdim.

"Peki," dedim tanrısal gücümün beni rezil etmemesini dileyerek. "Kendimi toparlamak için bir güne ihtiyacım var."

Fleurie aynı fikirde olduğunu belli edercesine anlayışla kafasını salladı. "Benim de."

Thibault ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve herkesin gözlerinin içine baktı. "O hâlde hepsi bu kadar. Karnınızı doyurun, biraz dinlenin ve vedalaşmanız gerekenlerle vedalaşın. Çünkü görünen o ki yarın sabah yollarımız ayrılacak."

Düzenleme

Ny.ozlem

❧ II ❧

GÖZE GÖZ

N E P H E L E

O akşam herkesle birlikte Zahira'nın sarayda dolaşırken bulduğum kitaplarla dolu, sıcacık çalışma odasında kaldım. Her ne kadar Fia mutfaktan çeşitli et, peynir ve meyvenin olduğu tepsiler gönderse de hâlâ kendimi yiyebilecek gibi hissetmiyordum ve bu kez bu konuda yalnız değildim. Süslü püslü tabaklardaki yemekler, yukarıdaki gözlemevi kubbesinden yıldız ışıklarının döküldüğü odanın ortasındaki uzun, yuvarlak masanın üstünde öylece duruyordu. Neredeyse hiç dokunulmamıştı ama dokuzumuz birkaç saatte altı şişe kırmızı şarap bitirmiştik ve çoğunu da ben içmiştim.

Bir kadehi daha ağzına kadar doldururken arkadaşım dediğim bu insanlara baktım. Zahira ve Rhonin küçük bir masanın etrafında durmuş, duvarda asılı pirinç yağ lambasının ışığı altında eski harita kitaplarına bakıyorlardı. Callan ile Hel kemerli pencerenin yanındaydı ve aralarında samimi bir an yaşanıyordu. Keth ile Jaega ise yakınlardaki bir okuma koltuğunda oturmuş, muhtemelen Callan'ın bilgece öğütlerinden birini dinliyorlardı. Alexis ile Fleurie de odanın karşısında, toprak rengi kadife bir divanda yan yana oturuyordu. Fleurie, Raina ve Elias'la ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Bir süre, kız kardeşimin bir zamanlar Ghentli Alexi'ye onunla rahatça konuşabilmesi için işaret dilini öğrettiğine dair konuşmalarına kulak verdim; bu sayede Alexis dili ona öğretmeye çalıştığımda daha hızlı kavramıştı. Bu yeteneği yıllar evvel kız kardeşime ait anılarla birlikte zihninden silinmiş olsa da insan zihni büyüleyici bir yerdi, vücudun bile kendince bir çeşit hafızası vardı.

Raina'nın geçmişte zor olduğu kadar mutlu anlar da yaşadığını duymak ruhumu rahatlatırsa da geri çekilmek ve Alexis'la Fleurie'ye konuşmaları için zaman vermek zorundaydım. Alexis'un, hayatının kayıp yıllarını tek başına dinlemesi gerekiyordu. Hazır olduğunda benimle de paylaşırdı.

Çaktırmadan çalışma odasından çıkıp aksayarak üst kata çıktım. Bütün gün Colden ve Raina konusunda içimi kemiren endişe biraz olsun hafiflemişti, bunda hem şarap hem de Fleurie'nin kız kardeşim ve Elias Gherahn adında iyi bir adama dair anlattığı eski hikâyelerin de payı vardı. Ancak odalarımıza giden koridorun sahanlığına geldiğimde başka bir endişeyle karşılaştım. Ayak bileğim zonkluyordu. Şişlik botuma iki yandan baskı yapıyordu. Kapıma varana kadar dinlene dinlene yürümem gerekti.

İçeri girdiğimde botlarımı çıkardım ve soyundum, güzel koyu yeşil ipekten yapılmış geceliğimi giydiğim için mutluydum. Daha önce kompres yapmak için buz koyduğum bakır kova yatağımın yanında duruyordu. Şu an içinde soğuk sudan başka bir şey yoktu. Yine de incinen bileğimi bir süre suda beklettim.

Tam ışıkları kapayıp yatağa girmeye, şarabımın kalanını bitirip uyumaya hazırlanıyordum ki kapımda hafif bir tıklama duydum. İçten içe inledim ve sabahlığımı üstüme geçirip diğer tarafta Hel veya Alexis'u görmeyi bekleyerek kapıyı açtım. Ama karşımda uzun boylu, kurt bakışlı bir tanrı buldum.

Neri kapı pervazına yaslanmış, eşiği doldurmuştu. Elleri düşük belli, bol, kahverengi keten pantolonunun ceplerindeydi

ve saçları omuzlarına kadar iniyordu; gür, beyaz saçları son derece yakışıklı yüzünü çerçeveliyordu. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, bu da kaslı kollarının iyice dikkat çekmesine neden oluyordu.

Ancak bu görüntünün en dikkat dağıtan kısmı, gömleğinin düğmelerinin açık olmasıydı. Kaslı gövdesinin zarif hattını ortaya çıkıyordu. O zarif hat boğazının çukurundan başlayıp düşünmek istemediğim yerlere kadar uzanıyordu.

Belki de lanet buydu. Ondan nefret ederken aynı anda güzelliğini hayranlıkla izlemek zorunda kalmam. Hem de hayatımın geri kalanı boyunca.

Hemen zihin duvarlarımı kontrol ettim, ardından bir elimle kapıyı daha sıkı kavrarken diğer elimle de sabahlığımın yakasını çekiştirdim ve bakışlarımı Neri'nin sırttan yüzünden ayırmamak için elimden geleni yaptım. "Saat geç oldu, kurt. Ne istiyorsun?"

Sözlerimden incinmiş gibi yumruğunu göğsüne vurarak kaşlarını çattı. "Hep nefret dolusun. Ateşkes yapmaya geldim çünkü sana yardım etmek için buradayım."

"*Hangi* konuda? Yardıma muhtaçmışım gibi mi görünüyorum?"

"Yalnızca yürürken." Kafasını yana eğdi ve bakışlarını yavaşça bedenimde gezdirdi. Sabahlığımı biraz daha sarmalandım ve ayağımı dağda yaptığım gibi geri çektim ama bu sefer ne geceliğim ne de sabahlığım gizlemeye yetecek kadar uzundu. "Seni koridorda yürürken duydum," diye devam etti. "Yürüdün. Durdun. Yürüdün. Durdun. O bileğin yarından önce iyileşmesi gerekiyor."

"Sanırım sen de *tam* bu görev için gerekli tanrısın?"

Omzunu silkti, hâlâ sırtıyordu. "Ben bu da dâhil birçok görev için gerekli tanrıyım. Beni içeri davet et de sana bunu kanıtlayayım. Çok uzun sürmez."

"Asıl amacın beni soymaksa bu pek güven vermiyor."

Güldü ama kahkahası çabuk söndü ve gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Seni soyduğumda, Nephele, emin ol birlikte geçireceğimiz zaman aceleye gelmeyecek."

Sözleri midemin düğümlemesine neden oldu ama bıkkınlıkla ofladım. "Bak, yorgunum ve beni bekleyen bir kadeh şarabım var. Bu akşam oyunlarınla uğraşacak hâlim yok." Kapıyı kapamaya yeltendim.

Neri hiç istifini bozmadı, bir ayağını kapının altına sıkıştırıp o güçlü ön kollarından birini de kapıya dayayarak kapamamı engelledi.

Kaşlarımı çattım. "Havamda değilim."

"Oyun yok," diye söz verdi. "Oturup şarabını içebilirsin, ben de seni o rahatsız edici acıdan kurtarırım. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksınız. Bundan daha iyi bir anlaşma bulamazsınız." Kaşlarını oynattı. "Emrinde bir tanrı var. Kullan beni."

Gözlerimi kısarken içimde bir şüphe belirdi. "Bir şey denemeyeceğini nereden bileceğim?"

Kıkırdadı. "Bilemeyeceksin çünkü muhtemelen deneyeceğim ve sen de muhtemelen durmamı, tıpkı mektup açacağıyla beni tehdit ettiğin geceki gibi dışarı çıkmamı söyleyeceksin. Ama eğlenceli kısma gelmeden önce ben senin acını dindirmiş olacağım, böylece yol arkadaşım iyileşmiş olacak."

Kabul etmemem gerektiğini biliyordum ama acı çekmekten yorulmuştum ve dahası, onun tanrısal yeteneklerini merak ediyordum. Biraz düşündükten sonra içeri girmesi için kenara çekildim.

Kapı pervazından uzaklaşıp eşiği geçti. İçeri girerken hâlâ sıırıyordu. "Şu hâline bak. Aç bir kurdun gece yarısı yatak odana girmesine izin veriyorsun. Yaramaz kız seni."

Kararımdan çoktan pişmanlık duyarken kapıyı kapadım ve topallayarak şarap kadehimin durduğu komodine gittim. "Hadi şu işi bitirelim. Ne gerekiyor?"

Neri makyaj masamın taburesini alıp yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur da göstereyim."

Çok fazla şarap içmiş olmalıydım çünkü aksi takdirde birazdan yapacağım şeyi, ki bu da ona itaat etmekti, asla yapmazdım.

Minderli, süslü sandalyeye yerleştikten sonra tabureyi önüme koydu ve oturdu, bacaklarını iki yana genişçe açmıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. O çok... *büyüktü*. Bu heybetli tanrı, minik pirinç ayaklı, çiçek desenli bir pufun üstüne tünemişti.

Hiç aldırış etmeden öne eğildi, iri ellerinden biriyle bileğimi arkasından kavrayıp diğer eliyle topuğumu tuttu. Tenime dokununca kaşkatı kesildim ama ağırlığını eliyle destekleyerek ayağımı dikkatlice kaldırdı.

Dikkatle geniş şişliği inceledi, dokuları ve kemiği yoklayıp ayağımı hafifçe çevirdi. Elleri sıcak ve nazik olsa da her hareketinde irkiliyordum, bunlar dikkatli bakışlarıyla fark ettiği repkilerdi. Yine de devam etmesine izin verdim çünkü garip bir şekilde ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

"Çoğunlukla iltihap," dedi en sonunda. "Muhtemelen bağların kopmuş ve kasların zorlanmış ama kız kardeşin *gerçekten* de kemiği onarmış. Sadece devamını getirmeye vakti kalmamış gibi görünüyor, ki bu da anlaşılır bir durum. Şifacılar genelde içeriden dışarı doğru çalışırlar. Ama benim için kolay iş."

"Nasıl? Bir tanrı için iyileştirme nasıl oluyor?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an sesim bu kadar meraklı çıktığı için kendime kızdım. Hep şarabın suçuydu.

Uzun parmakları bileğimin arkasını ağır hareketlerle, tendon boyunca yukarı aşağı ovmaya başladı. Dokunuşundaki ustalık ve hassasiyet hâlâ biraz şaşırtıcıydı.

"İyileştirmekten çok çalmak gibi. İltihabı içime çekebiliyorum." Gözleri benimkilerle buluştu ve sesinin biraz daha yumuşadığına yemin edebilirdim. "Senin acını alabilirim."

Ayağımı çekmeye çalıştım ama güçlü elini bacağıma uzattı ve dizimin arkasını kavrayarak beni durdurdu. "İnat etme. Sa-

dece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Eminim o kadar süre dayanabilirsin."

"İnat etmiyorum," dedim. Kalbim, dokunuşunun sıcaklığı ve sertliği karşısında aniden hızlanmıştı. İstedğim kadar hızlı olmasa da yeniden düşüncelerime odaklanabildim. "Sadece neden birinin acısını almak istediğini anlamıyorum. Gün doğarken Yazdiyarı'nda bizi sürükleyecek olan sensin, bu da asıl senin sağlıklı olman gerektiği anlamına geliyor."

"*Birinin* acısını almıyorum." Elini tekrar bileğime indirdi ve az önceki hassas hareketleri tekrarladı. "*Senin* acını alıyorum. Benim için arada fark var. Ayrıca bu kadar küçük bir hasar tüm vücuduma yayılacak. Böyle olunca baş etmek benim için çok daha kolay, hatta neredeyse önemsiz. Dağıldığı için yük olmuyor. Hem bir kar fırtınasını sürüklemek veya çağırmak için güç kullanmak kadar da yorucu değil. Fark etmeyeceğim bile."

"Peki beni üstümdeki lanetten de kurtarabilir misin?" diye sordum açıkça. Bakışları sertleşti ve sanki gözlerimin içine bakamıyormuş gibi tekrar ayak bileğime döndü.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama eğer bir fırsat doğarsa deneyeceğime söz veriyorum."

O çalışırken ben de birkaç kez kadehimi boşaltıp yeniden doldurdum. Şefkatle masaj yapıyordu. Nazik olmasına ihtiyacım yoktu. Onun bencil, kibirli ve zalim olmasını, tarihin bana onun hakkında anlattığı her şey olmasını istiyordum. Ayrıca bana böyle dokunup acımı alırken aslında çok daha kötü olmasını istiyordum. Çünkü erkekler söz konusu olduğunda onun bütün zaafplarımın vücut bulmuş hâli olmasından korkuyordum. Kibarlığı her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Derin bir nefes alarak kendime onun kim olduğunu hatırlattım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu gece ona karşı herhangi bir tiksinti hissedemiyordum. Şu an değil. Onun yerine boş kadehimi kenara koyup başımı arkaya yasladım ve ayak

bileğimdeki gergin ağrıyla son birkaç günün ağırlığı beni terk ederken rahatladım.

“Bunun hoşuna gitmesinden nefret ediyorsun, değil mi?” dedi bir süre sonra.

Şarap, damarlarımda yavaşça akıyordu, öyle ki ona ters ters bakmak için bile kafamı kaldıramadım. “Evet.”

“Nedenini sorardım ama bunun sebebi sana kendini başka şekillerde de iyi hissettirebileceğimi biliyor olman.”

Bu kez biraz sallantılı da olsa kafamı kaldırdım. “Bana kendimi başka şekilde iyi hissettirebilecek bir sürü insan var. Özel değilsin, kurt.”

Çalışmaya devam ederken gülümsedi. Şişkinliğin indiğini görebiliyordum. Ya da aç karnına içtiğim onca şarap tamamen ve gerçekten etkisini göstermişti.

“Sandığından daha özel olduğuma eminim,” diye karşılık verdi. Gözlerindeki o muzip parıltı geri dönmüştü. “Seks sırasında bir tanrının aletinin nasıl olduğunu merak etmiyor musun?”

Pekâlâ, *bu* kesinlikle şarabın işiydi. Biraz sarhoş olduğum ortadaydı çünkü artık ağrısı kalmayan ayağımla suratına tekme atmak yerine ona homurdanarak güldüm. “Mavi değilse, ki gördüğüm kadarıyla seninki değil, ya da gökkuşağı saçmıyorsa hiç merak etmiyorum.”

Gülüştü genişledi, bu konuşmadan gerçekten de zevk alıyor gibiydi, ki fark ettiğim kadarıyla muhtemelen alıyordu. “Gökkuşağı yok,” dedi hafif bir kahkaha atarak. “Ama sonu gelmeyen zevk? İşte o var.”

Bu sözlerle ortamın havası değişti. Dokunuşu masajdan çok okşama gibiydi. Bir de gözleri... Mum ışığında parlayan o bal rengi gözler bana öyle bir bakıyordu ki sanki içime işliyordu. Bir bakışıyla beni onunla her şeyi yapmaya ikna edebilirdi.

Elini tekrar bacağıma kaydırды ama bu kez diğer ayağımla da kaldırıp baldırlarımı dizlerinin üzerine yerleştirdi. Onunla

böylesine uygunsuz bir pozisyonda olmak benim için iyi değildi ama yine de geri çekilemedim.

Arzu birdenbire içimi sararken elleri dizlerimden yukarı, uyluklarıma doğru ilerledi ve geceliğimi yukarı sıyırdı. "İsteddiğin şeyin kokusunu alabiliyorum, Nephele. Haftalardır alıyorum. Bu bir işkence."

Sandalyenin kollarını sıkıca kavradım. Onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama ses tonu başlı başına seksti ve her ne kadar nefret etsem de dokunuşunun beni bir arzu birikintisine dönüştürmesini engelleyemiyordum. Kalçamı kıpırdattım, ona istediğini verecek kadar yer açtım, onun da tam olarak bunu istediğini biliyordum.

Gözleri uyluklarımda toplanan geceliğime ve sabahlığıma kaydığında yutkunduğunu gördüm. Tekrar bana baktığında göz bebekleri alev alev yanıyordu.

Memelerimin arasında asılı duran kalbinin parçası benim sıcaklığıyla ısınmıştı. Sabahlığım efsunlanmış gibi iki yana açılarak altındaki geceliğimi ortaya çıkardı. İpeksi kumaşın altından memelerimin sivri uçları belli oluyordu. O an anladım ki beni gerçek anlamda gözleriyle soyuyordu ve ben de ona izin veriyordum.

"Lanet olsun, çok güzelsin," dedi nefesimin hızlanmasına neden olarak. Bacaklarımı okşamaya devam ediyor, başparmağı cadı izlerinin kıvrımlarını izliyor ve elleri giderek daha yukarı kayıyordu. Bakışları benimkilere odaklanmıştı.

İç çamaşırımın ince kumaşı üzerinden bana dokunduğunda nefesim kesildi ve sırtım gerildi. Tek elimi kaldırıp sandalyenin üst başlığından çıkan ahşap çıkıntıya tutundum. İçgüdüsel olarak tekrar kalçamı kaldırdım.

Derin bir nefes alan Neri'nin gözleri karardı ve bir kez daha kumaşın üzerinden klitorisime dokundu. "Seni şu an yalayıp yutabilirim," diye fısıldadı. "Müstehcen şeyler yapabilirim."

Kasıklarımı eline bastırdım; kendini kanıtlamasını, beni, aklımı kaçıran kadar okşamasını istiyordum.

Yapmadı. Bir bacağıma yana çekip kalçasının kenarına koyduğunda utanmadan kendimi tamamen ona açtım.

Dizimin iç kısmını öperken boğazından kısık sesli bir hırıltı yükseldi. Diliyle tenimi tadarken eli bacağımın dış kısmında geziniyordu. Tekrar bana baktığında köpek dişleri belirdi, ağzını hafifçe açıp keskin uçlarını ortaya çıkardı.

Boğazımı parçalayabilecek gibi gözükseler de beni korkutmuyordu. Aksine içimi titretiyordu. Meme uçlarımın sertleşmesine, klitorisimin şişmesine neden oluyordu.

“Küçük kuş.” Sesi alçak ve boğuk, gece kadar ucsuz bucaksız ve tene değen ipek gibi şehvetliydi. “Seni becermem için bana âdeta yalvarıyorsun ve bunu ne kadar çok istediğime dair hiçbir fikrin yok.”

“Sanırım var,” dedim pantolonundaki etkileyici şişkinliğe bakarak.

Bir yanım onun yatakta nasıl olabileceğini düşünmemem gerektiğini biliyordu. Ancak şu an daha şehvetli olan yanım bana göstermesini istiyordu.

Eğildi, aşağılara inip nazik bir tavırla bacağımın iç kısmını ısırdı. “Öyle şeyler düşünmeyi kes yoksa sana istediğini, hatta daha fazlasını veririm. Böyle bir şey olursa eminim sabah benden çok daha fazla nefret edersin.”

Sözlerini kavramam biraz zamanımı aldı ama bir kez kavradığımda zihnimi yokladım. Kalkanlarımı indirmiştim ve o eşikte bekliyordu. Tam anlamıyla zihnimi işgal etmiyordu. Sadece gözlemliyordu.

Onu dışarı it, Nephele. Onu. Dışarı. İt.

Ama yapamıyordum.

Odanın her yerinde yankılanan bir inlemeyle Neri, bacağımı nazikçe yere koydu ve ayağa kalktı. Ereksiyonu iri ve korkutucuydu. Eğilip beni kucağına alarak yatağa taşıdığı sı-

rada neler olduğundan emin değildim ama parmaklarımı saçlarına geçirdim. Ağzının üstümde, boğazımda, memelerimde ve bacaklarımın arasında olduğunu hayal ederek bu düşünceyi duymasını istedim.

Göz ucuyla bana baktı. "Durumu hiç kolaylaştırmıyorsun. Üç yüz yıl oldu ama ben yine de hayır demek zorundayım, lanet olsun!"

Başımı omzuna yasladım ve göz kapaklarım bir anda kurşundan bir perde gibi ağırlaştı. Neri beni bıraktığında çarşafın soğukluğunu hissettim. Kollarını işgal etmiş olsam da örtü çoktan çekilmişti.

Ellerini yatağa bastırarak tepemde dikildi. Köpek dişlerini bu kadar yakından görmek içimden bir ürpertinin geçmesine neden oldu ama dikkatim aşağı kaydı. Daha önceki zarif hat şimdi çıplak ve kaslı bir gövdeye dönüşmüştü, gömleği üzerinden düşecek gibiydi.

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladım. "Buraya gel."

Bu sefer daha kısık bir hırıltı çıkardı. Biraz isteksiz görünse de dolgun dudaklarıyla benimkiler arasında bir nefes kalana dek eğildi.

Oyalanıyordu. Bir eli kalçamı kavramak için hareket ederken ağzıma doğru usulca soludu. Bir öpücük beklentisiyle öylece şehvet içinde yatıyordum.

Fakat kurt, "İyi geceler, Nephelê. Bunun için yarın bana teşekkür edeceksin," diye fısıldadı.

Geri çekilirken ona uzandım, elimi kolundan aşağı kaydardım ama elimden kurtuldu ve yorganı üzerime çekip bir çocuğu yatırır gibi üstümü örttü.

Tanrılar aşkına, o odamın içinde dolanıp mumları ve lambaları söndürürken ve pencerelerin sürgüsünü çekerken bir şey söylemek istedim ama öyle bir uyku bastırmıştı ki artık gözlemini açık tutamıyordum.

KURT VE CADİ

Derin uyku beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey kurt ve altın gözleriydi. Kapıda duraklayıp bana baktı ve sonra da gözden kayboldu.

N E R İ

Grubumuzun on bir üyesi de Fia'nın sarayının arkasındaki teraslı avluda toplanmış, vedalaşıyordu. Fia ve iki âlimi, her yere peşinden giden aynı iki kişi, altın renkli cübbeleriyle hemen üstlerindeki basamaklardan izliyordu. Kadim Şehir'in üzerindeki açık gökyüzü donuk mavi ve grinin tonlarına bürünmüştü ama yükselen güneşin parlak ışınları şafağın örtüsünü delip geçiyordu. Birkaç dakikalığına bu görüntüyü hayranlıkla izledim. Her ne kadar burası benim değil, *Asha'nın* vatanı olsa da nihayet doğanın tadını çıkarabilecek bir an bulmuştum.

Bakışlarımı sabah göğünden indirip soluma baktım. Onun bedeninden ayrıldığım günden beri Joran Dulevia'yla ilk kez aynı yerde bulunuyordum. Su cadısı bir kılıç mesafesi kadar uzağımda duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yanına geldiğimden beri gergin görünüyordu. Duruşu dikti, gözlerini yere çevirmişti, ara sıra ufka kaçamak bakışlar atıyordu.

Benden uzak duran tek kişi o değildi. Nephele bu sabah beni görmezden gelmişti. Helena'dan ayrılmakta zorlandığını biliyordum, kızıdan ayrılamıyor gibiydi ama aynı zamanda uyanığında gece neler yaptığını hatırladığının da farkındaydım. Bana bakmaktansa Jade Nehri'nin en vahşi ve derin noktasına

atlamayı tercih ederdi. Zihnindeki kalkanlar bugün sağlamdı, bir galatin duvarı gibi aşılmazdı.

Herkes son sözlerini söyleyerek kucaklaşıp gözyaşları dökerken ben aramızdaki mesafeyi kapayarak okçuya yaklaştım.

“Malgros’a gitmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor, Dulevia. Kuzeydiyar Devriyesi’yle çalışmak için kıyıda kalmayı planladığını duydum.”

“Evet,” dedi dişlerini sıkarak. Bakışlarını kaldırıp saraya baktı, bu konuşmayı yapmak istemediği belliydi.

“Güzel. Çünkü Nephele’e tek kelime edersen seni öldürmek zorunda kalırım, bu yüzden ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi olur.” Burun delikleri bu sözlerime karşılık genişledi ve çenesindeki kas seğirdi ama doğrudan ileriye bakmaya devam ederek hiçbir şey söylemedi. “Sana yaptığım şeyden dolayı kendimi kötü hissediyorum,” dedim. “Biraz.”

En sonunda o gümüş gözleri beni delip geçti, yüzü kızarmıştı. “*Biraz mı? Bedenimi zorla ele geçirdin.*”

“Sadece birkaç haftalığınaydı,” diye cevap verdim, sırtıp omuz silkerek. “Bedenine herhangi olumsuz bir şey yapmadım ve inan bana, Nephele’le konuşma tarzından sonra yapabiliyordum.” Kafamı eğip sesimi alçalttım. “Aslında seni Buzlusu Ormanı’nın o kadar derinlerine gömebilirdim ki solucanlar hariç kimse seni bir daha bulamazdı.”

Yüzü gerildi. “Ne kadar da düşüncelisin. Teşekkürler, orospu çocuğu. Ayrıca cadıya gelince, onu alabilirsin. Sekste iyi ama diğer zamanlarda tam bir zavallı, o yüzden bol şans.”

İnsan bedenim alev almaya başlamıştı. Sıcaklığın ensemden yukarı ilerlediğini hissettim ve bakışlarımı Joran’ın yakasına çevirdim. Tek bir düşünceyle gevşekçe bağlı duran ipler çözüldü ve süzülerek boynunun etrafına dolandı. Tepkisiz kalmaya çalıştı ama elini kaldırdığında parmaklarının ve nefesinin titrediğini görebiliyordum.

Ona yaklaştım. “Dinle, seni aşağılık herif.” Ağzını açtı, muhtemelen bana karşı çıkacaktı ama köpek dişlerimi göstermem çenesini kapamasına yetti. “Bir daha onun hakkında böyle konuşursan seni boğmakla kalmam, çok daha acımasız bir şekilde öldürürüm. Bu bir uyarı. Nefes alıp almaman bana bağlı, bunu bil istedim. Hadi şimdi sabrımı zorla da gör bak ne oluyor.”

Kanım kaynarken çizdiğim sınırı aşmasını bekledim. Belki de bu ölümü isteyen içimdeki canavardı ya da ben sadece kiskanç bir piçtim. Ancak bu adam haftalar önce Buzlusu Ormanı’nda Nephele’e hakaret edip onu tehdit ettiğinde kendini hedef hâline getirmişti. Görmezden gelemeyeceğim bir hedef.

Metalin şangırtısı ve takırtısı bu ânı bozdu. Joran benden bir adım uzaklaşınca aramızdaki gerginlik giderek azaldı ve ikimiz de dikkatimizi avluya verdik. Genç bir adam, Fia’nın toplantı odasının duvarında asılı duran galatin kılıcı, kalkanı ve deri kını almış, merdivenden iniyordu.

Fleurie, Thibault’la birlikte birkaç adım ötede duruyordu. Bu sabah erken saatlerde karanlığın örtüsü altında onu Terrowin’in gemisinden günlükleri almak için Itunnan’a ışınlamıştı. Bu ikilinin eski şeylere sevgi beslediği belliydi çünkü genç adamın elindeki yeni cilalanmış kılıcı görünce gözleri parıldamıştı. Metal, güneşte ısıldıyordu.

Genç adam kılıç ve kalkanı, basamaklardan avluya inen Fleurie’ye öne çıkmasını söyleyen Fia’ya uzattı. Kadınlar, karşı karşıya gelene kadar yürürken hepimiz onları izledik. Fia önce kını ve kılıcı uzattığında Fleurie yeni silahını kuşandı ve ardından ona kalkanı verdi.

“Bu galatin zırhı, tüm Tiressia için savaştan ve ölen Batı Kayalıkları’ndan Urdin’e aitti.” Küçük ama güçlü görünen Kraliçe, oradaki herkesin gözlerine baktıktan sonra odağını tekrar Fleurie’ye çevirdi. “Baban seni korumamış olabilir,” dedi. “Ama nu yok eden tanrının zırhı koruyacak.”

Fleurie, ona miras kalan kalkanının deri kayışını eline geçirip galatin kılıcını da beline takarak Kraliçe'nin önünde tek dizinin üstüne çöktü. "Kendimi buna layık hissetmiyorum, Majesteleri. Ancak bu onuru hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Fia nazikçe tanrıciğin kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Çoktan *kazandın*," derken karanlık bakışları coşkuluydu. "Sana sunabileceğimiz tüm korumaları hak ediyorsun, Fleurie. Çünkü karanlık bazen canavarları ortaya çıkarır. Bazense savaşçıları besler. Tıpkı senin gibi. Senin gibiler bu dünyada nadir görülür ve böylesine bir cesaret ve azim savaşa son verebilir. Önümüzdeki günlerde hepimiz senin cesaretini örnek almalıyız."

Ben de öyle düşünüyordum ama üç yüz yıl boyunca Un Drallag'ın melankolik bedenine hapsolan bendim ve bunu onlara hatırlatmak istemedim dersem yalan olurdu.

Fleurie, Helena ve Rhonin oluşturduğumuz çemberin ortasında buluştu. Benim gözlerimse onların ardına, çimenliğin karşısında duran Nephel'e kaydı. Yüzündeki amansız kararlılığı izledim. Gözyaşlarını tutmak için verilen duygusal ya da gerçek bir mücadeleyle karşı karşıya kaldığında bile başının hep dik olmasına hayrandım. Bu onun için bir kayıptı. *Bir başka* kayıp. Açıklayamadığım bir sebepten dolayı bu, göğsümde yabancı bir ağrıya sebep oluyordu.

Thibault, günlüklerinin olduğu çantayı omzuna atıp yanımızdan ayrılmak üzere olan üçlüye doğru ilerledi. Helena'yı yanına çekip sıkıca sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız gülümsedi ve sözleri üzerine kafasını salladı ama ona bakarken gözlerinde hüznün vardı.

Ardından Rhonin'in omzuna vurdu. "Dikkatli ol, dostum."

Rhonin onun elini sıktı. "Olacağım, ihtiyar dostum. Ben büyüsüz bir insanım ama seni gururlandıracağıma söz veriyorum."

Thibault, genç adamın gözlerine anlamlı bir ifadeyle baktı. "Beni *zaten* gururlandırdın. Ayrıca sen *hiç de* büyüsüz değilsin, beni duyuyor musun? Senin gücün insanlığının büyüklüğünde yatıyor. Bunu sakın unutma." Kolunu Rhonin'e doladı ve sıkıca sarıldıktan sonra Fleurie'ye dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Senin gibi bir dostum olduğu için çok şanslıyım, Fleurie. Bu dostu yeniden gördüğüm için de. Bana geri döneceğine söz ver."

Tanrıciğin o yumuşak, altın rengi gözlerindeki hayranlık dolu ifade, bana Nephele'in Un Drallag'a baktığı –ve benim de izlemekten başka bir şey yapamadığım– zamanları hatırlatmıştı. O adama gösterilen sevginin haddi hesabı yoktu, öyle ki bunu kıskanıyordum, tıpkı Dulevia ve Moleshka'nın Nephele'le geçirdikleri zamanı kıskandığım gibi. Ancak Thibault haklıydı.

Tanrılar için böyle şeylerin bir anlamı yoktu.

"Geri geleceğim," dedi Fleurie. "Bir an sonra yanında olabilirim." Ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Daha birlikte geçireceğimiz uzun yıllar var, Alexi. Bundan şüphen olmasın. Dağlar denizlere karışana dek."

Thibault'un dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, sanki sonsuzluk düşüncesi onu eskisi kadar mutlu etmiyordu.

"O zamana dek," diye cevap verdi ve en sonunda onu bırakıp geri çekildi.

Fleurie, Helena ve Rhonin'i yakınına çekti ve Thibault'a son kez bakıp elini havaya savurdu, kolu bir yay çizerek indi. Sabah ışığı avluyu yararak bir güç dalgası yaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldular.

Bir süre sonra Zahira, "Zamanı geldi, Kuzeydiyarlılar," dedi.

Herkes bana yaklaştı ama ilk hareket edenin Nephele olduğunu fark ettim. Sanki bana yakın olmaya, beni hissetmeye ihtiyacı vardı.

Yanıma ulaştığında nihayet kafasını kaldırdı. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama mavi gözleri dökülmemiş yaş-

larla doluydu. Tıpkı dün geceki gibi onu teselli etmek istedim. Daha önce birini teselli etmek istediğim olmamıştı.

“İyi olacaklar,” diye söz verdim ona. Rahatlatmak için küçük bir çabaydı ama sanki söylediklerime gerçekten inanmış gibi derin bir nefes alıp başıyla onayladı.

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Fia ve âlimleri bizim ayrılışımıza tanıklık ederken herkes etrafımıza toplandı; isteksiz okçu bile. Herkes kollarını birbirine kenetledi. Nephele ise kendi isteğiyle ceketime tutundu, ben de kolumu beline doladım. Ona öğrettiğim gibi gözlerini sıkıca kapadı ve bana yaslandı. Kalbim buna göğsümde hızla atarak tepki verdi.

“Sakın ıskalama, kurt,” dedi Thibault ben eteri ve bizi kuzeye taşıyacak çöl rüzgârını çağırırken.

Iskalayacağıma dair endişe ateş gibi damarlarımda dolaşıyordu ama kaygıların ağırlığı altında ezilmeyi reddettim. Bunun yerine kollarımdaki kadına, onu sağ salim eve ulaştırmaya odakladım.

“Ciddiyim,” diye tekrarladı Thibault yan tarafımdan. “Sakın ıskalama.”

Sanki mücadelemi biliyor gibiydi.

Rüzgâr esip saçlarımızı ve kumları savururken gözlerimi kapayıp Starworth Tepesi’ni düşündüm. “Iskalamayacağım.”

NEPHELE

Malgros, Kuzeydiyar Bölgesi

Güneş doğmadan önce Starworth Tepesi yakınlarındaki bir kıyıya vardık; körfezin doğu tarafındaki kayalık çıkıntıya yakın bir yerdeydik. Hava kapalı ve griydi, uzaklardan gelen gök gürültüsüyle hırçın denizin uğultusu sessizliği bozuyordu. Dalgalar sahile çarpıp köpürüyordu, batıdaysa ufak bir fırtına kopmak üzereydi.

Küçük grubumuz dağılırken herkes derin bir nefes alıp rahatladı. Önümüzde kısa bir yürüyüş vardı ama en azından Malorian Denizi'nin ortasına inmemiştik.

Derin bir nefes alarak tuzlu havayı içime çektim ama bu hava, bana kalıcı gelmeye başlayan kokularla doluydu: Kışa özgü o isli ve topraksı kokular. Bunlar Neri'ye ait kokulardı.

Mürdüm rengi ceketini bıraktığım anda ekibimiz dağıldı. Önden koşar adım giden Zahira'nın peşine takıldık. Herkes hem hevesliydi hem de sahilden ana eve doğru giderken ne bulacaklarını bilmedikleri için biraz tedirgindi. Ancak Zahira,

dışarıdaki kahvaltı alanını gören zeminden tavana pencereden sızan loş ışığı ve bacadan yükselen incecik dumanı işaret etti.

Yaşam belirtisi. Kadimlere şükürler olsun.

Kaptanımızın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve bağırarak bir şeyler söyledi ama sözleri şiddetli dalgaların ritmik gürültüsü altında kayboldu.

Koyu renk saçları deniz rüzgârıyla birbirine karışan Alexis, Zahira'ya baktı ve ikinci kez rahatlayarak nefesini verirken dudaklarında bir tebessüm belirdi. Sakallı çenesini ovuşturarak tepeyi inceledi ve kasvetli gökyüzüne karşı soluk bir anıt gibi duran deniz fenerinin üzerinde duraksadı. Puslu şafağın loş ışığında bile gözlerinden Raina'yı düşündüğünü görebiliyordum.

Dikkatini oradan ayırıp Neri'ye baktı, kaşları çatılmıştı. "Iskaladın, kurt. Çok değil ama iskaladın."

Neri'nin dudakları gerilerek ince bir çizgi hâlini aldı ve yüzü ona özgü bir biçimde sertleşti. Konuşmak istediğini biliyordum ama hiçbir şey demedi. Nedenini merak ettim.

Alexus deri çantasının kayışını omzuna doğru itti. "Geliyor musun, Nephele? Bizi bir kavuşmanın ve Yaz'ın ziyafetlerinden birinin beklediğine dair bir his var içimde."

Yemek lafını duyunca istemsizce irkildim ama çabucak toparlandım. "Evet, tabii ki. Hemen arkandan geliyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Bu cevabı beğenmemişti. Biliyordum çünkü gözleri önce elleri ceketin altından belimde duran Neri'nin ellerine kaydı, sonra da bana endişeli bir bakış attı. Birkaç uzun dakika boyunca tereddüt etti ve bu hiç hoşuna gitmese de en sonunda yürüyerek uzaklaştı ve beni kurtla baş başa bıraktı.

"Sanırım bu, dün geceki buluşmamızla ilgili," dedi Neri, ben daha ağzımı açıp konuşmaya başlamadan.

Doğrusunu söylemek gerekirse iki saniye önceki konuşma gerçekten dün geceyle ilgiliydi. Ona beni iyileştirdiği için hızlıca teşekkür edip uzaklaşmayı düşünmüştüm. Ama şimdi, daha

önce beni cinsel olarak tahrik eden o elleri tekrar vücudumdayken ve o dolgun dudakları tenimde bu kadar yakıcı bir tat bırakmışken konuyu açmak, ne kadar kısa ve basit görünürse görünsün düşündüğümden çok daha zor bir hâl almıştı.

“O bir buluşma *değildi*, kurt.” Aramıza mesafe koyarak geri çekildim. Ondan ne kadar nefret etsem de dokunuşu ve yakınlığı içimde davetsiz bir kıvılcımı, onun varlığında kontrol edemediğim bir ateşi harlıyordu.

Ancak tutuşu sıkılaştı ve beni bir kez daha kendine çekti. Çok yakınına. O kadar ki kalbim deli gibi atmaya başlamış, üzerimde cevabını bilmediğim bir soru gibi baskı oluşturmuştu. Yemin ederim, bana sert davrandığında tüm sağduyumu kaybediyordum. Yüzünün sert hatları, şehvetli vaatleri, rüzgârda dağılmış beyaz saçları ve karanlık bakışlarında bir şeyler vardı. Başımı döndürüyordu ve bunun sebebi hâlâ biraz zayıf olmam ya da kendim gibi hissetmemem değildi.

“Peki,” dedi, sesi sertti. “Buluşma değildi. Yine de aklından geçeni söylemeni istiyorum. Artık benim yanımda gergin olmana gerek yok, küçük kuş.”

Başparmaklarını kaburgalarımın alt kısmında gezdirdi, ellerinin sıcaklığı tuniğimin altına işleyince meme uçlarım sertleşti.

Ama bileklerini tutup ellerini üzerimden uzaklaştırdım. Çünkü o bana öyle dokunurken düşünemiyorum.

“Gergin *değilim*.”

Ellerini tekrar belime koydu. “Ah, evet, öylesin. Hem gerginsin hem de arzuluyorsun. Titrediğini hissedebiliyorum.”

“Çünkü hava soğuk ve Yaz ile Mari için endişeliyim. Hem bana neden *küçük kuş* diyorsun?”

“Hava soğuk falan değil ve bence arkadaşların da gayet iyi durumda.” Bana yarım yamalak bir gülümsemeyle baktı, başparmakları tenimde dans etmeye dönmüştü. “Sen bana aklından geçenleri söylediğinde ben de sana neden öyle dediğimi anlatacağım.”

“Evet. Hava *soğuk*. Ayrıca dün gece hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. İstedığımı sanıyordum ama istemiyorum.” Ellerini yine vücudumdan uzaklaştırdım. “Seninle tartışmaktan gerçekten yoruldum. Bugün ağzından başka bir laf duymak istemiyorum.”

Yüzünde muzip bir ifade belirdi ve kelimelerimi yanlış seçtiğim için kendimden nefret ettim.

Beni tekrar tutmasını, dün gece dudaklarının oyununa katlanmaya hazır olduğumu hatırlatmasını ve belki de odalarımıza geçtiğimizde bunun üzerinden dayanıklılığımı sınamaya kalkmasını bekledim.

Fakat o, “Sadece bileğinin daha iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Olanları küçümsemek niyetinde değilim. Gerçi önümüzdeki günlerde sana beni yatağında görmeyi nasıl çaresizce istediğini hatırlatabilirim,” dedi.

Gözlerimi devirdim, göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama bu defa hareketinde alıştığım kadar kötü bir niyet sezmedim.

“Bileğim daha iyi ve bunun için sana teşekkür ederim. Diğer konuya gelirsek, sarhoştum. Vakit geçti. Duygusal çöküntüdeydim. Endişeli, hasta, çok üzgün ve öfkeliydim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Büyük ihtimalle...”

“Yerimde kim olsa onunla yataydın,” diyerek sözümü tamamladı ve gözlerini kısıp sanki içimi görüyormuş gibi baktı. “Bence benim seni baştan çıkaran diğer erkeklerden bir farkım olmadığını söyleyerek kendini kandırmaya çalışıyorsun. Ancak bu doğru değil.”

Kalkanımı asla indirmemeliydim. Sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığımda Neri'nin bana dokunuşlarını ve sonra da çekip gidişini hatırlamıştım. Dün geceye kadar ondan *asla* beklemeyeceğim bir şey yapmış, bana saygılı ve düşünceli davranmıştı. Bu yüzden altın gözlü bir şeytandan alaycı sözler ve cilveli hareketler görme beklentisiyle utanç içinde Fia'nın avlusuna inmiştim.

Ama o beni kendi hâlime bırakmıştı. Sessizlik içinde vedalaşmama izin vermişti. Tek bir ânı bile garipleştirmemişti. Sonra Zahira gitme vakti geldiğini söylediğinde bildiğim tek şey bir yere sürükleneceksem bunun Neri'nin kollarında olacağıydı.

Ancak şimdi tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Çünkü haklı olamazdı.

Derinlere inmek zorunda kaldıysam da onunlayken sürekli kullandığım o sivri benliğimi bulup ikinci bir deri gibi üstüme geçirdim. "Gerçek olmayan şeyleri eğip büküp öyleymiş gibi gösterme, kurt. Bu şekilde gerçeğe ulaşılmaz."

Tüm dikkati üzerimdeydi ama keskin bakışları aniden ana eve kaydı. Yine de susmadım, artan rüzgâra karşı sesimi yükselttim. "Şunu bilmelisin ki dün gece kapımı çaldığında en az *iki* şişe şarap içmiştim ve akşam yemeği *sayılamayacak* kadar az şey yemiştım. Yani bütün o alkol tamamen boş mideye gitti. Ve ben..."

Elini ağzımın üstüne kapadı ve bir köpek gibi kafasını yana eğdi. Kulakları gözlerimin önünde değişti; yumuşak kıvrımları, sivri çıkıntılara dönüşerek rüzgârda dağılmış saçlarının arasından çıktı.

Beni biraz öteki kayalara ışınlayıp ardından kulağını tepeye doğru eğdi.

Kollarından kurtuldum. "Ne halt et—"

Tekrar elini ağzıma kapadı. Gök gürültüsü bulutların arasında yankılanırken şaşkınlıkla bana baktı. "Yalan söylemeye çalıştığında çok fazla konuşuyorsun, bunu biliyor muydun? Hem de yüksek sesle. Sesler rüzgârda taşınır." Starworth Tepesi'ni işaret etmeden önce parmağını, sessiz olmamı işaret ederek dudağıma bastırdı ve diğer elini yüzümden çekti.

İlk başta olağan dışı bir şey görmemiştım. Ancak sonra lıçaktaki bulutların arkasından şimşek çakınca her şey netleşti.

Arkadaşlarımı sahile giden taş duvarın dibine çökmüştü, sırtlarını dümdüz duvara dayamış, silahlarını çekmişlerdi. Şimşegin ışığı altında bir anlığına bir metal parıltısı belirdi.

Şimşek kaybolduğunda loş ışıktaki görmek zordu ama dik-
katli bakınca ana evle deniz feneri arasında uzanan bahçelerin
yakınındaki duvarda yürüyen dört kişiyi seçebildim.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Neri zihnime baskı
yaparak beni durdurdu. Gözlerimin içine bakarak alnıma do-
kundu, parmak uçlarını saç çizgimden şakağıma kaydırıldı.

Kalkanımı indirmemi istiyordu.

İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında hiç
tereddüt etmedim.

"Harmon ve çocuklar olabilir," diye düşündüm. Parmakla-
rım yaslandığım serin, sert kayanın yüzeyinde gergince hareket
ediyordu.

"Değil," diye cevap verdi ve onu gerçekten duyduğumda
irkildim. *"Seslerini tanıyorum. Nöbetçiler olmalı. Rooke, Vexx'in
yozlaştırdığı tek resmî görevli değildir muhtemelen ya da Prens'in
burada başka adamları da vardır."*

*"Biz gittikten sonra burada kaldığımızı fark ettiyseler belki
de pusuya yatmış, geri dönmemizi bekliyorlardır."* Kız kardeşime
saldıran adamı düşündüm. Adı Gavril'di. Büyücüydü. Ona ne
olduğunu kimse bilmiyordu. Burada bile olabilirdi.

Neri, bir sonraki düşüncesini zihnime fısıldarken tek kaşını
kaldırdı. *"Öğrenmenin tek bir yolu var."*

Bir esinti yaklaştı. Okyanus esintisi değil, yakından tanı-
dığım ipeksi bir esintiydi.

Kurdun bileğini kavradım. *"Oraya bensiz gitmiyorsun."*

Düşüncelerimdeki kararlılığı, sanki kelimeleri yüksek sesle
söylemişim gibi duymasını umuyordum.

Elime bakıp güldü. *"Evet, gidiyorum."*

Parmaklarımı sıktım. *"Hayır, gitmiyorsun."*

Doğrusunu söylemek gerekirse sürüklenmenin nasıl çalıştığı ve beni yanına alıp alamayacağı veya ona yapışırsam başka seçeneği kalıp kalmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

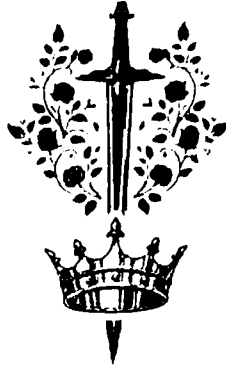
Sorunun cevabı gök yeniden gürlediğinde geldi çünkü o soğuk esinti, yaşayan bir varlık gibi aramızda dolanarak beraberinde don ve buz getirdi.

“Ben gelene kadar burada bekle. Anladın mı?” Neri, gözleri benimkileri kilitlenmiş hâlde geniş omuzlarının üstünden uzandı, kınından kurtulan galatin kılıcı sabahın karanlığında çınladı.

Ona kocaman açılmış gözlerle bakıp başımı iki yana sallayarak beni burada yapayalnız bırakmaması için yalvardım. Ama elimden başka bir şey gelmedi. Aramızdaki bağı koparıp gözlerimi sıkmaktan başka seçeneğim kalmadı. Sonra hava birden karla ve fırtınayla doldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Neri’nin az önce çömeldiği yerde geriye sadece kar yığını ve daha önce hiç görmediğim bir şey kalmıştı.

Kumun üstünde kıvrılıp kıvranan, cıva benzeri incecik gümüşü bir damar.

N E R I

İşinlanarak sahilden geçtim ve Thibault'un deri yeleğinin arkasını kavradım ama önce o benim varlığımı hissetti ve arkasına dönüp kısa kılıcının jilet gibi keskin kenarını boğazıma dayadı. Ucu tenime battı ve bir kan damlası yakamdan aşağı süzüldü.

Zayıf görünmektense her şeyi yapmayı tercih ederdim ama başımı taş duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Gömleğime akan kanın metalik kokusu burnuma çarpıyordu. Ne kılıcından korktuğumdan ne de beni hazırlıksız yakaladığı için.

Dünya etrafımda dönmeye başladığı için.

Normal bir günümde böyle olmazdı. Ama bu tuhaf hâl, ardı ardına yaptığım sürüklenmenin yan etkisiydi. Sanki birkaç kısa yolculuktan sonra gücümü tüketmiştim. Yüzyıllar önce hiç böyle bir yorgunluk yaşamazdım. O zamanlar bitkinlik çökene kadar günlerce gücümü kullanabilirdim.

Aklıma Fia Drumera'nın bahsettiği lanet geldi, sonra Fleurie'nin haftalar süren iyileşmesinden sonra bile portal açınca dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu hatırladım. Tanrı olabilirdim ama belli ki ben de iyileşmek için zamana ihtiyaç duyuyordum.

Ben baş dönmemi geçirmek için iki derin nefes alırken Un Drallag kılıcını indirdi. Dünya normale döndüğünde ikimizi işaret edip başımla ana evi gösterdim.

Anladığını göstermek için başını salladı. Bu gri sabahta ondan yayılan enerji, saldırmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Ancak etrafa çatık kaşlarla bakınması benden bir cevap beklediğinin işaretiydi.

Düşüncelerim sahilin doğusuna kaydı. Nephele'i nereden bıraktığımı haber vermek için kayaları işaret ettim. O kadar hastaydı ki onu olası bir arbedenin içine sürükleyemezdim. Bu işi hızlıca bitirmem gerekiyordu. Birkaç dakikalığına güvende olmasına ihtiyacım vardı.

Diğerleri –Zahira, Callan, Keth, Jaega ve Joran– durumu hemen kavradı. Şimşek çaktığında kaptanın yüzünde bize katılmak istediğini gördüm. Onayımı belli etmek için başımı salladım, o da kumların üzerinden kayarak taş duvara yanaştı ve benimle Thibault'un yanına çömeldi.

"Bizi içeri sok," dedi bana. Sesi denizden gelen esintiler arasında kısık çıkmıştı.

"Kütüphaneme," diye ekledi Zahira, kendi elleriyle inşa ettiği ev için stratejik bir tavsiye vererek.

Rüzgârın ve eterin çağrısıyla en iyisini umarak tam da dediğini yaptım.

Aslında başaracağıma pek inanmamıştım ama bir anda kendimizi kütüphanede bulduk. Fırtınayı beraberimizde getirerek ayaklarımızın altındaki egzotik halıya buz parçacıkları saçtık. Boynumdan yukarı bir rahatlama hissi yükseldi ama o duygu hemen yok oldu çünkü karanlığa gömülmüş oda üzerime doğru akıyor gibiydi. Şafak vaktinin fırtınalı aydınlığı, soğuk yağmurun ilk damlalarıyla lekelenmiş camdan içeri süzülüyordu.

Az kalsın kitaplığın üzerine yığılacaktım. Halının kenarına kılıp tökezlemiş gibi davrandım, ki tanrılar tökezlemezdi,

bu çok saçmaydı. Kendimi toparlamak için elimi kitapların sırtlarına bastırdım.

Thibault gözlerini kısarak, "Neyin var senin?" diye sordu.

"*Yok bir şeyim.*" Kelimeler dudaklarımdan ok gibi fırladı. "Bir kurt için bu evde çok fazla şey oluyor, çok fazla his var. Hepsi bir anda üstüme geldi. Alışmam için bana bir dakikacık versen ölür müsün?"

Duyumsadığım hisler arasında zayıflık da vardı. Ama bunun da ötesinde evin kokusu başımı döndürüyordu. Yasemin ve lavanta, ahşap, deniz tuzu, incir ve vanilya kokuları alıyordum. Joran'ın bedenindeyken hissettiğim ama şu an olduğu gibi tam anlamıyla deneyimleyemediğim tüm o güzel şeyler.

Ancak tüm bu güzel şeylerin altında kan kokusu aldım. Günler öncesinden kalmış bir kan.

Bakır kokusu, mür kokulu sabun ve kuyu suyuyla tamamen yok olmuş olsa da içimdeki kurt hâlâ bunu alabiliyordu.

Burada biri ölmüştü. Tahmin etmem gerekirse o kişi Finn Owyn'di. Benim Rooke'a yaptıklarımın intikamı alınmıştı.

Tek ölenin Finn olmasını umdum.

Kütüphanenin içinde gölge kadar sessizce hareket ederek ana koridora açılan kapının iki tarafında durduk. Zahira, Thibault'un arkasındaydı. Dengemi yeniden sağladım ama kulak kabartıp en küçük sesi yakalamaya çalışırken Thibault kafasıyla ilerlememiz için işaret verdi.

İleri uzanıp tuniğinin kolundan tutarak onu geri çektim. Sanırım *onun* kulaklarına göre ev, dışarıdaki zincirli panjurların rüzgârdan sallanıp yan duvarlara çarpması dışında sessizdi.

Ancak benim kurt yanımla ölümlü sesleri duyuyordu. Nasıl ki kan, sıradanlığın ve güzelliğin altında gizleniyorsa bu sesler de sönük bir ateşin çıkardığı çıtırtının ve dışarıdaki fırtınanın uğultusunun altında gizleniyordu.

Ama buradalardı. Mırıltılar. Ayak sesleri. Nefes alışları. Kalp atışları.

"Kadınlar büyük salonda," dedim sesimi alçaltarak. Yazmin'le buradaki ilk gecemizde Joran'ın bedenindeki varlığını açıkça hisseden küçük cadı sessizce konuşuyorlardı. "Evde aynı zamanda erkekler de var. İki kadınlarla birlikte, bahçeye açılan kapıları koruyorlar." Başımı hafifçe yana eğip burnumu kaldırdım; tahtanın iniltisini duydum ve közde kızarmış balığın kokusunu, oturmuş yemek yiyen bir adamdan yayılan deri ve çelik kokusunu aldım. "Diğeri de mutfakta. Hiçbiri Harmon ya da oğulları değil," diye açıkladım o sormadan önce.

"Peki dışarıda?"

"Bu mesafeden seçemem. Bildiğim kadarıyla dört kişi var. Ana ev ve deniz feneri arasında."

"Evet, dört," diye netleştirdi Zahira. "Biz de onları gördük. Ama girişi ve ana kapıyı koruyan daha fazla adam olabilir. Şehir duvarında da. Etrafımız çevrilmiş olabilir."

"Daha kötüsüyle de karşılaştım," diye homurdandı Thibault. "Kahretsin, neden hiçbir şey basit olamıyor?"

Katılıyordum. Böyle şeyler hakkında endişelenmek garipti. Un Drallag'ın karşısına çıkan herkesi yok edebilmesi gerekirdi ama o, amacına bile odaklanamıyordu. Benimse bir insandan diğerine saniyeler içinde geçebilmem, yoluma çıkan herkesin boynunu kırarak ilerlemem gerekirdi. Bizim gibiler için bir avuç muhafız hiçbir tehdit oluşturmamalıydı.

Ama çok rahatlıkla oluşturabilirdi.

Bu farkındalık, bedenimi dönüşmek için yanıp tutuşur hâle getirdi. İçimde bastırmaya çalıştığım o ihtiyaç kabardı. Yüzümdeki ve ellerimdeki kemikler zonkladı, kaslarım gerildi, kontrolümü kaybetmemek için direndim ama saniyeler içinde dişlerim ve pençelerim uzamaya başladı, ağzım sulanıyor, ellerim parçalamak için kaşınıyordu.

Göğsümden boğuk, hırıltılı bir nefes koptu. Neyse ki bu da yalnızca kısmi bir dönüşümdü; tıpkı çölde Un Drallag'la dövüştüğüm zamanki gibi. Son iki günde gerçek doğamın her

yönü böylesine değişmişken eğer dönüşümüm tam olsaydı bu yerin ya da bu insanların başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Yeni bir şimşegin çakmasıyla oda gümüşü mavi ışıkla doldu, ardından gök gürledi. Thibault'un gözleri ışık sönene kadar üzerimde sabit kaldı; ölümcül gülüşümü ve bakışlarımdan saçılan altın parıltıyı fark ettiğine şüphem yoktu. Gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum.

“Canavarını dizginlesen iyi olur, kurt. Mecbur kalmadıkça *kimseyi* öldürmüyoruz, anlıyor musun beni? Bilgi almak için onlara ihtiyacımız olabilir.”

Son pençem de patlayıp derimden çıkarken acıyla hırladım. Bu herifle hiçbir konuda aynı fikirde olmak istemiyordum ama haklıydı. “Yürü artık, felaket tellalı. Şu işi bitirelim.”

Derin ve sinirli bir iç çekişle botundan bir hançer çıkardı. Artık elinde iki silah vardı: biri saplayıp kısa süreliğine etkisiz kılmak için, diğeri kesip öldürmek için. Dört bir elden silahlanmış olsa da olmasa da bizi ileride nelerin beklediği konusunda tedirgin hissettiğini seziyordum.

Zahira kemerindeki kından kıvrımlı bir hançer çıkardı ve üçümüz birlikte ana koridora süzüldük. Duvarları süsleyen bronz şamdanlardan yalnızca ikisi yanıyor, ışıkları arduaz zemin üzerinde titrek, uzun gölgeler oluşturunuyordu. Hızlı bir rüzgârla onları söndürdüm. Evin girişine doğru ilerlerken salonun bir ucundan diğeri ucuna kıvrılarak ateşi yalayıp geçiyordu.

Un Drallag elini kaldırıp hançerini sıkıca kavradı. Merdivenin karşısında durduk ve köşeden etrafı kolaçan etti. Elini etrafın temiz olduğunu belirtircesine indirdiğinde sağa döndük ve büyük salona ilerledik.

Üç adım atmıştık ki dışarıdan bir yerden gelen bükülen metalin gıcırtısı bizi durdurdu. Aniden tuzlu deniz havasının güçlü kokusu burnuma doldu, peşinden koridorda yankılanan yüksek bir patlama sesi geldi.

Adamların bağırışları ve evdeki kadınların çığlıkları geceyi doldururken Un Drallag'la önce Zahira'ya, ardından birbirimize baktık. Ancak sesleri bir süre sonra azaldı, sanki Starworth Tepesi'nin güçlü rüzgârları tarafından emilmişlerdi.

Fakat onları götüren rüzgâr değildi.

Başka bir şeyin kokusunu aldım.

Tuzlu havayla yağmurun kokusuna karışan taze toprak ve sarmaşık kokusunun yanı sıra tatlı bir parfümün ruhuma nüfuz ettiğine yemin edebilirdim. Canavarım canlanmıştı, arıların bala çekilmesi gibi kokuya çekiliyordu.

"Eh, hepsini siktir et. Aramızda kötü bir cadı hissediyorum," dedi Thibault gülümseyerek.

Kokuya kapılarak Thibault'u geçtim ve koridordan aşağı doğru koşarak büyük salona girdim. Rüzgâr ve yağmur dışarı açılan kapılardan içeri doluyordu. Kapıların hepsi ardına kadar açıktı, bir tanesi menteşelerinden sarkıyordu. Birkaç dakika önce burada olan adamlar, hâlâ kokularını alabildiğim ve uzaktan küfürleriyle homurdanmalarını duyabildiğim adamlar, şimdi gitmişti.

Yazmin ve Mari, bir divanın üstünde birbirlerine sarılmış oturuyorlardı. Oda, sönmemiş tek bir yağ lambası ve yağmurlu bir sabahın cılız ışığıyla aydınlanıyordu.

Kocaman açılmış gözlerinde korku ve şaşkınlık vardı. Ölüp biteni anlamaya çalışır gibi bize bakıyorlardı. Zahira hızla karısının bekleyen kollarına atıldı.

"Muhafızlar Koramiral Eryx tarafından gönderildi," dedi Yazmin kısık sesle ama kelimeleri korku doluydu. "Sahili ve ana kapıyı gözetleyen daha pek çok muhafız var. Bir tanesi de mutfakta." Rahatlamış gibi Zahira'ya baktı. "Ben... Ben neler olduğunu bilmiyorum ama burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben ne olduğunu biliyorum," dedi Thibault bana bakmadan önce. "Biri Bloodgood kardeşlerden birini fena kızdırmış."

Ona dik dik baktım. Nephele Fia'nın yanındayken çok *sakin ve nazikti*. Onun öfkелendiğini bile hayal edemiyordum.

“Sen gidip mutfaktaki ve ön taraftaki pisliği hallet,” dedim ona. “Ben gidip dışarıda neler olduğuna bakacağım.”

Bana ters ters baktı, eminim ona bir şey yapmasını emretmemden nefret ediyordu. Ama zırhlı ellerini havaya kaldırdı. “Peki. Senin bokun, sen temizle. Umarım seni mahveder.”

Böyle deyip koridora yöneldi. Ben de fırtınalı sabaha adım attım. Rüzgâr ve yağmur onun kokusunu uçuracak kadar kuvvetliydi ama Nephele'in kokusunu hafif de olsa yakalayabildim. O kokuyu ve rüzgârın uçurduğu yaprakların, kahverengiye dönen mor salkımların ve verandada çamura dönüşen taze toprağın izini takip ettim.

Kılıcım hâlâ elimde ve tetikteyken, eskiden demir kapıya giden, buradan deniz fenerine kadar uzanan bahçelerin girişindeki iki kısa taş basamağı çıktım.

Şimdi o kapı yıkılmıştı, menteşelerinden sallanıyordu. Yağmurdan kayganlaşmış metali bükülmüş, eve doğru tuhaf bir açıyla eğilmişti. Büyük bir güç patlayarak içinden geçmiş gibiydi.

Sahiden de patlamıştı.

O gücün adı Nephele Bloodgood'du.

Onun sahili bu kadar hızlı aşıp buraya gelmesine şaşırmış, bana itaatsizlik etmesine de biraz içerlemiş olarak başımı iki yana salladım ve o harap kapıdan geçip Yazmin'in yemyeşil bahçelerine girdim.

Taş döşeli patikanın sonunda, mor salkımlarla örtülü keme rin dibinde, uzun ve ince bir kadın duruyordu. Kıvrımlarını bir harita gibi ezberlediğim bir kadın. Kolumun tersiyle gözlerimdeki yağmuru silip dikkatle inceledim. Sırtı bana dönüktü ve kolları genişçe açılmıştı. Uzun, sarı bukleleri ıslaktı ve parlayan yılanlar gibi soğuk rüzgârda savruluyordu. Etrafını her bir yağmur damlasından yansıyan hafif mor bir büyü halesi sarmıştı.

Gri sabah göğü bir şimşekle yarıldı; altı adam, onu çevreleyen büyümlü kafesin içinden Nephele'e ulaşmaya çalışıyordu. Kılıçlarını ve hançerlerini boşluklara saplıyor, Nephele etrafındaki odunsu dallardan oluşan korkunç hapisanesini sıkılaştırıp örerken ona hakaretler yağıdırıyorlardı. Biri onu neredeyse yakalıyordu ama Nephele dalları kullanarak adamın kılıcını yakalayıp elinden kopardı.

"Bu üçüncü hatan," dedi, sesi nefret doluydu. "Bir tane daha yapman için sana meydan okuyorum."

Adamın kılıcını tutan dallar bir adak eli gibi açıldı ve Nephele silahı aldı. Soluk saçları hâlâ başının etrafında çılgınca savrulurken bıçağı kafesin içine, tam adamın omzuna sapladı.

Adamın çığlığı ve küfürleri tüm bahçeyi yarıp geçti. Yara ölümcül değildi. Ama bu onu o kadar perişan edecekti ki Nephele'in uyarısı açıkça anlaşılmış olacaktı.

Sessizce kılıcını çekerken onu hayranlıkla izledim. Tuzak kurmayı seven savaşçı bir cadıydı ve eğer doğru an gelirse kurbanlarının acı çekmesini sağlardı.

Onu böyle görmek beni rahatsız etmedi. Aslında gücü – benim tenimde dans ettiğini hissettiğim o güç– etrafında kıvrıldığında, yüreğinde büyüdüğünü hissettiğim şiddet içimdeki canavarımı kışkırtıyordu. Öfkeli ve yeterince korumacı bir ruh hâlindeyken ölümcül derecede zehirli olabilirdi çünkü sevdiği insanlar için her şeyi yapardı ve ona karşı duran kim olursa olsun bedelini ağır öderdi.

Lanet olsun, onu istiyordum. Hem iyi hem kötü hâllerini.

Bu piçlerle işinin bittiğine dair pek de bir işaret olmadan gücü sanki hiç var olmamış gibi dağıldı ve gecenin içinde kayboldu. Adamın kılıcını kaldırıp kanlı ucuna baktı; yağmur kanı silip götürdü ve geriye sadece ıslak çelik kaldı.

"Ben hiçbir şeyden korkmam," dedim, sesimi fırtınanın ığultusu arasında duyabileceği kadar yükselterek. "Ama sen bana gerçekten korkmam gerektiğini düşündürmeye başladın."

Zihindeki kalkanı hızla devreye soktu ama sonrasında başını eğdi ve arkasına dönüp tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Cevap *evet*. Eğer hâlâ anlamadıysan.”

Kaşımı kaldırdım. Bakışlarım bana doğru bir siren gibi yürürken sallanan kalçasına sabitlendi, sanki altı adamı bir çalılığın içine hapsedmemiş, birini bıçaklamamış ve onu yağmurda kanlar içinde bırakmamış gibiydi.

“Bir emir verdiğim hâlde bana karşı gelip nasıl olduysa sahilin doğu tarafından buraya, verandaya benden hızlı gelmişsin. Bunun için gerçeği söylemek ve hatta belki biraz disiplin gerekebilir.”

Ben onu yakından izlerken derin bir nefes alıp beni inceledi. Islak saçlarımdan parlayan göz bebeklerime, vahşi dişlerimden keskin pençelerime kadar. Sanki bir şey arıyor gibiydi.

Ancak ben de arıyordum. Ve bulmuştum. Endişeliydi. Saklayacak bir şeyi vardı. Fakat bunun üzerinde fazla durmadım çünkü arzusu bedeninden dalgalar hâlinde yayılıyordu.

Onu içime çektim, çalkantılı denizin sağanak yağmura dönüşen kokusunun altındayken bile arzusunu kolayca hissedebiliyordum.

“Buraya nasıl geldiğim seni ilgilendirmez,” dedi kirpiklerindeki yağmur damlalarını gözlerini kırıştırtarak yok ederken. “Beni cezalandırmayı dene. Sen de onlar gibi kafeste yerini alırsın. Seni daha birkaç gün önce bir kafese kapadım. Yine yaparım.”

Cık cıkıldım. “İşte beni yapacağımı bildiğin şeyleri yapmaya davet ediyorsun. Yapmamı *istediğin* şeyleri.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Rüyanda görürsün.”

“Kesinlikle. Çünkü bana her baktığında, özellikle öfkeliyken gerçekten ne istediğini hissediyorum. *Bu hâlim*,” dedim yüzümü ve geri kalan tüm doğaüstü şeyleri işaret ederek, “seni tahrik ediyor. *Ben* seni tahrik ediyorum. Seni tüketmemin düşüncesi seni tahrik ediyor. Kadınlığın şu an o kadar sıcak ki

beni bu bahçenin تنها bir köşesine sürükleyip ânında üstüme çıkabilirsin, şimşek ve gök gürültüsü umurunda bile olmaz.” Gök gürülderken dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bahse girerim, biraz disiplin sana hiç fena gelmezdi.”

Elini kaldırıp bana vurmak istedi ama bileğini yakaladım. Göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu, diğer elindeki kaygan kabzayı düzeltti. “Bir tanrı olabilirsin, kurt. Ama şunu unutma ki ben, son nefesini verene kadar anlaşılmayla itaat edeceğin kadını. Kontrolün kimde olduğunu unutma.”

Dudaklarım kıvrıldı, onu baştan ayağa süzdüm. “Ben yerimi gayet iyi biliyorum. Senin yanın. Ama tüm bunlar için sana ihtiyacım yoktu.” Kafesine baktım, sonra tekrar gözlerine döndüm. Elini aşağı indirdim ama hâlâ bileğini sıkıca kavırıyordum. Öpücük mesafesine kadar eğildim, dudaklarım keskin dişlerimin üzerinden kıvrıldı. “Seni güvende tutmaya çalışıyordum çünkü hastaydın, seni nankör küçük cadı.” Ben bu kelimeleri söyler söylemez tüm gücüyle suratıma yumruk attı. Ona, gözlerine baktım, biraz şaşırmıştım. “Gördün mü? Şu an tam bir göt gibi davranıyorum ve yine de kokun, koyu kırmızı bir gül tarlası kadar güçlü. Belki de asıl soru burada kontrolün *aslında* kimde olduğudur?”

Dolgun dudakları neredeyse dişlerini gösterecek şekilde gerildi. Bu da onu ağzıma almak, ıslakken ve yağmur sonrası toprak kokusuna bulanmışken tadının nasıl olduğunu öğrenmek istememe neden oldu.

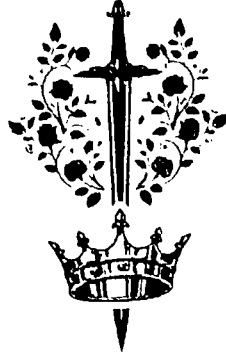
“Dövüşmenin hararetiyle yanıyorum,” dedi tükürürcesine, bileğini elimden çekti. “Senin yüzünden değil. Bu düşünce bu gece bitiyor.” Gözlerinden bir şey geçti. İlk başta fark ettiğimden emin olamadığım bir şeydi. Fakat sonra fark ettim ki... incinmişti. “Beni geride bıraktın. Colden’a kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledikten sonra *beni geride bıraktın*. Demek ki ben ancak işine geldiğinde kendi lanet olası kararlarımı verebilecek kadar güçlüyüm.”

Yutkundum, bir süreliğine sessiz kaldım. Söyleyebildiğim tek şey, “Söylediğim gibi seni güvende tutmaya çalışıyordum,” oldu.

“Neden?” diye bağırdı ve sesinin ötesinden sahildeki merdiveni çıkan diğerlerinin ayak seslerini duydum. “Ben narın bir çiçek değilim, kurt. Senin korumana *ihtiyacım* yok. Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Ben kendi başımın çaresine *bakabilirim*.” Yeni kılıcının ucunu yüzüme doğrulttu. “Bunu sen de kabul etmiştin. Ama yine de beni geride bıraktın. Belki de artık neden böyle düşündüğünü çözmelisin. Neden bir anda kahramana ihtiyacım olduğunu. Ben kendimin lanet olası kahramanıyım. Bunu unutma.”

Yanımdan geçerken omzuyla koluma çarptı. Diğerleriyle buluşmak için taş basamakları inmeye başladığında şiddetli yağmura karşı gözlerimi kapadım, dudaklarımı sıkıp iç çekerken neden onu korumak zorunda olduğumu merak ederek yağmurun yüzüme çarpmasına izin verdim.

Bir cevabım olmadığı için de –en azından yüzleşmeye hazır olduğum bir cevabım yoktu– içimde denizden gelen kasırga kadar güçlü bir baskıyla orada öylece durdum ve gitmesine izin verdim.

N E P H E L E

Fırtınalı sabah, Alexis, Neri ve Zahira'nın, deniz fenerinde Koramiral Eryx'in adamlarını teker teker sorgulamasıyla geçti. Neri'nin Rooke'u öldürmesinden sonra Vexx'in başa getirdiği adam hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğrenmeye çalışıyorlardı. Bu sırada Callan, evin yağmurdan korunan dış kısımlarını dolaşarak, buraları koruma, arındırma ve savunma için rünlerle işaretliyordu.

Joran, Keth ve Jaega –Harmon ve çocuklarının da yardımıyla– büyük salonda benim mahvettiğim kapıyı tamir etmeye çalışıyorlardı. Ahırlardan sürükleyerek getirdikleri iki kalın levhadan derme çatma bir kapı yapmaya koyulmuşlardı.

Yağmurun hızı önce arttı, sonra yavaşladı. Bulutlar nihayet kuzeydoğuya doğru hareket ettiğinde sinirimi yatıştırmak için Alexis'un, şehrin duvarlarını izleyen adamlardan bizi korumak için arazinin etrafına kurduğu yapıyı güçlendirmeye karar verdim. Kafeste hapsolan nöbetçiler yerine bahçelerde dolaşanları görecektik. Toplamda dokuz kişiydiler ve farklı seviyelerde ortak büyüye hâkimdiler. Neyse ki bizim gibiler için çok büyük tehdit sayılmazlardı ama asıl endişelenmemiz gerekenlerin onlar olmamasından korkuyordum.

Herkes kendi göreviyle meşgul olurken kütüphaneye gittim ve biraz dinlenmek için uzandım. Büyüyle bu kadar enerji harcadıktan sonra bedenim tükenmişti, kaldı ki bu, vücuduma normal bir yiyecek girmeden geçen üçüncü gündü. Ne kadar güçlü olmak istersem isteyeyim tamamen iyileşmemiştim.

Beni uzun bir aradan sonra uyandıran şey, otların ve baharatların kokusuydu. Açlığımı bir anda körüklemişti fakat buna eşlik eden mide bulantısı daha baskındı.

Elimi mideme bastırarak nemli saçlarımı yüzümden geriye ittim ve doğruldum. O sırada muhtemelen Yaz'ın üstüme yumuşak bir battaniye örttüğünü fark ettim, iyi ki de örtmüştü çünkü üşümüştüm. Pencereye baktım. Gri bir gündü ama şimdiye ikindi olmalıydı.

İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında daha fazla ortalıkta görünmem gerektiğini hissettiğim için kendimi topladım ve koridordan mutfığa doğru yürüdüm. Tanrılar şahidim olsun ki kapıdan bakayım derken içeriye yayılan kokulara karşı nefesimi tutmak zorunda kaldım. Joran, Keth ve Jaega, Yaz ve Mari'nin hazırladığı doyurucu bir yemeğe gömülmüştü. Çaktırmadan geçtiğimde beni görmediler ve büyük salona gidip ateşin başına çömelerek tenime yayılan bu ürperti ve amansız mide bulantısıyla nefes almaya çalıştım.

Yarım saat kadar sonra Keth ve Jaega da salona girdi ve beni görmeleriyle yüzlerinde şaşkınlık belirdi. Şöminenin önündeki halının üstünde volta atıp duruyor, Neri'nin kalp kolyesini boynumdaki altın zincirde yukarı aşağı gergince gezdiriyordum. Mide bulantısının ötesinde zihnim bir kaygı yumağıydı.

Jaega bana dikkatle bakarak elimi sıktı, sonra da bahçeye açılan yeni kapılara doğru yürüdü. "Dinlenebilmene sevindim, Nephele. Ama biraz da yemek yesen iyi olacak gibi görünüyor. Yaz fazlasıyla hazırlamış."

"Harika." İfademi değiştirip bunu önemsiz bir şey gibi göstermeye çalıştım. "O hâlde birazdan o tarafa giderim."

Ben ateşin yanında kalırken ikisi, tutsaklarımızı gözetim altında tutmak adına güneşin zayıf ışığı altında oturmaya çıktı. İri bir parça ekmeği mideye indiren Joran, kısa süre sonra yanımdan geçti ve o da bahçeye ilerledi. Kendine geldiğinden beri bana bir kez olsun bakmamıştı, şimdi de görmezden geldi, ki bana göre bu gayet normaldi. Hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. Şimdi de olmamıza gerek yoktu.

Onun yanında volta atmadan duramadım. Duramıyordum. Kendimi berbat ve çok yorgun hissediyordum, her yerim ağrıyordu ama sabit duramıyordum. Küçük bir kızken ateşlendiğimde çektiğim acılara karşı dönüp durduğum zamanları hatırlatıyordu. Tenim bile acıyordu, sanki *bir şeye* çaresizce ihtiyacım var gibiydi. Hastalığımı iyileştirecek özel bir şeye.

Ancak o şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Endişelerime ek olarak ceketimin sol cebindeki bir damla cıva kıpır kıpırdı. Elimi göğsüme bastırıp onu sakinleştirmeye çalıştım ama nafileydi.

Neri tepeye nasıl o kadar hızlı geldiğimi merak ediyordu. Ona, kumda eter olduğunu düşündüğüm bir parça bulduğumu ve o şeyi çaldığımı ya da onun beni bir şekilde sahilin diğer ucuna sürüklediğini söylemeye hazır değildim. Bunun olmasına sebep olacak hiçbir şey *yapmamıştım* ya da en azından yaptığımı sanmıyordum. Elimde olduğunu sandığım cıvayla tüm tepeyi taramış, Neri'nin beni terk etmesine karşı artan öfkemle ne yapacağımı kararlaştırmaya çalışmıştım. Sonra birden kendimi... *orada* bulmuştum.

Tam olarak anlamadığımız bir yöntem yüzünden kız kardeşimin şu anda üç yüz yıl önceki Quezira zindanlarında tutsak olduğu düşünüldüğünde bu, normal veya güvenli olamazdı. Fia'nın günler önce bana ve Raina'ya söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyordum. Ya babamın orakçı işaretleri başka bir şeyse? Nesilden nesile aktarılan bir şey?

Ya gerçekten Loria'nın soyundan geliyorsak?

Yaz içeri süzüldü ve kanepenin yanında durduğunda volta atmayı kestim. Bana bakarken yuvarlak kahverengi gözleri şefkatle yumuşadı. Şimdi bile çok zarif giyinmişti. Güneşin ısıttığı kumları andıran yumuşak bir kahverengiyle Yazdiyarı sahillerini hatırlatan uçuş uçuş adaçayı yeşili bir elbise giymişti.

Şefkatli ifadesini daha da yumuşatan bir içtenlikle, “Neden gelip bir şeyler yemiyorsun?” dedi. “Mari hâlâ mutfakta. Sana peynir tabağı hazırlayabiliriz. Ya da ocakta biraz güveç var, onu da ısıtabilirim. Hangisini istersen.”

İki kişi bana bir şeyler yememi tavsiye ettiğine göre gerçekten kötü görünüyor olmalıydım. Şaşırtıcı değildi, yemek düşüncesini hâlâ kaldıramıyordum ama Yaz ve Mari bizi gördüklerine çok sevinmişti ve hain nöbetçilerin tehditlerinden kurtuldukları için çok rahatlamışlardı. Sanırım bize yemek hazırlamak, onlara Starworth Tepesi’ndeki eski normal hayatlarına döndüklerini hissettiren küçük ama önemli bir görev gibi geliyordu.

Sırf bu yüzden odayı geçip elini tuttum ve gülümsemeye çalışarak, “Harika olur,” dedim.

Mutfakta, odanın ortasındaki büyük ahşap tezgâhın yanındaki tabureye oturdum. Derin bir nefes aldım ve etrafımı saran kokuların saldırısı karşısında kendimi sakinleştirdim.

Mari, önüme bir bardak lavanta çayıyla bir parça sıcak ekşi mayalı ekmek, yumuşak keçi peyniri ve yonca balı koydu. Çaydan bir yudum aldım, o kadar da kötü değildi. Şaşırtıcı biçimde beni epey sakinleştirdi. Yemeğe gelince, başka herhangi bir günde her bir lokmayı hunharca mideye indirirdim ama şimdi küçük bir parça alıp zorla yutmaya çalıştım. Vücudumun yemeğe *ihtiyacı* olduğunu biliyordum ve olmayan iştahımla dikkatlerini üstüme çekmek veya kaba görünmek istemiyordum.

Mari ateşin üstünde asılı duran tencerede güveci karıştırırken Yaz, dirseklerini karşımdaki tezgâha yaslayarak eğildi ve ellerini birleştirdi. “Raina için endişeleniyor olmalısın. Ve diğer herkes için.”

Parmak ucumdaki bir damla balı yalarken bunun midemi kaldırmamasını umdum. “Evet. Buraya geldiğimizden beri huzurlu geçirdiğimiz tek bir ânımız olmadı. Bütün sorunlarımızın sihirli bir şekilde hallolması için her şeyimi verirdim.”

Yaz, sıcak ama hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. “Muhafız Cadı olmak insanı öyle bir hâle sokuyor ki elimizi sallayıp her şeyi bir anda düzeltebilmeyi diliyoruz. Keşke büyü öyle işleseydi. Keşke başkalarının verdiği zararı onarabilseydi.”

Kaygılarımdan sıyrılıp tabağı kenara ittim ve Yaz’ın duruşunu taklit ettim. “Siz ikiniz iyi misiniz? Finn’e olanlardan sonra... Neler yaşadığınızı tahmin bile edemiyorum.”

Yaz bir saniyeliğine gözlerini kapadı ve arkasında Mari’nin omuzları kaskatı kesildi. Belli ki bu konuşmayı daha önce Zahira’yla yapmışlardı, o da olanları herkese anlatmıştı. Ama yaşananları kimse unutamazdı.

“Kadimler tarafından kutsanmışız ki sadece sesini duyduk,” diye cevap verdi Yaz. Gözleri aniden yaşlarla dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. “Ama Harmon buradaydı. Vexx’i kanlı bir çuval taşıırken gördü. Ânında ne olduğunu anladı.” Yanaklarını sildi, Mari’nin de sildiğini fark ettim. “O ve çocuklar başlarında bekleyen muhafızlarla birlikte Finn’i ahırların yakınına gömdüler. Vexx muhafızları burada bıraktı ve o zamandan beri de buradalar.” Omzunun üstünden baktı. “Mari ocaktan ateş fırlatarak onlardan birine düşürmeyi denedi ama ateşi söndürmeyi başardılar ve sonrasında tehdit edildik. Eğer onlara karşı bir şey daha deneyecek olursak Finn’e yaptıklarının aynısını bize yapacaklarını söylediler.”

“O yüzden yapmadım,” dedi Mari.

Burnunu çekip gözlerini sildi, dikkatini elindeki kepeğe verdi. Odanın karşısından bile daha fazla mücadele etmediği için duyduğu suçluluğu hissedebilmişim. O suçluluk hissini biliyordum. Kurban olmalıymışsın gibi hissederdin ama hayatta kalan olurdun.

“Mari,” dediğimde bana baktı. “Korkmuş olman sorun değil. Yine de denedin.”

Titrek bir nefes verdi. “Ben o kadar da güçlü değilim. Özellikle korktuğumda. Onların başka kimseyi incitmesini istemedim.”

“Bu anlaşılır bir şey. Elinden gelenin en iyisini yaptın. Burada olan hiçbir şey senin suçun değildi. Vexx bir görevdeydi ve başarılı oldu.”

“Biz sadece Finn’in burada olduğunu nasıl öğrendiklerinden emin değiliz,” diye araya girdi Yaz.

Bu düşünce içimde bir yer edindi. Kafamı iki yana salladım ve ekmekten bir parça daha almaya çalıştım ama midem giderek daha çok bulanıyordu. “Prens, Thamaos ve Vexx... Görünen o ki her yerde gözleri var.”

Gözlerin artık bizi izlemediğini umuyordum ama bir şey bana bunun aptalca bir umut olduğunu söylüyordu.

Daha sonra, Mari’nin odamla ilgilenmesinin ardından Yaz beni yıkanmam için üst kata çıkardı. Mümkün olursa biraz uyumayı da düşünüyordum. Mutfak rafından büyük bir şişe kırmızı şarap alıp kolumun altına sıkıştırdığımda hiçbir şey söylemedi.

Yürüyüşümüz hüzünlüydü, özellikle Finn’in hayatını kaybettiği odanın önünden geçerken. Kapı kapalıydı, kulpundan lavanta ve kardelen dallarıyla mavi saten bir kurdele sarkıyordu.

“Ruhu huzur bulsun,” dedi Yaz kapının önünden geçerken.

Birkaç eşik ileride günler önce Helena’yla paylaştığım odanın kapısını açtı. Yanan gaz lambasının ışığı ve kısık ateş odaya sıcak bir ısıltı yayıyordu ama bana her an eriyeceğimi hissettiren şey buharlı küvetti.

Yaz, küveti işaret etti. “Senin için temiz çarşaf ve kıyafetler, bir ibrik ekstra temiz su ve sabun var. Onun dışında her şey eskisi gibi.”

Eşiği geçtiğimde üzerime hüüzün dalgası çöktü. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. *Hiçbir şey.*

Küçük şöminedeki ateşi körükledikten sonra Yaz beni yalnız bıraktı, çaldığım şarapla ilgili hiçbir şey söylemedi. Mantarı çıkarıp şişeyi kafama diktim, sıcak bir rahatlamanın karnımdan uzuvlarıma yayıldığını hissettim. Yeterli değildi ama midemdeki açlığın pençesini bir nebze olsun yatıştırıyor, tanımlayamadığım o arzuyu geçici olarak dindiriyordu.

Ne kadar garip.

Şişeyi kol boyu mesafede tutup üzerindeki STARWORTH TEPESİ ŞARABI yazısını okudum. Hiçbir zaman çok fazla içmekle bir sorunum olmamıştı. Yemek yerine bu acı kırmızı şarap ihtiyacı yeni ve endişe vericiydi.

Yeteri kadar endişem yokmuş gibi.

Şarabı kapının yanındaki masaya koydum, çizmelerimi çıkardım ve gardıroba doğru ilerledim, ceketimi üzerimden sıyrarak çıkardım. Cebimde hâlâ uzun bir solucan gibi kıpırdayıp duran etere göz atmadan edemedim. Kafamı salladım, ceketini yerine koydum ve üstümdekileri çıkarmaya devam ederken o şeyin sürünerek dışarı çıkmamasını umdum. Ama kendimi bundan kurtaramıyordum. Sanırım merakın kurbanıydım.

Her zaman tehlikeli şeylere çekiliyordum.

Tam o sırada koridordan erkeklerin seslerinin mırıltısını duydum. Yapılacak en doğru şey değildi ama çıplak hâlde kapağıya gidip kulağımı ahşaba dayadım.

“Bu gece bu bilgi üzerine oturup düşüneceğiz. Ardından eğer mümkünse yarın bu işi bitireceğiz,” dedi Alexis. “Ve bu şehri Kuzeydiyarlılara geri vereceğiz.”

“Katılıyorum,” diye cevap verdi Neri. “Göze göz.”

Birincisi, kulaklarıma inanmıyordum. Medeni bir şekilde konuşuyorlardı ve konu ben değildim. İkincisi, bir yanımda sabırlılığımı giyip koridora çıkmak, neden bahsettiklerini sormak istiyordu ama bahçede yaşananlardan sonra kurtla yüzleşmeye

hazır değildim. Ondan uzak durmam gerekiyordu ama koridorda yaklaşan ağır adım seslerini –bu kadar kısa sürede ayırt edebilecek kadar öğrendiğime inanmadığım adım seslerini– duydum.

Benim odamın karşısındaki odada kalıyordu.

Joran'ın bedenindeyken kaldığı odada.

Adımları duraksadı ve o an aklıma beni sadece duymadığı, aynı zamanda kokumu da alabildiği geldi. Memelerimin arasında asılı duran kalbinin parçası dışında çıplak olduğum düşünülürse muhtemelen gayet iyi alıyordu.

Bir aptal gibi yavaşça kapının kilidini çevirdim, ardından nefesimi tuttum ve sessizce geri çekilerek onun aramızda bir bariyer kurma çabamı anlamasını bekledim.

Ancak Neri hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve sertçe kapandı.

Uzun bir süre boyunca boş bakışlarla kapımı izledim ama sonra kırmızı şarap şişesini alarak beni bekleyen küvete girdim ve şarabımı yudumlayarak düşüncelere daldım.

Kapıdaki hafif tıklama sesi beni düşüncelerimden ayırdı ama diğer taraftan gelen ses Alexis'undu. "Sadece seni kontrol ediyordum."

"Ben iyiyim. Küvetteyim, sonra uyuyacağım."

Bir an sessizlik oldu.

"Ben... Ben deniz fenerinde kalamadım, bu yüzden eğer konuşmaya ihtiyacın olursa koridorun sonundayım." Sesi, ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi şefkatliydi.

Fakat şu an yapamazdım.

"Tamam," diyebildim sadece, çenem titrerken. Elinin kapının yüzeyinden kaydığını duydum, sonra arkasını dönüp gitti.

Bir süre sonra ılımaya başlayan suyla dolu küvetin içinde yalnız başıma otururken gözyaşlarım tahmin ettiğimden daha hızlı akmaya başladı. Hıçkırıklarımı tomar yaptığım kumaşla bastırdım. Yanan gözlerimde daha fazla dökcek yaş kalmayana

dek kız kardeşim, Alexis, Colden, Elias, Finn ve tüm Tiresia için ağladım. Zihinsel kalkanım da çökmüştü ama onları yeneden kuramayacak kadar kötü durumdaydım. Neri sinsice etrafta dolaşmaya karar verdiyse sefaletimi duymak zorunda kalacaktı.

Birkaç saat sonra, şarabın son damlası da bittiğinde ve yorganın yumuşak ağırlığının altına gömüldüğümde odada hafif bir hisırtı duyuldu. Örtüleri üzerimden çekip sese döndüm.

Kapının altından kaydırılmış bir not taş zeminde, halının püskülünün yanında duruyordu. Kaşlarımı çattım, yorganı üzerimden itip yavaşça doğruldum, başım zonkluyordu. Uyku sersemliğiyle kâğıdı yerden alıp katlanmış parşömeni açtım. Geceliğimin düşen askısını omzuma iterek notu şömineye götürdüm ve loş ışığa tuttum.

Mektubun üzerinde bir kurt başı çizimi vardı; tıpkı bir mührün işareti gibi, bu yazının sahibini açıkça belli ediyordu. Açtığımda kadim Elikçe dilinde yazılmış dört kelime buldum, yazan ele göre çok zarif bir el yazısıydı. Kuzey Tanrısı'nın yazmayı geçtim, düşüneceğini bile asla tahmin etmediğim dört küçük kelime.

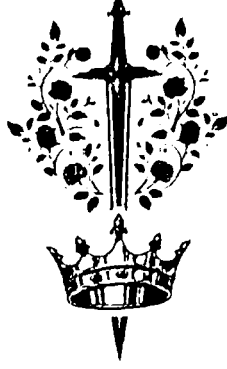
Beni affet, küçük kuş.

Etkilenmemek ve umursamamak istiyordum ancak gerçek şuydu ki, kurt –nedenini anlayamasam da– bende büyük bir duygu dalgalanması yaratıyordu. O kelimeleri ikinci ve üçüncü kez okuduğumda kalbim yumuşadı. Bir canavardan, bir tanrıdan böyle insani bir jest görülmüş şey değildi.

Ama işler böyle yürümeyecekti. Neri ve ben on yıllar boyunca birbirimizin yanında olacaktık. Ona kolayca boyun eğmezdim; kapımın altından sevgili mektubu gibi attığı o basit af dileğiyle her şey silinip gidemez, açtığı derin yara iyileşmezdi. Bundan daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Olmazdı. Mektubunu ateşe atarken ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Eğer Kuzeydiyarlıların Tanrısı Neri onu affetmemi istiyorsa, beni herhangi bir şekilde istiyorsa bunu hak etmesi gerekecekti.

N E R I

Ertesi sabah erken saatte Thibault ve ben, Village Hill'in tepesine çıkan ana yoldan aşağı indik; sabah yürüyüşüne çıkmış iki hanımefendi gibi görünmek üzere bir büyüyle gizlenmiştik. Bu aşağılık Doğudiyarlı'nın içinde tutsakken en son hayal ettiğim şey, bir gün *kendi* topraklarımda onunla yan yana, üstelik *onun* büyüünün koruması altında ortak bir görevde olmaktı.

Ama işte buradaydık.

Tepeden sürüklenerek gitmeye çalışmadık. Koramiral'in nerede olabileceğinden emin değildik. Esir alınan muhafızlar, Rooke'un öldürülmesinden sonra şehirde her zamankinden daha fazla koruma olduğunu söylemişti ama biz yine de mevcut askeri durumu bizzat görmek istemiştik.

Gerçekteyse sürüklemenin bir seçenek olmamasına sevinmiştim. Dün geceki berbat denememden sonra olmazdı. Yatağa uzanmış, kollarımı başımın altında kavuşturmuş, gözlerimi kapayıp kendimi sahilde bulmak, Nephele notumu ateşe attıktan sonra çarpan dalgaların gürültüsünün zihnimi temizlemesine izin vermek istemiştim. Sözlerimin alev aldığını ve küle dönüştüğünü açıkça duymuştum.

Nephele, bu zamana kadar affını dileğim ilk kişi olduğunu bilmiyordu ama bilseydi de bunun bir önemi olacağını sanmıyordum.

En içten özrüm küle dönerken odasında sessizce yürüyüşünü ve yatağına geri dönüşünü dinlemiş, nefesinin yavaşlayıp derin bir uykuya daldığını fark etmiştim. Ancak zihni karmaşa içindeydi, o kadar yoğun düşüncelerle doluydu ki sadece üç tanesini seçebilmiştim; İlki, kalbinin gösterdiğinden çok daha fazla kırık olduğuydu. İkincisi, fiziksel olarak perişan hâlde olduğuydu. Ve üçüncüsü, beni de aynı şekilde perişan etmeyi planladığıydı.

Rüyalarını dinlemenin cazibesinden kaçmak için sürüklenmeyi denediğimde rüzgârlı sahile zar zor ulaşabilmiştim. Eter beni taşımak yerine terk ediyordu sanki. Daha da kötüsü, kum, ay ışığında neredeyse ışıldayan, küçük, serpilmiş gümüş birikintileriyle doluydu. Eter birikintileri. Sanki ilkel madde artık benim için bir arada duramıyordu.

Belki de artık beni tanımıyordu.

Ki bu endişe vericiydi.

Tepeden yukarı çıkarken koruluktaki laneti düşünmek zorunda kalmıştım. Asha, birlikte olduğumuz uzun yıllar boyunca bundan sık sık bahsetmişti. Bir gün hayatını kaybederse yeniden dirilmek için büyük planlar yapmıştı. Fia'nın tanrıçası için uygulamayı asla kabul etmediği planlardı bunlar. Asha, yeniden canlandırılması gerekirse halkı için hiçbir şeyin engel teşkil etmesini istemiyordu.

Ya da belki de Moeshka için. Ölmek istemeyen bir hayal.

Geriye dönüp baktığımda, bu lanet konusunda benden gizlediği başka bir sebebi olup olmadığını merak ettim. Gerçi fark eder miydi, ondan da emin değildim. Diriliş üzerine düşündüğüm tek şey, onun hayallerine eşlik etmektir ve bu da genellikle yarım yamalak bir çabayla olurdu. *Neden Gölge Dünya'dan geri*

getirilmek isteyesin ki? diye sorardım. *Eğer lanetliyse ölümsüz bir hayatın ne faydası var? Ve bu lanet ne olabilir?*

Hiçbir zaman emin olmazdı, ki bu benim için çok da ilgi çekici değildi ama o eline geçen her tomar, her parşömen, her tableti okuyarak sırrı çözmeye çalışmıştı. Bense yanında durmuş, inanmaz hâlde bizim ölebileceğimizi hayal etmeye çalışmıştım. Çoğu tanrının durumu böyleydi: Korkulan tek şey yok olmaktı.

Ama şimdi, yüzyıllar boyunca var olmuş biri olarak, korkuyu az da olsa anlamaya başlamıştım. Çünkü Nephele fazlasıyla hastaydı ve bu benim suçumdu. Onu hasta eden şey ne ateş ne mideyi bozan sıradan bir şey ne de büyük bir kederin sonucuydu. Daha sinsiydi.

Dün gece zihni, hastalığına dair endişelerle öyle berraklaşmıştı ki o zamandan beri tek düşünebildiğim Nephele'di. Oysa düşüncelerimin, yerini tespit etmeye çalıştığım hainde olması gerekirdi. Eryx ismindeki, yakında amiral olacak o herifte.

Beni yiyip bitiren bu kaygıları bastırmak için büyük bir çaba harcadım ama başaramadım. Çünkü önümdeki hedefe odaklansam bile Nephele hep zihnimin merkezindeydi.

Gözlerimizi dört açmış hâlde Village Hill'in hareketli kısmına ilerledik. Diğerleri denizin serin rüzgârına karşı çalışıp dünkü fırtınadan kalan kalıntıları temizlerken esnaf ve tüccarlar, güneşli göğün yumuşak sıcaklığı altında kapılarını açıyordu.

Günler önce burada olmayan bir gerilim havayı sarmıştı. Şehir, istemediği bir otoritenin baskısı altındaydı. Her yapının önünde nöbetçiler olduğunu fark ettim; elleri kılıçlarının kabzasında, ana caddeyi dikkatle izliyor, çoğu da suratları asık bir biçimde birbirleriyle konuşuyordu. Bu insanlar Un Drallag ve benim yüzümden teyakkuza geçmişti. Çünkü Doğu'nun yozlaşmasını kabul edenlere, hiçbir hain liderin burada güvende olmadığını kanıtlamıştık. Kıymetli Brear Hall'ün bile ne kadar korunaklı olursa olsun, asla aşılmaz olmadığını ve kendilerinin de hiç güvende olmadıklarını kanıtlamıştık.

Onun adamlarına göre Koramiral'in, Rooke'tan çok daha fazla kişisel koruması vardı. Belki de General Vexx'in gözetimi olmadan kendini o kadar da rahat hissetmiyordu. Gerçi Doğu'yla ittifak kurmak istiyordu, bunun Kuzeydiyarlılar için en iyisi olduğuna inanmıştı.

Yönetimlerinin Doğu'yla iş birliği içinde olduğunu öğrendikten sonra Kuzeydiyar Devriyesi'nin çoğu üyesinin Eryx'in otoritesini sorguladığı bildirilmişti. Son günlerde isyan etmek isteyen çok kişi olmuştu ama Doğu'nun Prensi gibi biriyle bağlantısı olan bir amiralle güç mücadelesine girmek, fevri bir adım sayılırdı. Öyle ki tepede bulanan adamlar kendilerine ve ailelerine misilleme yapılmasından korktukları için konuşmaya zorlanmışlardı. Ancak yeni dirilen tanrının dişlerini ve pençelerini göstermesi hayli ikna edici olmuştu, aynı şekilde bu iş bittikten sonra affedilme vaadi de öyle.

Şimdi elimizde kontrol etmemiz gereken olası bir gizlenme yeri vardı.

Aramaya başlamadan önce Brear Hall'e yöneldik. Eryx'in bugün orada olması pek muhtemel değildi ama ofisi oradaydı. Bu şehirdeki binlerce insan arasında onu bulmam gerekiyorsa kokusunu almam şarttı.

Thibault, yakındaki ara sokağa saptığında onu takip ettim. Ortaya çıktığımızda Devriye nöbetçilerinin güvercin grisi üniformalarını giymiştik; öyle baştan aşağı değişmiştik ki saçlarımız, gözlerimiz ve tenlerimiz bile farklı tonlardaydı. Ortak büyüün gümüşi izleri de tüm görkemiyle Thibault'un boynundan yukarı doğru sergileniyordu. Tabii ellerimizde de. Yabancı süslemeleri inceledim. Bana hâlâ ortaya çıkmamış işaretlerimi –tanrıların süsünü– hatırlatıyorlardı.

Bu, kıskandığım bir büyücülük örneğiydi. Kılık değiştirmek hiçbir zaman tanrıların yeteneği olmamıştı. Çünkü yüzümüzü dilediğimiz her şeye, herkese dönüştürebilseydik bu insanların üzerinde fazlasıyla tehlikeli bir güç olurdu.

Ancak bu basit bir göz yanılsamasından fazlasıydı. Sadece bir perdeden çok daha fazlası.

Thibault bizi baştan yaratmıştı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de son haftalarda büyüsunün ne kadar geliştiğinin farkındaydım. Henüz kıtalar arasında hareket edemiyor olabilirdi, belki hiçbir zaman bunu yapamayacaktı –çünkü bu ciddi bir başarı olurdu– ama büyü çok uzun süredir uykuda olan bir insan büyücü olarak bu seviyede bir illüzyon etkileyiciydi.

Tabii bunu ona asla söylememiştim. Gerekirse paslı kaşıklarla kendi gözlerimi oyardım, yine de böyle bir şeyi itiraf etmezdim.

Sarı saçları ve mavi gözleriyle Brear Hall'ün çatısına baktı. "Buraya son gelişimde," dedi hafif huysuz bir sesle, "Vexx'in adamı, Gavril, Bitter Barrel'da Raina'nın rününü tersine çeviriyordu."

"Onu Raina için öldürmek istedin. Tıpkı benim Rooke'u Nephele için öldürmek istediğim gibi."

Dönüp gözlerini kısarak bana baktı, aramızdaki mesafeyi kapayıp gergin sesini alçaltırken yüzü sertti. "Gavril'i *hâlâ* öldürmek istiyorum. Ve bir gün, onu bulduğumda öldüreceğim de. Ama bu senin Rooke'a yaptığınla aynı şey değil. Öyleymiş gibi davranmaya çalışma sakın. Gavril'i öldürmek istiyorum çünkü sevdiğim kadının canını yaktı. Benim intikam ihtiyacım, paylaştığımız bağı kesip yakmaya çalışmasından dolayı. Ben Raina'nın korkusunu ve acısını, bıçağın keskinliğini ve ateşin yakıcılığını hissettim. Sen Nephele'e Rooke'un kellesini lanet bir ödül gibi vermek istedin. Kız kardeşi için acı çekmesine dayanamadığından ya da Rooke'un ortadan kalkmasının Kuzeydiyarlılar için en iyisi olduğunu düşündüğünden değil. Bunu yaptın çünkü tanrılar barbarlığın kendi başına bir baştan çıkarma olduğuna inanıyorlar ve sen Nephele'i istedin. *Hâlâ* istiyorsun." Sırıttı, gözleri benimle alay ediyordu. "Ama sana

şunun sözünü verebilirim ki insan kadınlar, senin yüzyıllar önce yatağına aldığı tanrıçalardan pek çok yönden farklılar. Bunlardan bazılarını öğrenmek için biraz zaman harcamalısın. Çünkü Nephele bir kobra olabilir. Müziğinden keyif alabilir fakat cazibenden o kadar kolay etkilenmeyecektir.”

Hiç tabiatımda olmasa da –hele ki beni bu kadar uzun süre tutsak eden bir adama karşı–konuşmanın burada birmesine izin verdim. O gece Rooke’un kellesini aldığımda aklımdan neler geçtiğini ya da şu an Nephele için neler hissettiğimi tartışacak havada değildim. Eğer onun güvenini kazanmak istiyorsam önümde uzun bir yol olduğunu biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti. Sadece bu savaşın nasıl olacağına henüz karar vermemiştim.

Ellerimizi arkamızda, Kuzeydiyar Devriyesi tarzında birleştirmiş hâlde Brear Hall’ün girişine doğru yürüdük. Ana kapılardaki nöbetçiler günlük görev yerlerini almıştı. Yüzlerindeki gerginliği görünce daha tetikte olmalarını beklemiştim ama biri hâlâ esniyordu, diğeri yarı uykuluydu ve bizi isteksizce selamlamakla yetindiler. Görevleri bu kapıları korumaktı fakat gözleri ceketlerimizdeki armaların üzerinde tembelce gezindikten sonra hiçbir zorluk çıkarmadan bizi içeri buyur ettiler. Farkında olmadan Eryx’in düşmanlarını kapıdan içeri almışlardı.

Kubbeli tavanın altında durup ana salonun ortasındaki beyaz mermer heykeli cilalayan genç adamı izledik. Kuzey Tanrısı’nın insanlar tarafından hayal edilen çirkin ve canavarımsı bir tasvirinden ibaretti.

“Bunun benimle uzaktan yakından alakası yok,” diye mırıldandım kısık sesle. Kaşlarımı çatmamak elde değildi. Rooke için buraya geldiğim gece bu şeyi görmüştüm ama içeri süzülen güneşin parlak ışıkları altında o zamankinden bile daha korkunç görünüyordu.

Thibault kısık sesle homurdandı, yarım yamalak bir kahkaha gibiydi. “Bence kesinlikle ürkütücü bir benzerlik taşıyor.”

Sert bakışlarıma tehditkâr bir sırıtışla karşılık verdi.

Kalabalık binanın içinden geçerek birinci katın arka tarafına doğru ilerledik. Yolda, kolları parşömenlerle dolu bir adam neredeyse hepsini yere düşürüyordu. Bundan daha harika bir zamanlama isteyemezdim.

Koyu renk saçlı genç bir nöbetçinin suretine bürünerek hamle yaptım ve dengesini yeniden kazanmasına yardım ederek parşömenlerin mermer zemine dağılmasını engelledim. Bana defalarca teşekkür ederken ben de bu sırada çok değerli teslimatlarından birini gizlice yürüttüm.

Thibault bana başını hafifçe sallayarak onay verdi, sonra yolumuza devam ettik ve kendimizi personel ofislerine açılan bir girişin önünde, ufak tefek, tombul bir kadının oturduğu masada bulduk.

Thibault gülümsediğinde kadının yüzü güneş gibi aydınlandı. Onun illüzyonunu dikkatle inceledim. Kusursuz hatları, soluk pembe teni ve çarpıcı gök mavisi gözleriyle son derece yakışıklı bir adam görünümündeydi. Bana Nephele'i hatırlatıyordu. Elbette gözleriyle ve belki biraz da gülümsemesiyle.

Kadın, başının üstünde toplanmış gri saçına dokundu, ardından çenesini, birleştirdiği ellerine yasladı, kirpiklerini hızla kırptırıyordu. "Kimi görmek için buradasınız, beyler?"

Resmî ve gizli görünen parşömeni çıkarıp Thibault'a uzattım. "Koramiral Eryx için arşivden bir belge getirdik," dedi. "Eğer burada değilse bunu masasına bırakmamızı ve buraya geldiğimize dair tutanağı imzalamamızı söyledi. Bazı konularda ne kadar titiz olduğunu bilirsin."

Güzel eklemeydi. Starworth Tepesi'ndeki muhafızlardan birinin gönüllü olarak verdiği, bizi gerçekte olduğumuzdan daha meşru gösteren kullanışlı bir bilgi kırıntısı daha.

"Ah, bilmez miyim?" diye cevap verdi kadın, ayağa kalkarken sesindeki bilinçli titremeyle. Ve ardından, "Gelin. Sizi geri götüreyim," diye ekledi.

Eryx'in karanlık ofisine girdiğimiz an kokusu etrafımı sardı, misk ve denizin tuzlu kokusuyla harmanlanmıştı. Thibault, Koramiral'in masasındaki çoktan dolmuş sandığa parşömeni bırakırken söz konusu adamın kapının yanındaki askıda asılı bıraktığı cekete yaklaştım. İhtiyacım olan tek şey uzun bir soluk almaktı, kokusunu yakalamıştım.

"Günlerdir burada değil," diye açıkladı kadın ellerini ovuştururken. "Amiral Rooke'un başına gelen korkunç olaydan beri gelmedi."

Thibault, mürekkep ve tüy kaleme uzanarak ziyaretçi tutanağını eninde sonunda ortaya çıkacak sahte isim ve bilgilerle doldurmaya başladı. "Gizli kalmanın en iyisi olduğunu düşündüğünden eminim," dedi. "Her şey çözülene kadar."

"Çözülecek mi ki?" diye fısıldadı kadın, ince kaşlarını çatıp Thibault'a iyice yaklaşıırken. "Doğu'dan gelen adam onun aklını çelmiş. Beni aksine ikna edemezsiniz."

Thibault kalemi kenara bırakıp kadına döndü. Kollarını birleştirerek masanın köşesine oturdu ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı, gözleri merakla kadına bakıyordu. "General Vexx'ten mi bahsediyorsun?"

Kadın kafasını sertçe iki yana salladı. "Hayır, hayır. Diğeri. Daha ufak tefek olan. O adamda hayırlı olmayan bir şey var. Sanırım adı Gavril."

Thibault'un soğuk gözleri ışıldadı. "Onun hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

Kadının gözleri büyüdü ve tüm bedeni titredi. "Ah, burada. Dün gece Beyaz Kurt'ta Koramiral'le görülmüş. Duymadığınızı inanmıyorum. Dedikodu ânında yayılmaya başladı."

Tahminimce bir taverna olan bu yerin ironik ismine bile aldırmadan konuşmaya başladım. "Şaşırtıcı ama biz hiçbir şey duymadık. Halkın gözü önüne çıkmak, saklanmaya çalışırken pek de akıllıca görünmüyor."

Kadın bana baktı. "Söylenene göre Kuzeydiyar Devriyesi üyeleri arasında güveni artırmak ve halkı Kuzey'in taraf seçmesi gerektiğine ikna etmek için toplanmışlar. Tercihen Tiresia'nın birleşmesini isteyenlerin tarafını."

Alayla gülüp ellerimi tekrar arkamda birleştirdim. "Evet. Birleşmek, hem de acımasız..."

"Doğu'nun Prensi yönetiminde." Thibault, *Thamaos* kelimesi dudaklarımdan dökülmeden önce araya girdi.

Kadın ikimize baktı. "Evet, yani, biz Malgrosular pek iyi durumda değiliz. Gerçi eminim siz de bunu anlayabiliyorsunuzdur."

Thibault doğruldu. "Anlıyoruz. Hem de çok iyi."

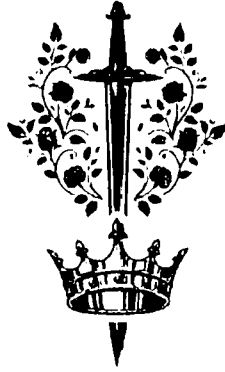
Kadın Eryx'in ofisinden çıkarken bize eşlik etti. Ana kapıdaki muhafızları kolaylıkla geçtik ve şehrin kalabalık caddesine adım attık. Hâlâ başka bir adamın yüzünü taşıyan Thibault şimdi güneşe sabah tepeden ayrıldığımızda olduğundan daha az kederle bakıyordu, yeni bir amaç bulmuş bir adam gibiydi.

"Görünüşe göre o cinayeti er ya da geç işleyebileceksin."

Ellerini ovuşturdu, dudaklarının köşesinde küçük bir tebessüm belirdi. "Evet, öyle görünüyor. Ve daha da iyisi ne biliyor musun? Eğer büyücüyü ve zehrini ortadan kaldırırsak Malgros'u sorunsuzca geri alabiliriz. Sadece önce o piçi bulmamız gerekiyor."

"Pekâlâ, taze et bulmanın tek bir yolu vardır, Un Drallag." Havayı kokladım ve doğuya, Eryx'in olası ilk gizlenme yerine, kışla ve komuta merkezinin yakınındaki eski filo deposuna doğru döndüm. "Avlanmak."

III
KANA
KAN

NEPHELE

Rüyamda annemi görüyordum.

Kahkahalar atıyor ve gülüyordu, ben kumsalda onu kovalarken güneş yüzlerimizi yakıyor, çiçekli yazlık elbisesi rüzgârda çılgınca savruluyordu.

Bana bakmak için döndüğünde uzun, koyu renk bukleleri omuzlarında dans ediyordu. Bronzlaşmış teni benimkinden çok farklıydı, daha çok bebek Raina'nınkine benziyordu. Bunu beklemiyordum ama onu yakalamama izin verdi ve beni kollarının arasına alıp yüzüme öpücükler kondururken kumlara serili örtünün üstüne düştük. Onu seviyordum. Gün ışığı, deniz esintisi ve ev gibi kokmasını seviyordum.

Kıkırdayarak elinden sıyrıldım ve örtünün üstünde sürünerek sepetimizden bir kitap aldım.

"Bana okur musun, anneciğim?"

"Tabii ki." Doğruldu ve beni kucağına çekti, tenime değen teni sıcaktı.

Kolları etrafımı sarmış, başı omzumun hemen üzerine yaslanmışken kitabın kapağını havada tuttu ve başlığı okudu. "Bir Cadının Çiçek Dili."

Kitabı açtığında sanki bir portal açıyor gibiydi, içinde büyük bir sihir yatıyordu. İlk sayfada tek bir gül çizimi vardı. Hayranlıkla küçük elimi uzatıp batlarını takip ettim.

"Kan Kırmızısı Gül," diye okudu annem. "Nasıl ortaya çıktığını duymak ister misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım, parmağımı sarı buklelerinin etrafına sardım.

"Loria çağında," diye başladı. "Cila adında bir tanrıça, dünyadan uzakta, Omalli'nin karlı dağlarının derinliklerinde yaşayan Thaddius adında bir adama âşık olmuş. Cila tabii ki Eridan'dan geliyormuş. Parlak teni ve gecenin kendisi kadar koyu saçlarıyla ıslıl ıslıl ve güzelmiş. Orada geçirdiği uzun yıllardan sonra evinden bıkmış ve sıkılmış, bu yüzden dünyevi güzellikleri aramaya çıkmış, kendi diyarlarının ötesindeki toprakların neler sunabileceğini merak ediyormuş. Cila dünyayı dolaşmış ve en sonunda Omalli'nin beyaz tepeli sıradağlarına varmış. Canavarla tanıştığı yer orasıymış. Gündüzleri çok güzel bir erkekmiş." Annem duraksayıp sesini alçalttı. "Ama geceleri korkunç bir canavarmış."

Tekrar kıkırdadım, annem saçlarımı öptükten sonra devam etti.

"Thaddius canavar doğasını kontrol etmek için çok çabalamış ama Omalli tanrısı tarafından lanetlenerek sonsuza kadar ülkesinin sisli ve karlı ormanlarında bir yırtıcı olarak yaşamaya mahkûm edilmiş. Cila onu terk etmeye dayanamamış, bu yüzden insanların topraklarında bir tanrıça olarak kalmış. Birlikte ormanda uzun süre mutlulukla yaşamayı planladıkları bir kulübe inşa etmişler. Ancak bir gün, Thaddius insan formunda avlanırken bir ayıyla dövuştüğü sırada neredeyse ölüyormuş. Cila onları kapılarının önünde bulduğunda hayatını kurtarmak için kendi kanını teklif etmiş. Cila'nın kanının kendisini sonsuza kadar değiştireceğini fark etmeyen Thaddius kadının damarlarından kan içmiş."

Yüzümü buruşturup titrediğimde annem gülümsedi ve burnumun ucuna dokundu. "Kulağa korkunç mu geliyor?"

"Berbat!"

Annem sadece güldü ve sayfayı çevirdi. "Cila asla Thaddius'un geceleri kan istemesini sorun etmemiş. İçindeki canavarla karşı karşıya geldiğinde bunu hiç umursamamış. Onu tüm aydınlığı ve karanlığıyla sevmiş. Bunun için, Thaddius Cila'ya ilk başta aradığı şeyi vererek karşılığını ödemek istemiş. Eşsiz evini terk edip bulmak için yola çıktığı şeyi. Güzelliği."

"Ne yapmış?" Sesim, kıyıya vuran bir dalganın sesi karşısında ince ve tiz çıktı.

"İlkbahar gelmiş," dedi annem. "Ve Thaddius çiçek aramaya gitmiş. Laleler, nergisler ve sümbüller bulmuş ama bu çiçekler onun ruhuna hitap etmemiş. Bu yüzden yazın erken zamanlarında geri dönmüş ve beyaz güllerin olduğu bir çalılığa denk gelmiş. Çok güzellermiş ama renk eksikliğini pek beğenmemiş. Cila'nın onun için anlamını yansıtmıyorlarmış. Ya da onun için yaptığı iyiliği. Ancak yine de güllerin tıpkı Cila'nın ona verdiği kan ve onun yüzüne baktığı zaman hissettiği tutku gibi kırmızı olmasını dileyerek onun için bir buket koparmaya başlamış. Tam o sırada başparmağına bir diken batmış ve etini sıyırmış. Thaddius'un kanı elindeki güle dökülmüş ve toprağa damlamış. Sanki bunu yapacak bir büyü gücü varmış gibi çalıdaki her bir gül yaprağı parlak beyazdan koyu kan kırmızısına dönmüş. Daha fazla koparmaya dayanamamış ve gözlerinin önünde değişen gülleri görmesi için kulübelerine dönerek Cila'yı onları görmeye götürmüş."

"Beğenmiş mi?"

"Beğenmiş. Ama onlar dikenli güllermiş. Thaddius'un bu zamana kadar gördüklerinden çok daha dikenli. Cila'nın sırf bu sebepten ötürü onlardan nefret edeceğinden endişelenmiş. Gerginlikle düşüncelerini duymak için beklerken Cila ona dönmüş ve gözlerinde yaşlarla gülleri çok sevdiğini söylemiş. Thaddius fark etmediğini düşündüğü sivri dikenleri ona göstermiş. Ama Cila fark etmiş ve bunun onları çok daha güzel yaptığını çünkü kendisine Thaddius'u hatırlattığını söylemiş."

Kaşlarımı çatarak kafamı salladım. "Bir gül ona canavarı mı hatırlatmış? Ama neden?"

Annem çeneme uzanıp yüzümü kendisine çevirdi. "Çünkü, benim küçük sabah yıldızım, bazen en güzel şeyler bile pençesini çıkarır."

Odamda bir ses duyunca irkilerek uyandım, alnımdan soğuk terler boşanıyordu. *Sabah yıldızı, sabah yıldızı, sabah yıldızı,* diye fısıldıyordu annem beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi.

Uzun bir süre tek yapabildiğim solgun güneş ışığının ince bir çizgi hâlinde vurduğu tavana bakmak, ensemdeki ağrı eşliğinde rüyanın şokundan kurtulmayı beklemektir.

O burada değil, dedim kendime, ses yavaşça kaybolurken.

Annemin sözleri silinip giderken yatak çarşaflarına sarıldım, kalbimi ve nefesimi yatıştırmaya çalıştım. Hâlâ kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. Yüzümdeki elini ve yumuşak teninin sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Bu sadece bir rüya değildi. Ailemle Malgros'ta geçirdiğim döneme ait bir anıydı. Şimdiye kadar hiç hatırlamadığım bir zamana ait.

Sarsılmış ve hâlâ bitkin hâlde doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ancak yüzüme çarpan yemek kokusu beni yine sersemletti.

Gözlerim hızla komodinin üzerinde duran küçük gümüş tepsiye kayd; içinde taze ekmekler ve böğürtlen reçeli vardı. Ama dikkatim uzun süre yemekte kalmadı çünkü hemen yanında Yaz'ın bahçesinden koparılmış kırmızı bir gül ve mermerimsi renkte bir parşömen parçası duruyordu. Üzerine koyu kırmızı mürekkeple çizilmiş kurt başı, Neri'nin buraya geldiğini haber veriyordu. Anlaşılan Starworth Tepesi'ndeki kırtasiye ürünlerinin keyfini çıkarıyordu. Belki de bu, bir başka barış teklifiydi.

Rüya hâlâ zihnimde canlıyken mektubu kaptım ve çiçeği burnuma götürdüm. Derin bir nefes alarak gülün kokusunu içime çektim. Neyse ki bu koku yemek istemediğim ekmek ve meyvenin kokusunu bastırıyordu. Acaba rüyama sızan anıyı gün yüzüne çıkaran tetikleyici bu gül olabilir miydi?

Notu açtım ve ilk kelimeler beni şaşırttı.

*Merhaba, küçük kuş,
Önceki geceden beri uyuyordun.*

Önceki geceden beri mi? Ağrıyan şakağımı ovuşturarak ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, perdeleri hışımla açarak aşağıdaki boş kumsala bakmadan önce güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım. Sabahın ilerleyen saatleri gibi görünüyordu ama anlaşılan tahmin ettiğimden tam bir gün sonrasıydı.

Hepimiz endişelendik. Evet, ben bile. Özellikle ben.

Eğer bugün uyanırsan umarım yemeyi dener ve dinlenmeye devam edersin. Ancak burada, tepede kal. Şehirde tansiyon yüksek. Un Drallag ve ben hâlâ Eryx'i arıyoruz ve yerini bulmak hayal ettiğimizden daha zor olsa da onu bulacağız.

Umarım seni bu gece görürüm. Seninle konuşmamız gereken önemli şeyler var.

Bu arada, istersen bu notu da yakmaktan çekinme. Bir çekmece dolusu parşömen ve mürekkep var, sonsuza dek sana mektup yazacak kadar inatçı ve kibirliyim. Dene istersen.

*Hâlâ bunu okuyor musun, küçük kuş?
Senin Kurdun*

Sinirle homurdanarak parşömeni elimde buruşturdum ve şöminenin önüne yürüdüm. Sönmeye yüz tutmuş bir ateş ya-

nıyordu. Notu alevlere atarken son kelimelerindeki alaycı ton kafamın içinde yankılandı. Gülü atmadım ama, parmaklarımın arasında sıkıca kavradım ve burnuma götürürken dikenlerine dikkat ettim.

Benim kurdum. Daha çok başımın belasıydı. Biz kesinlikle Cila ve Thaddius değildik.

Peki ya bana burada kalmamı söylemesi? Kim olduğunu sanıyordu bu adam? Görünen o ki geçen geceden hiçbir şey öğrenmemişti. Ya da ondan önceki geceden. Ya da iki gün öncesinden. Tanrılar aşkına, bahçedeki kavgamız ne zamandıysa artık.

Pencereye geri döndüm, başım hâlâ zonkluyordu. Kendimi ölü gibi hissediyordum. *Uzun bir uykudan uyanmış ve sağlam bir kararlılıkla ayağa kalkmış bir ölü.*

Çünkü istediğim yere giderdim. İstedğim şekilde. İstedğim zaman.

Ve bugün, Anı Avcısı'nı görmeye gidecektim.

Kararlı olsam da olmasam da umduğum kadar uzağa gidemedim.

Merdivenin sonuna geldiğimde sarhoş bir kaz gibi başım dönmeye başladı ve boynumda soğuk terler belirdi. Yine her yerim ağrıyordu. Yüzüm. Dişlerim. Kemiklerim. Derim. Yine de devam edecektim ama Mari, kollarında iki sepet dolusu konserve yiyeceklerle ön kapıdan içeri daldı, kestane rengi buk-
leleri güzel yüzünün etrafında serbestçe uçuşuyordu.

Beni görünce irkildi. "Ah, yıldızlar aşkına, Bayan Nephele. Beni korkuttunuz."

"Affedersin," dedim elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Dikkatlice kalan son birkaç basamağı indim ve sessiz evi dinleyerek ona katıldım. Sepet-

lerden birine uzandım ama Mari yan dönerek sepetleri benden uzaklaştırdı.

“Uyandığınızı ve ayakta olduğunuzu görmek çok güzel,” dedi. “Gerçekten. Ancak bana sizinle ilgilenmem gerektiği söylendi. Sizi çalıştırmam değil.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Kim tarafından söylendi?”

Omzunu silkti. “Herkes tarafından aslında. Bugün çıkmadan önce söylediler. Ama Bay Neri bilhassa inatçıydı.”

Zoraki tebessümüm daha da gergin bir hâl aldı. “Onun inandığının aksine *Bay Neri* benim efendim değil.” Tekrar sepete uzandım ve bu sefer pes edip almama izin verdi, gerçi bu, daha çok ne yapacağını bilememesinden kaynaklanıyor gibiydi.

Durumdan memnundum. Ingrid’in evine yalnız gidebileceğimden emin değildim ve henüz yukarıdaki eterle oynayarak kaderi zorlamaya cesaret edememiştim ama herkes dışarıdaysa Mari’yi benimle gelmeye ikna etme ihtimalim vardı.

Sepetin sapını koluma geçirdim, ağırlığın altında yana çekmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. “Nereye?”

Başıyla koridorun sonunu işaret etti. “Mutfağa.”

Kurdun dirilişinden beri ilk defa acıkmıştım.

Küçük bir kadeh şarabı yudumlarken sessizce Mari’nin taze biberiyeyi ve kekiği doğrayıp ateşin üzerindeki tencerenin içine serpmesini izledim. Bu sabah, Harmon’ın kestiği domuzun göbeğini eklemiş, ardından soğan, sirke ve kemik suyu gibi diğer malzemeleri de ilave etmişti. Çeşitli malzemeleri –sıvılar, baharatlar ve adını sayamayacağım otlar– kazana dökmeye devam ediyordu.

Ben her şey olabilirdim ama asla bir aşçı değildim.

“Bu geçen günkü güvecin aynısı mı?” diye sordum. Öyle kokmuyordu.

Tahta kaşıkla tencereyi karıştırırken kafasını iki yana salladı. "Hayır, bu benim özel tarifim. Bunu sonbahar ve kışın yapmayı seviyorum. Çok zengin, doyurucu ve özellikle besleyici."

Burada olduğumuz için biraz olsun rahatlamış olduğunu görmek beni mutlu etmişti. Finn'i çok uzun zamandır tanımyordu ama onu hemen sevmiş gibiydi. Şehirde yaşanan onca şeyin stresinin üstüne bir de Finn'i kaybetmek onun için zor olmalıydı.

"Herkes demişken, neredeler?"

Kaşığı tencerenin kenarına vurdu ve kenara koyduktan sonra bir somun ekmekle bir bıçak aldı. "Koramiral Eryx'in muhafızları şu an bize yardım ediyor," dedi tezgâhın üstündeki taze ekşi mayalı ekmekten kalın bir dilim keserken. "Bu sabah başladı. Arkadaşlarınız dün gece arazide devriye gezdikten sonra dinlenirken onlar mülkün etrafında nöbet tutuyorlardı. Zahira ve Yaz, tanıdıkları ve güvendikleri bazı alt düzey yetkililerle, Eryx görevden alındıktan sonra –ki umarız bu er ya da geç gerçekleşir– buraya liderlik edecek birini bulup bulamayacaklarını görmek için görüşmeye gittiler. Bay Neri ve Bay Thibault da onu aramaya çıktı."

"Ben de öyle duydum," dedim, o ellerindeki kırıntıları silkeleyip ardından güvecin tadına bakmak için dönerken.

"Hımm. Çok güzel." Göz ucuyla bana baktı. "Biraz ister misiniz?"

Kafamı, normalde olduğundan çok daha hevesli bir tavırla aşağı yukarı salladım. Neden iştahımın birden yerine geldiğini bilmiyordum ama Ingrid'i görmeyi ne kadar istesem de acele etmedim. Güvecin kokusu öyle cezbedici sayılmazdı fakat zihnimin günlerdir yemek yemek istemeyen o kısmını bastıran bir şey vardı. Şimdi midem sanki omurgamı yutacakmış gibi hissediyordum.

Mari sonunda önüme buharı tüten tabağı koyduğunda hafif bir mide bulantısı hissettim ama kendimi zorlayarak güveçten

bir kaşık alıp ağzıma götürdüm. Hayatımda yediğim en lezzetli şey değildi ancak diğer her şeyden farklı olarak –kırmızı şarap dışında– yenilebilir durumdaydı. Fia'nın sarayında yediğim tisandan çok daha iyiydi; öyle ki ekşi mayalı ekmeğin bir parçasını koparıp güvecin suyuna bandım ve Mari'den üzerine bir kaşık daha koymasını istedim.

Güveci öyle hızlı silip süpürdüm ki utansam yeriydi. Hâlâ iyi değildim ama buraya geldiğimiz sabaha kıyasla kendimi on kata daha iyi hissediyordum. Önceki ağrılar ve acılar bile azalmıştı.

Mari tabağı alıp yıkama suyuna daldırdı. “Şimdiden daha iyi görünüyorsunuz, Bayan Nephele. Gözleriniz daha parlak. Termal havuzda yüzmeyi düşünmüş müydünüz? Bunun için harika bir gün.”

Ağzımı peçeteyle sildim. “Şimdiden daha iyi hissediyorum. Bana eşlik ettiğin *ve* bu güzel yemek için teşekkür ederim. Termal havuza da girerim *belki*. Faydası olup olmayacağını denemekten zarar gelmez.”

Gerçi duygusal bir korunun yaptığı laneti, ılık yosun suyunda banyo yaparak iyileştirebileceğimden şüpheliydim ama neyse.

Bir an duraksadıktan sonra neredeyse ona benimle kasabaya gelip gelmeyeceğini soracaktım. Ancak şu an kendimi çok daha iyi hissettiğimden o malum konuya hiç girmemek en iyisi olabildi, yoksa beni kalmam için zorlardı. Bunun yerine tabureden indim ve kimseler beni evden çıkarken görmesin diye yeterince sıkı bir yapı örmek için gereken enerjimin olmasını umdum.

“Sanırım sadece gidip dinleneceğim,” dedim Mari'ye.

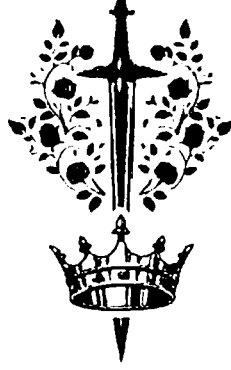
Dolaptan temiz bir tabak aldı ve gülümsedi, yüzüne karşı yalan söylediğimden tamamen habersizdi. “Harika. Bugün işimi kolaylaştırdınız.”

Karnımda kıpırdanan suçluluk duygusunu bastırarak koridora açılan kapıya yöneldim. Ancak merakımdan durup arkama döndüm.

“Mari, özel tarifinin sırrı ne?”

Boştaki tabağına kendisi için bir porsiyon güveç koyup bir kaşık aldı ve ilk lokmasını ağızına götürdü. Ardından duymayı en son beklediğim kelimeyi söyledi.

“Kan.”

N E P H E L E

Village Hill'e giden yol hayal ettiğim kadar berbat değildi. Hâlâ biraz yorgun ve nefes nefeseydim ama bu sabah uyandığımdan çok daha güçlüydüm. Cadı işaretlerim, çevreye daha iyi uyum sağlayabilmem için gümüş rengi olanlar haricinde gizlenmişti.

Günün bu geç saatinde hava serin oluyordu. Güneş, yoğun bulutların ardından sızmaya çalışsa da denizden esen sert rüzgâr her seferinde içimi titretiyordu. Neyse ki çıkmadan önce odamdaki dolabın derinliklerinde bulduğum sıcak tutacak, siyah bir pelerini üzerime almıştım. Başlığı sıkıca başıma geçirerek öğleden sonra işleriyle uğraşan Malgros halkının kalabalığı arasında yürüdüm.

Düşünmek istediğim son şey olsa da her şey bana kurdu hatırlatıyordu. Geçen sefer bu caddede kız kardeşimle yürürken şehrin Neri'ye ne kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim. Kuzey Tanrısı'nın mavi ve beyaz bayrağı, küçükken vadide sıkça gördüğüm bir semboldü, neredeyse her evin çatısında Tirressia'nın yeşil ve çivit mavisi bayrağının yanında asılı olurdu. Büyük olanlar asıldıkları direklerde rüzgârda savrulurken küçük olanlar kapılara asılmıştı.

Kurt burada bir efsaneydi. Uzun zaman önce ölmüş, hâlâ tapılan ve hürmet gören bir tanrıydı.

Peki bu insanlar onun geri döndüğünü öğrendiklerinde ne yapacaklardı?

Caddede görevli bir grup Kuzeydiyar Devriyesi'nin ve diğer birçok nöbetçinin yanından cesurca geçerken başımı eğik tuttum. Alexis'un Ingrid'i görmeye ne kadar ihtiyacı olursa olsun, şehirde tek başıma yürüdüğüm için beni fena hâlde azarlayacağından emindim. Kurda gelince... Az kalsın onun oyununa kanacaktım. Ama öğrendiğinde homurdanacağını ve bana bağıracağını da biliyordum. Hem de o kendine has küstah, vahşi tarzıyla. Ne eksik ne fazla.

Ancak ne söyleyecekleri umurumda değildi. Sonuçta kaybolan çocukluk yılları *benimdi*. Bunun peşine düşüp düşmemek bana kalmıştı, başkasına değil. Bu işi nasıl akıllıca yapacağımı biliyordum. Olabildiğince hazırlıklıydım.

Hançerimi botuma gizlemiş, Zahira'nın silah odasında bulduğum ufak hançeriyse ceketimin kolunun içine güvenle saklamıştım. Çalışma odasına da uğramıştım. Zahira'nın günler önce, Batı Kayalıkları'ndan gelecek misafirleri için aldığı geçiş belgelerini oraya bıraktığını hatırlamıştım. O konuklar varmadan önce Eryx'in ellerinden şehri geri almazsak Kuzeydiyar Devriyesi muhtemelen onları limanda geri çevirecekti. Ancak bir muhafız tarafından durdurulursam en azından benim yasal belgelerim olacaktı.

Malorian Denizi'ne bakan tepeye ulaştığımda tavernanın yanındaki geniş sokakta çalışan bir grup insanı fark ettim. Kabaca yontulmuş masa ve sandalyeleri yan kapıdan taşıyıp dışarıya yerleştiriyorlardı, bir parti hazırlığı var gibiydi. Bir kadın, yeni yapılmış meşaleleri ara sokağa dağılmış saksılara yerleştirmekle meşguldü. Hiçbiri bu sabah yanlarından geçtiğim diğer yüzler kadar endişeli görünmüyordu ama sanırım deniz

kenarında yaklaşan kışa ve belirsiz zamanlara rağmen hayat devam etmek zorundaydı. Doğrusu bu aslında rahatlatıcıydı.

Az sonra yukarı baktım ve olduğum yerde durdum, o anlık rahatlık yok olmuştu. Tavernanın kapısının üstündeki direkte ahşap bir tabela sallanıyordu. Ahşabın üstüne hiçbir şey yazmıyordu, sadece boyası dökülmeye yüz tutmuş beyaz bir kurt resmi vardı. Gözleri neredeyse üzerime dikilmiş gibiydi.

Yürümeye devam ederken bir başka rüzgâr pelerinimi ve başlığımı savurdu. Başlığı yakaladım ve hızlıca örülü saçlarımın üzerine çektim. Etrafta ekibimizden kimsenin olmamasını umdum.

Özellikle o beyaz saçlı tanrının.

Her ne kadar Eryx'e odaklanmış olsa da kokumu alması için çok da yaklaşmasına gerek kalmayacağını düşündüm. Ne kadar mesafeden fark edebileceğini bilmiyordum ama kimsenin beni tanımamasını umut ediyordum. Yine de bu endişenin beni caydırmasına izin vermeyecektim.

Şayet bu oyunda ikimizden biri efendiysek o bendim.

Ingrid'in yamuk, uzun evinin, diğer yamuk, uzun evlerin arasına sıkıştığı o kumlu yola saptığımda kendimi, Neri'nin tüm kokuları nasıl ayırt ettiğini merak ederken buldum. Özellikle binlerce kişi arasından sadece bir kişiyi ayırt edip onun izini nasıl sürebildiğini. Bu şehir çeşit çeşit rayihalarla, güzel ve hatta kötü kokularla dolup taşıyordu. Güçlü, çoğu zaman keskin kokulardı ama acayip yoğunlardı. Her esintiyle o kokuların saldırısına uğradığımı hissediyordum. Kurdun sokaklarda tetikte gezerken neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

Ingrid'in siyah kapısına vardığımda kapı tokmağını defalarca çaldım. Her an ya oğlunun ya da onun bembeyaz yüzünün ve o sürmeli yeşil gözlerinin beni karşılamasını bekliyordum. Ancak kimse cevap vermedi.

Tekrar tıklattım ve evden bir adım uzaklaştım. Ama anne oğul Malgros'un herhangi bir yerinde olabilirdi.

Verandasının taş basamağına oturup uzun bir süre bekledim, sokakta dolaşan insanları ve güneşin ufukta yavaşça kaybolmasını izledim. En sonunda bir güvercin, yakındaki bir ağaca konmak için kanat çırparak uçu ve beni dalgınlığımdan kurtardı.

Kuş hüznünlü hüznünlü ötmeye başladığında yaklaşan alacakaranlığa karşı iç çektim. Buraya gelmek için onca çaba sarf ettikten sonra gitmek hiç kolay değildi ve annemle ilgili rüya da durumu iyice zorlaştırıyordu. Ancak gün ışığı iyice solmaya yüz tutunca ayağa kalktım ve tepeye doğru yürümeye karar verdim.

Sonra soluma, öten güvercine baktım. Günün altın ışığı –ne kadar sönük olursa olsun– tepenin üstünde bulunan Kuzeydiyar Devriyesi kışlasının beyaz taş cephesine karşı parlıyordu. Kışlanın meşaleleri akşama hazırlık olarak yakılmıştı, komuta merkezini bir işaret fişegi gibi aydınlatıyordu.

Ingrid'i son görüşümde verdiği öğüdü hatırladım. Anıları gün yüzüne çıkarmak istiyorsak kışlaların orada gezinmemiz ve sahilde vakit geçirmemiz gerekirdi. Onun evinden ayrıldıktan sonra *gerçekten de* komuta merkezinin önünden geçmiş, yürüyüş yapmıştık ama çocukluğumda burada yaşadığımı öğrendiğimden o kadar dikkatim dağılmıştı ki gerçek anlamda bir bağlantı kurmaya çalışacak gücü bulamamıştım kendimde. Şimdiyse bambaşka bir kafadaydım. İnkâr gitmiş, yerini kabullenme almıştı.

Ancak ben sorularıma cevap almak istiyordum. Ve daha fazla anı hatırlamak.

Ceketimin cebine uzanıp Zahira'nın ofisinden aldığım geçiş belgelerini açtım. Belgeler, *Batı Donanması'nın eski Teğmeni Gabriella Gusa* adınaydı.

Görünüşümün buna uygun olmadığından emindim. Soruya çekilirsem şüphesiz başım belaya girecekti. Ancak yine de yoldan dönüp arkamda öten güvercinle Kuzeydiyar Devriyesi'nin kışlasına doğru yürüdüm.

“Belgeler?”

Rüzgâra karşı pelerinime sıkıca sarınarak elimdekileri kışlanın ana kapısındaki muhafıza uzattım. Eğildiği pencerenin iki yanında fenerler yanıyor, alacakaranlıkta detayları incelemesine yardımcı oluyordu.

“Batı Donanması mı? Burada ne işiniz var?”

Zar zor tutunduğum illüzyonu sürdürebilmek için kendimi zorladım ve Fia’nın toplantı salonunda verdiği ismi hatırlayıp dile getirdim. “Amiral Castalan liderinizle buluşmak için burada. Ben sadece onun maiyetinden biriyim. Brear Hall’de kalıyoruz ama bir arkadaşı görmek için kışlaya uğrayabileceğimi düşünmüştüm.”

Tek kaşını kaldırdı ve belgeye tekrar baktı. “Castalan’ın burada olduğuna dair hiçbir şey duymadım.”

Bu şehirde şu sıralar iki tür askeri personel yaşıyordu. Biri sadece şehirlerini geri isteyen ve savaşın kıyılarına hiç ulaşmamasını uman tepedeki muhafızlar gibi insanlarla doluydu.

Ama bir de diğerleri vardı. Sayılarını bilmiyordum fakat bazıları birlikte daha iyi olduğumuza inanıyordu, bu Doğu gibi bir güçle birleşmek anlamına gelse bile. Kapılarının üzerinde dalgalanan Tiressia bayrağı ve birleşik bir imparatorluk fikrinden başka bir şey görmüyordu gözleri.

Ben de birlik beraberlik olsun istiyordum ama Doğu’nun Prensi’nin ya da Thamaos’un yönetimi altında yaşamak pahasına değil. Thamaos’un ne planladığını hâlâ bilmiyorduk ancak tüm bunları belli bir amaçla yaptığından emindim. Bu amaç yalnızca kız kardeşimden intikam almakla açıklanamayacak kadar büyüktü.

Bu özel muhafıza gelince, hangi tarafta olduğunu kestiremiyordum. Ağzımdan çıkacak tek bir yanlış kelime, bir anda her şeyi tersine çevirebilirdi.

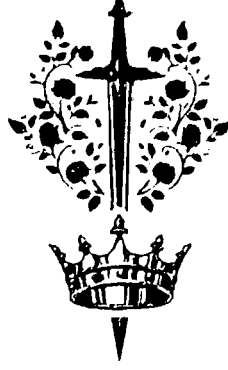
Sadece omzumu silktim ve aptalı oynamaya karar verdim. "İşler nasıl yürür bilirsin. Genelde en son biz öğreniriz."

Hiç beklenmedik bir anda elini uzatıp pelerinimi sertçe araladı. Altımda üniforma olmadığını görünce gözlerini kıstı.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden eğildim ve mümkün olduğunca sert bir tonda konuştum. "Dinle. Castalan ve Eryx'le alakalı bir iş için buradayım. Beni bir dakika daha oyala da gör bak neler oluyor."

O birkaç saniyede bunun riske atmaya değer bir şey olup olmadığını düşündüm. Burada çocukluğuma dair bir şeyler hatırlayacak mıydım? Burada bulunmak şimdiki hayatımda gerçekten önemli bir şeye dokunacak mıydı? Ama içimden bir ses bunun önemli *olduğunu* fısıldadı. Ruhumun derinliklerinden gelen bir şey, burada olmam gerektiğini söylüyordu.

Seçeneklerimi düşünmek için daha fazla zamanım olmadı çünkü muhafız belgemi bana geri verdi. "Buradaki zamanınızın tadını çıkarın, teğmen." Beni bir baş hareketiyle içeri yönlendirdi. "Ziyaret saatleri gece yarısında bitiyor."

N E R I

Thibault'la birlikte Starworth Tepesi'nin ön kapısından içeri girdiğimiz an Nephele'in burada olmadığını anladım. Onun kendine has kokusu genellikle sıvı şeker gibi havayı sarar, ağzımı sulandırır. Bu akşam herkesin burada olduğunu fark etmeme rağmen onun kokusundan ancak çok hafif bir iz alabiliyordum.

Evi idare eden cadı –Mari– girişe yakın koridorun sonunda belirerek kimin geldiğine baktı. Ellerini önlüğüne silerken gergin olsa da bizi sıcak bir tebessümle karşıladı.

“Nephele nasıl?” diye sordu Thibault.

Siyah pelerinini çözüp kapının yanına astı. Benim girişte kaskatı durmama aldırış etmedi. Boş havayı koklarken vücudumdaki her bir kas gerildi.

“Dinleniyor. Yaklaşık yarım saat önce onu kontrol ettim.” Sözlerindeki masumiyeti duyabiliyordum, doğruluğuna inandığı belliydi. “Ama *uyandı*. Daha önce.” Genç kadının gülümsemesi gururla genişledi. “Hatta koca bir tabak domuz güveci ve ekmek bile yedi. Hâlâ epey güveç var bu arada. Diğerleri şu an yiyor, siz de sıcakken yemek isterseniz onlara katılabilirsiniz.”

“Belki sonra,” diye cevap verdi Thibault. “Ama bu akşam tekrar görüşmezsek Nephele'le ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

Merdivene döndüğünde gözlerinin dalgın olduğunu fark ettim, aklının başka yerde olduğunu işaretliydi bu.

“Ah, Bay Thibault!” diye seslendi kız.

Thibault eli tırabzanın başındayken durakladı.

“Harmon, istediğiniz kitapları arşivden almayı başardı. Onları kapınızın yanına bıraktım.”

Elini göğsüne bastırıp kafasını eğerek, “Tekrar teşekkürler, Mari. Çok yardımcı oldun,” dedi. Gözlerinde meraklı bir parıltı belirmişti. “Bu akşam Nephele’e göz kulak olabilir misin? Bir de rahatsız edilmediğimden emin olur musun?”

Mari ellerini birbirine bastırırken omuzları yardıma hazır şekilde hevesle dikleşti. “Elbette, efendim. Kesinlikle.”

Bu konuşmanın ardından Thibault basamakları kararlı adımlarla çıkmaya başladı.

Birlikte çok fazla zaman geçirmiştik çünkü zoraki ve kısa sohbetlerimizden anladığım kadarıyla kadının bulmak için bir yol aramaya vaktinin olmamasına ve aralarındaki bağın canlı olma ihtimali sürse de hâlâ sessiz olmasına ne kadar sinirlendiğini biliyordum. Ayrıca Gavril’den hiçbir iz bulunamadan bir gün daha geçtiği için de öfkeliydi. Üstelik onu ne kadar izlemeye çalışırsam çalışayım ve hangi ipucunu takip edersek edelim, Eryx hâlâ özgürce dolaşıyordu; yaşlı tanrı kardeşim onu kullanmaya karar verirse Thamaos için gönüllü bir taşıyıcı olmaya hazırdı.

Ki kullanacaktı. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorduk.

Kanım hızla akarken Thibault’un peşinden gittim. Eğilip kapısının yanındaki kitap yığınını kaldırdı, şüphesiz Raina Bloodgood’u kaçıran olay üzerine yapacağı araştırma içindi bunlar. Ardından odasına girdi ve ayağıyla kapıyı çarptı. Belanın varlığını seziyordum ama şu an ilgilenmem gereken başka şeyler vardı.

Doğruca Nephele’in odasına gittim. Sönmeye yüz tutan ateşin sıcak ışığı dışında kapkaranlıktı. Onun için bıraktığım

yemek tepsi ve not gitmişti. Ancak ince bir vazoya yerleştirilmiş gül, komodinin üstünde eğik hâlde duruyordu.

İlk bakışta örtülerin altındaki şişkinlik, neredeyse battaniyelerin altına kıvrılmış bir insana benziyordu. Ancak bunun numara olduğunu hemen anlamıştım.

Küçük numaracı.

Elimle yüzümü sıvazlayıp etrafa bakındım. Eğer sahilde ya da bahçelerde veya deniz fenerinde olsaydı böyle şeyler yapmasına gerek kalmazdı. Bu da gitmemesi gereken bir yere gittiği anlamına geliyordu.

Bakışlarım yastığının altından çıkan bir keten parçasına takıldı. Odanın karşısına geçip kumaşı elime aldım.

Geceliği idi.

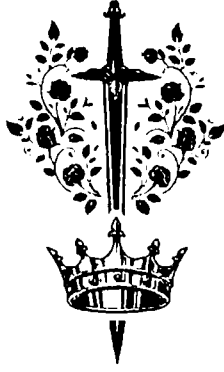
Bu kandırma çabasına karşı başımı iki yana sallayarak giysiyi burnuma götürdüm ve derin bir nefes aldım. Teninin nasıl koktuğuna dair bir hatırlatıcıya ihtiyacım olduğundan değil, sadece uzun bir günün ardından uykuya dalmış ve aşağıdaki kapıdan içeri girdiğim an canlanmış kurdumu tamamen uyandırmak içindi. İki gündür avlanıyordum ama sanırım takip ettiğim avı değiştirmem gerekiyordu. Ayrıca tek başıma avlanmalıydım. Thibault, Nephele'in nerede olduğunu öğrenmek isterdi ancak ama bu akşamki yüzleşme sadece ikimiz arasında olmalıydı.

Yalnız bir sorun vardı. Sürüklenme giderek daha da sıkıntılı bir hâl almaya başlamıştı. Öyle ki Thibault'la bu akşam eve yürüyerek dönmüştük çünkü *ben serin havanın tadını çıkarmak istemiştım*. Bahananemi sorgular gibi olsa da umursamamıştım. Bizi sürüklediğim son sefer arkamda bir eter izi bırakmıştım. Şanslıydım ki Eryx'i bulmaya fazlasıyla odaklandığından fark etmemişti. Şu an ihtiyacım olan son şey, sevgilisinin kız kardeşini kuzeye götürmeme yalnızca birkaç gün kalmışken Thibault'un içimdeki bu zayıflığa tanık olup yeteneğimi sor-

CHARISSA WEAKS

gulamasıydı. Ama yine de şu an bu yeteneği kullanmaktan geri duramadım.

Rüzgârı ve eteri çağırdım, sonunda gelip beni şehre sürüklediklerinde rahatladım.

N E P H E L E

G eçmiş, atıp duran ikinci bir kalp gibi hızla ve telaşla çarparken bir zamanlar evim olan yapının kapısında durdum.

Her şeyi hatırlamıyordum. Belki de hiçbir zaman hatırlamayacaktım. Ancak hayatımın ilk sekiz yılını saklayan o gizemli zihinsel duvar yavaş yavaş çöküyor, çatlaklarından unutulmuş bir hayatın izlerini görüyordum.

Sessiz koridorda beni bekleyen başka bir tanıdık kapıya göz atarken hem rahatlamış hem de huzursuzlanmış gibi hissediyordum. Ama o artık bir kapı değildi. Eskiden bir kapı olduğuna emindim fakat şimdi yerinde sadece pis, beyaz bir sıvayla kaplı duvar vardı. Buradaki her şey gibi beyaz ve düz.

Birinci ve ikinci tabur koğuşları arasındaki tepeyi kesen çakıllı yola döndüğüm an bu sade, güneşten ağarmış yapıyı tanımıştım. Karanlık çökse bile buranın eskiden yaşadığımız yer olduğunu biliyordum. Garnizondaki diğer binalarla aynıydı, en üst katın tam ortasındaki o eksik pencere hariç. Çoğu göze basit bir hata gibi görünebilirdi. Sanki binayı yaparken o pencereyi unutmuşlar gibi.

Çocukken de en az şimdi olduğu kadar merak ederdim burayı. Bu gece eski evimizi uzaktan gördüğümde, o eksik

pencerenin hep dikkatimi çektiğini hatırladım. Uyumlu bir binadaki tek uyumsuzluktu. Küçük aklımla oradaki boşluğun arkasında neler olabileceğine dair türlü senaryolar kurardım. Bazen annem Raina'yı kucağımda taşımama izin verdiğinde pencereyi işaret eder, bu tuhaflığı kardeşime de gösterirdim. Sıradan, askeri sahil hayatımızda bulabileceğim en ufak gizemlerin peşine takılırdım.

Kıyıdaki su kadar net hatırlıyordum; balıktan döndüğümüz bir akşam babam elimden tutmuştu, eve yürüyorduk. Ona o pencerenin neden eksik olduğunu sormuştum çünkü onda hoşuma giden bir şey vardı. Beni korkutan bir şey.

Babam yolda durup önümde diz çökmüş, mavi gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Burada korkacak hiçbir şey yok, Pelly. O sadece gizli bir oda. Bizim sırrımız. Birçok diyardan gelen güzel şeylerle dolu bir yer. Büyülü. Ondan korkma."

O an kaşlarımı çatmıştım çünkü eğer bizim kışlamızda, içinde güzel şeyler olan büyülü bir oda varsa onu görmek istiyordum. Bunu babama da söylemiştim.

Ancak o sadece alnımı öpmüş ve tatlı bir gülümsemeyle, "Bir gün, Pel. Zamanı geldiğinde, bir gün," demişti.

Şimdi o odanın kapısının olduğu koridorda yürüyor, elimi eskiden kapı olan pütürlü sıvalı duvara sürüyordum. O kapının ne zaman yok olduğunu hatırlamıyordum ama belli ki Malgros'tan ayrıldığımızdan beri kimse fark etmemiş ya da bu duvarın arkasında ne olduğunu merak edecek kadar umursamamıştı.

Eğer Neri'nin eter parçası tepedeki diğer ceketimde olmasaydı belki de içeriye girmeyi deneyebilirdim. Ancak eter tepedeydi, ben değildim ve saatin geç olduğunu da farkındaydım. Şimdi geri dönmezsem beni aramaya gelecek –tabii çoktan aramaya başlamadıysa– bir kurt ve bir büyücü vardı.

En azından bir şey hatırlamıştım. Burada hiçbir şey de olmayabilirdi. Boş ve çürüyen boşluktan başka hiçbir şeyle karşılaşmayabilirdim.

Ancak ben artık o çaresiz küçük kız değildim. Artık emrinde tanrı olan bir cadıydım.

Ve o odanın içine girebilmenin yolunu biliyordum.

Kışla merdiveninin altında başlığımı başıma geçirdim ve ağır, ahşap kapıyı soğuk, rüzgârlı geceye doğru ittim. Yolun aşağısında, yemekhanenin kapıları çarpılarak açıldı, kahkahalar, sesler ve askerler karanlığa karıştı. Arkadan gelen kadeh tokuşturma sesleri eşliğinde, kalabalık yoldan uzak durarak taşlı yokuşu inmeye başladım.

Rüzgâr epey sert esmesine rağmen ortalık insan kaynıyordu. Şehre doğru yol alan genç erkek grupları, pazardan aldığı erzakla evine dönen aileler, pelerinleri ve eldivenleriyle el ele tutuşup kendi nefeslerinin buharı içinde yürüyen âşıklar. Bir an için sadece anılardan ibarettim. Hayatımda en sevdiğim insanlarla bu topraklarda yaşadığımız anılar zihnimden hızla geçti.

Gecenin soğuk havasını derin derin içime çektim ve sanki soğuk, hatırayı daha da pekiştirecekmiş gibi anıların mümkün olduğunca uzun süre zihnimde kalmasına izin verdim. Ancak o anı seli kısa sürdü. Geçtiğinde kafamı başlığımın içine iyice gömüp Devriye'nin nöbetçilerinin şehre girdiği ana kapıya ilerledim.

Dikkat çekmemeye çalışarak beş kişilik küçük bir grubun arkasına takıldım ancak arada mesafe bırakmaya özen gösterdim. Ortadaki adam eldivenleriyle uğraşıyordu.

Bu grup diğerlerinden farklı gözüküyordu. Buradaki herkes ten daha resmîydiler. Pelerinleri, botları ve kılıçları, Devriye'nin diğer adamlarınıninki gibi sıradandı. Ancak hareket biçimleri ve dış görünüşleri aksini söylüyordu. Dördü ortadaki adamın etrafına yerleşmişti, elleri kılıç kabzalarında, dimdik yürüyorlardı. Sanki saygılarından hep bir adım gerideydiler.

Ayrıca üstlerinden sandal ağacı sabunu ve tatlı, topraklı bir kolonyanın kokusu yayılıyordu. Ya da en azından içlerinden birinin üzerinden. Sanırım ortadaki adamdan geliyordu. Colden gibi yürüyen. Yüzünü göremiyordum çünkü hepsi başlıklarını kapamış ve karanlıkta iyice görünmez olmuşlardı ama bir mayetin belirgin koruması olmasa bile uzun bacakları, geniş ve güçlü omuzlarıyla rütbeli veya nüfuzlu biri olduğu anlaşıyordu. Belki bir komutan veya bir kaptandı.

Ya da belki de koramiral.

Onun önemli biri olabileceğine dair teorim, meşalelerle aydınlatılmış kapıya yaklaştığımızda kanıtlandı. Görevdeki her nöbetçi kaskatı kesildi ve selam verdi ama hızlı ve sessizce azarlanıp rahat durumuna geçtiler.

Birlik, muhafızlarla sohbet ederek oyalanırken gölgelerin arasına çekildim. Ortadaki adam omzunun üstünden şöyle bir arkasına baktı ve bir anlığına loş ışıktaki keskin yüz hatlarını seçebildim.

Gerçi kim olduğunu çıkaramadım. Herhangi biri olabilirdi.

Sonunda içeri geçtiklerinde büyümlü kamuflejime bürünüp kapıya doğru ilerledim. Daha önce beni sorgulayan nöbetçiyle karşılaştım. Elini sallayarak geçmeme izin verdi. Her şey öylesine hızlı ve beklediğimden kolay oldu ki şaşımama rağmen bu fırsatı değerlendirdim. Sırf merakımdan o adamları takip etmeye devam ettim. Hem zaten normalde de o yoldan gidecektim.

Kısa süre sonra Village Hill'e doğru ilerleyen kalabalığa karıştık. Yürümenin içimi ısıtmış olmasına şükreliyordum. Mari'nin yemeğinden bu yana biraz güçsüz düşmüştüm ama bugün yaşadığım onca şeyin ardından kendimi yeniden canlanmış gibi hissediyordum. Hâlâ yarı canlı gibiydim ama son birkaç gündür düştüğüm o *tamamen ölü* hâle kıyasla bu bile büyük ilerlemeydi.

Sertçe yutkundum. Sanırım Mari'nin domuz kanı güvecinin tarifine ihtiyacım olacaktı.

Çok geçmeden ana yola çıktık ve havada süzülen neşeli seslerle, uzaktan gelen melodilerle çevrildik.

Tam o sırada maiyeti ortadaki adamı Beyaz Kurt tavernasına sokunca bir seçim yapma zamanımın geldiğini anladım. İnsanların bir parti için hazırlık yaptığını görmüştüm ve o parti şimdi sadece tavernanın içinde değil, dışında da tüm hızıyla devam ediyordu. Ara sokakta ısınmak için teneke varillerde ateşler yanıyor, meşaleler rüzgârla birlikte titriyor ama geçici bir set sayesinde kısmen korunuyordu. Sokakta da insanlar vardı; kalın giysilere sarılmışlardı ve yarı sarhoş hâlde kahkahalar atıyorlardı.

Binanın köşesinde ne yapacağımdan emin olmayarak durdum. Bu gizemli adamın Koramiral Eryx olma ihtimali düşüktü. Eğer bu zamana kadar gerçekten kışlada kalıyorduyorsa Neri onu çoktan fark ederdi. Ama gerçekten *oysa* işin içinde çok daha büyük bir güç var demekti. Daha en başında beni kışlaya yönlendiren bir güç.

İşte o düşünce, kararımı vermemi sağladı.

Kalabalık ve iki katlı tavernaya girer girmez türlü çeşit koku ve insanla karşılaştım; çoğu da pek hoş değildi doğrusu. Kuzeydiyar Devriyesi'nin en kaba saba adamlarının buranın asıl müdavimleri olduğu belliydi. Ama masalarda, köşelerde ve duvar diplerinde oturan çok sayıda sivil de vardı. Herkes içiyor, gülüyor, öpüşüyor, şakalaşüyor, iskambil ve dart oynuyordu.

Ama burası görüldüğü kadar masum sayılmazdı. Beyaz Kurt oldukça müstehcen bir yerd, Neri muhtemelen bunu öğrenmekten mutluluk duyardı. Gecenin müzisyeni şöminenin yanında duruyor, onun yalnız aletini emen bir kadın hakkında şarkı söylüyordu. O sırada köşede iki adam, yüzlerinde şehvetli bir ifadeyle dans eden kadına sürtünüyordu, az sonra kadını yandaki ara sokağa açılan kapıdan dışarı çıkardılar.

Başlığımı indirdim ve kalabalık tavernada bara doğru ilerledim. Boş bir tabureye ilişip etrafı taramaya koyuldum. Peşle-

rinden geldiğim adamların burada bir yerlerde olduğunu biliyordum ama pelerinlerini çıkarmış olmalıydılar çünkü içeride başı kapalı ya da pelerinli tek bir adam bile yoktu.

Yağlı saçlı, koca burunlu barmen beni fark ettiğinde parmağımı kaldırıp kırmızı şarap istedim. Buraya ait görünmek istesem de vücudum yine o doymak bilmeyen açlıkla kıvrınmaya başlamıştı.

Adamın dalga geçmesini, beni kapının önüne koymasını bekledim ama aksine bana takdir dolu bir bakış attı, ardından meşe fıçıya döndü ve kupanın üzerindeki tıpayı açtı. Şarabı elimdeki kadehe doldururken bana arsız bir bakış attığını fark ettim ama aldırmadım. İçkime odaklanarak adamı görmezden geldim.

İlk kadehi bitirmem uzun sürmedi, bu yüzden bir tane daha istedim. Bu kez daha çoktu. Beklerken tavernanın arka tarafından *İşte bu be!* diye bir ses yükseldi. Sesin geldiği tarafa baktım, bir adam yüzünü kahkahalarla gülen bir kadının iri memelerine gömmüştü.

“Burası hep böyle midir?” diye sordum yanımda oturan sert görünümlü ve sade kıyafetli kadına.

“Çoğunlukla,” dedi hafif bir kahkahayla. “Ama bugün komutanlardan biri evlendi, o yüzden tüm nöbetçiler kutlamalara katılmaya ve şehrin tüm birasını bitirmeye karar vermiş gibi görünüyor.”

Ah. O zaman belki de gördüğüm adam *sahiden* Eryx’ti. Bir arkadaşının kutlaması için buradaydı.

Tekrar kalabalıktaki yüzleri taramaya dönerken yeniden doldurulmuş şarap kadehimi kaldırdım. Teneke kenar dudaklarıma değdiği an burnuma sandal ağacı sabunuyla harmanlanmış topraksı, deniz tuzu esintili bir kolonya kokusu geldi.

Arkamızdan geçen bir grup adamın, barın etrafında oturan herkesi ite kaka merdivene doğru ilerlemesiyle kaskatı kesildim.

ve kadehimi daha sıkı kavradım. Kutlamanın ortasında bile insanlar o beşliyi fark etmişti.

Adamların dördü ilk katın sahanlığında oyalanıyordu ancak düz siyah saçları, kristal mavisi gözleri ve soluk gümüş rengi cadı iziyle ölümcül derecede yakışıklı bir adam, dördüncü basamakta her ikisi de şehvetli gülümsemeler takınmış güzel bir kadınla çekici bir adam tarafından karşılandı. Adam onları selamlamak için öptü ancak öpücükler yoğun ve yavaştı, sıradan bir selamlaşmadan çok daha şehvetliydi. Ellerini tutup onu merdivenden yukarı çıkardıklarında hiç şaşırmadım.

Barmen ona bir bardak daha bira doldururken yanımdaki kadına döndüm. “O adam kimdi? Koyu saçlı olan?”

Kadın cevap vermek yerine bana uyarı dolu bir bakış attı ve kafasını hafifçe iki yana salladı, gözleri önce barmene, ardından merdivene kaydı.

O adam Eryx olmalıydı. Başka açıklaması *olamazdı*. Farkında değildi belki ama aletini pantolonunun içinde tutamadığı için kendini ele vermişti.

Yavaşça örgülü saçlarımdan deri bağı çözüp saçlarımı serbest bıraktım. Baştan çıkarma konusunda pek iyi sayılmazdım ama insanları nasıl ikna edebileceğimi öğrenmiştim.

Taburemden kalkarken tuniğimin bağını çözdüm ve boyumdan sarkan kolyeyi yokladım. Neri, kalbinin parçası aracılığıyla onu çağırdım an muhtemelen parlayan şeytani gözlerle bu tavernanın içine dalacaktı. Öyle bir durumda her şey sarpa sarabilirdi, o yüzden akıllıca davranmak zorundaydım. Eryx’in ya da buradaki herhangi birinin ölmesini istemiyordum. Koramiral’i sorgulamamız ve Malgros’ta çok uzun zamandır saklanan yılanları ayıklamamız gerekiyordu.

Bu yüzden merdivene yöneldim, kolumun içine gizlediğim küçük hançeri her ihtimale karşı elime aldım. Neri’yi doğrudan bu kalabalık tavernaya değil de üst kattaki yatak odalarından

birine çağırırsam her şey çok daha kolay ve güvenli olurdu. Ama önce Eryx'in adamlarını aşmam gerekiyordu.

Fakat ben daha buna fırsat bulamadan işler çığırından çıktı.

"Yakalayın şunu," diye bağırdı gür bir ses gürültünün arasından. Taverna müdavimleri tarafından yakalanıp hızla barmenin öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir suratla tezgâhın başında beklediğı bara sürüklendim. Bileğimi kavrayıp beni kendine çekti ve gövde mi tezgâha bastırdı. "Ödemeni yapmadın, küçük hanım." Mayalanmış bir yaratık gibi bira kokan nefesiyle yüzüme doğru konuşurken tükürükleri havada uçuşuyordu.

Bozuk para için cebimi yokladım ama kesemi makyaj masasında unutmuş olmalıydım. "Kesemi evde unutmuşum. Yarın gelip öderim. Buranın yerlisi değilim."

Barmen gür kaşlarından birini kaldırdı. "Senin memleketinde bir şeyler için para ödemiyorlar mı?"

"Tabii ki ödeniyor ama..." diyerek inledim ve bileğimi kurtarmaya çalıştım fakat boşunaydı. Ona Kral'ın sağ kolu gibi bir şey olduğumdan Kış Hisarı'nda paraya pek ihtiyaç duymadığımı söyleyemezdım.

O kan çanağına dönmüş boncuk gözleri çözölmüş tuniğıme kaydı. Memelerim küçüktü ancak tezgâha yapıştırıldığımdan korsemden dışarı taşıyordu.

"Ödeme yapmanın başka yolları da var, güzelim." Üzerimdeki en ufak açıklığı bile iştahla süzdü. "Ama sanırım sana dizlerinin üstünde sahip olacağım. Burada, barın hemen arkasında."

Avucumdaki küçük hançeri şakağına saplamamak için kendimi zor tuttum. Piç herif, pisliğın teki olduğı için her şeyi mahvediyordu.

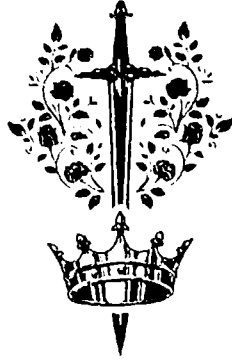
Ben daha ne yapacağıma karar vermeden gece bambaşka bir hâl aldı. Buz gibi soğuk bir rüzgâr tavernayı boydan boya geçerken göğsümdeki kalıntı ısındı, başlığı mı kafamın üstüne uçurdu. Rüzgâr masaların üstündeki her fenerin titreşmesine

neden olmuştu. Hatta bazıları tamamen sönmüş, köşelerde derin gölgeler oluşmuştu.

Ancak duvarlardaki çerçeveleri titreten ve herkesin donup kalmasına neden olan şey, ağır ahşap kapının gürültüyle çarpmasıydı.

Müzik durdu. Kahkahalar kesildi. Konuşmalara son verildi ve tüm gözler arkamda beliren varlığa döndü.

Aramızda bir kurt vardı. Ve öfkeden kuduruyordu.

NEPHELE

S ırtım tavernanın kapısına dönüktü, başlığım hâlâ başımdaydı ve neyse ki saçlarımı gizliyordu. Zihnimdeki kalkanlar da yerli yerindeydi ama gerektiği kadar güçlü olmadıklarını hissedebiliyordum. Yine de bir an Neri'nin beni fark edemeyeceği, havayı dolduran ekşi, terli bira ve saf seks kokusu arasında kokumu alamayacağı gibi aptalca bir düşünceye kapıldım. Ancak bu düşüncenin saçmalığını çabucak kabullendim.

Çünkü beni aradığını biliyordum.

Arkamdan yavaş ve ağır adımların gıcırdayan döşeme taktalarında çıkardığı ses duyuluyordu.

Barmenin bileğimi sıkıca kavrayan etli eline bakarak, "Yaşamak istiyorsan beni hemen şu an bırakmalısın," diye fısıldadım.

Adam bakışlarını omzumun üzerinden ayırmadı; cam gibi bakışları her geçen saniye daha da cesur bir hâl alıyordu.

Neri'nin baskın varlığı ve sıcaklığı bir anda birkaç santim ötemde belirdi. Öne eğilip burnunu başlığıma bastırarak derin bir nefes aldığı anda midem kasıldı.

"Sen hep böyle yaramaz bir kızsın," diye fısıldadı.

Sonra bıkkınlıkla iç çekerek kulağımın dibinden uzaklaştı ve barmene yöneldi. "Eğer şu anda elini bu hanımefendiden

çekmezsen seni oluşturan et ve kemikler gün doğduğunda bu şehrin dört bir yanına saçılmış hâlde bulunur, sefil bok çuvalı.”

Adam, Neri’ye kötü zamanlanmış ve küçümseyen bir bakış attı. “Peki sen kim olduğunu zannediyorsun?”

Neri adamın bileğini kavradı ve beni bırakana kadar sıktı.

Sonrasında çıkan kemik sesi öyle korkunçtu ki irkildim. O dayanılmaz çıtırtı ve kütürdeme tüm tavernaya yayıldı. Adamın ağzı açık kaldı, dizlerinin bağı çözüldü ve bir saniye sonra acı dolu bir feryat kopardı.

Neri beni kenara çekti, ardından pençeli devasa eliyle adamın boğazını kavradı ve başının yan tarafını bar tezgâhına vurarak orada tuttu.

“Kim olduğumu mu sanıyorum?” Sesindeki hayvansı hırıltı Buzlusu Ormanı’nın en derin, en karanlık vahşi doğasına aitti sanki; bir Malgros tavernasına değil. Ardından başını kaldırdı, ona korkuyla bakan yüzlere göz gezdirdi. Başlığının altından gözleri güneş ışığı gibi parlıyordu, dişleri ise bıçak gibi uzamıştı.

“Ben sizin lanet tanrınızım,” dedi. “Kim olduğumu şimdi öğrenmiş oldunuz.”

Kolunu tutan barmen de dâhil olmak üzere herkes panik ve korku içinde tavernadan dışarı fırladı. Diğerleriye kocaman açılmış gözlerle Neri’ye bakıyordu; yarı sarhoş bakışları, sanki bir birayla sersemlemiş zihinleri onlara oyun oynuyormuş gibi karşılarındaki yaratığa karşı hayranlık ve inançsızlıkla gölgelenmişti.

Merdivenin dibinde bekleyen askerlerden ikisi –Eryx olduğuna inandığım adam için bekliyorlardı– ikinci kata koştu. Muhtemelen onu uyarmaya gidiyorlardı. Diğer askerse kılıcını çekti.

Neri doğrulup ona buz gibi bir bakış attı. “Aptal olma. Seni kendi kılıcına geçirir kızartırım, şişe gerek bile kalmaz.”

Adam usulca kılıcını indirdi; tavernaya hâkim olan korku elle tutulur cinstendi. İnsanlar hareket etmeye korkuyordu.

Neri onun onuruna duvara asılmış bayrağı çekip aldı ve çok zarif bir hareketle barın üstüne tırmandı. Başlığını geri atarak

düz, bembeyaz saçlarını ortaya çıkardı. O kadar heybetliydi ki her yeri kaplıyormuş gibi geliyordu, kurt gibi görünen devasa bir tanrıydı.

“Benim adım Neri, Kuzey Tanrısı.” Mavi ve beyaz ipekten bayrağı herkesin görmesi için havaya kaldırdı. “Buradan çıktığınızda herkese söyleyin: Beyaz Kurt mezardan döndü. Ama Thamaos da öyle.” Bir tur dönüp oradakilerin gözlerinin içine baktı. “Savaş kapıda. Kuzey’in kaçamayacağı bir savaş. Üstelik bu tanrıların savaşı. Hazırlanın, halkınızı uyarın. Şehrinizi, Doğu’nun size hükmetmesini isteyen ellerden sökü� alın. Gemi-lerinizi, limanınızı, surlarınızı ve komuta merkezinizi geri alın. Her şeyi geri alın. Siz siktiğim Kuzeydiyarlılarsınız! Muhafız Cadılarsınız! Topraklarımız, *sonsuz* kadar özgürce dolaşan beyaz kurdun diyarıdır. Düşmanın sizi kendi yurdunuzda tutsak etmesine izin vermeyin. Pençelerinizi çıkarın. Dişlerinizi gösterin. Öfkenizi serbest bırakın. Eryx’e karşı savaşın. Doğu’nun Prensi’ne karşı. Thamaos’a karşı savaşın!”

Ona bakarken adrenalin damarlarıma hücum ediyor, etkileyici konuşmasıyla nefesim kesiliyor ve belki de tavernada kalan diğerleri gibi ona ufaktan hayranlık duyuyordum. Ancak hissettiğim hayranlık, koyu saçlı adamın maiyetiyle merdivenden hızla aşağı indiğini görünce kayboldu.

“Sanırım bu Eryx,” dedim, Neri’nin dikkatini çekmek için pantolonunu çekiştirerek.

Ancak o çoktan kokusunun izini sürmüş, merdivende duran yarı giyinik adama dönmüştü. “Öyle.”

Hâlâ elimdeki küçük hançeri sıkarken hastalıklı bir hisle midem bulandı. Bu durum gereksiz bir kan gölüne neden olabilirdi. Peki, böyle bir şey olursa insanlar Neri hakkında ne düşünürdü? Onu hâlâ bayraklara ve ibadethanelere layık bir tanrı olarak görürler miydi? Yoksa gözlerinde, efsanelerin onca yıl anlatıp durduğu o canavara mı dönüşürdü?

Eryx'in gözleri, tavernadakilerin yansıttığı o inançsızlıkla kocaman açılmıştı ama hemen ardından gülümsedi, hareketi kesinlikle tehditkârdı. "Neri. Geleceğini duymuştum."

"Öyle mi?" dedi Neri dişlerini göstererek. "O zaman aslında seni öldürmek *istemediğimi* de duymuşsundur, Koramiral ama öldüreceğim. Hem de fazla bir sebebe ihtiyacım olmadan, seni hain."

"Sanırım sayıca azsınız, efendim," dedi Eryx koyu, mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırırken. "Bir canavar ve yetenekli bir cadı bize engel olmaya yetmez." Bakışları bana kaydı. "Büyünü bir kenara bırakabilirsin. İçini görebiliyorum."

İrkildim ama gömleğinin altından görünen cadı izlerini fark ettim. Soluk gümüş rengi gördüğüm tek şeydi ancak Eryx'te görünenden çok daha fazlası olduğu açıkça ortadaydı.

Neri'yi incelerlerken Eryx'in adamlarının gözlerinde belirsizlik parlıyordu. Zihinlerinde, Kuzey Tanrısı hakkında duydukları iyi ve kötü her hikâye ve efsane dört dönüyor olmalıydı. Fakat ne kadar tereddüt etseler de Eryx'in bir bakışıyla kılıçlarını kınlarından çektiler; metalin sesi tavernada çınladı. Binanın çeşitli yerlerine dağılmış bir düzine kadar asker de aynı şeyi yapıp Eryx'le birlik olduklarını göstererek etrafımızı sardılar.

Küçük hançerimi kolumun içine soktuktan sonra Neri'nin yanına, barın üstüne atladım ve onun devasa kolunu kavradım. "Kurt, bunu yapamayız. Bizi buradan çıkar. Hemen şimdi."

Gözleri verdiğim emirle alevlendi. "Nephele, bana geri çekilmemi emredemezsin. Bu piçi iki gündür arıyorum," dedi. Adımı azarlar gibi söylemişti.

"Evet, emredebilirim!" Kolunu bırakıp yakasından tuttum. "Başka bir yol olmalı. Sana başka bir yol bulmanı *emrediyorum*."

On yedi muhafız saldırıya geçtiği anda Neri'nin içindeki canavarı serbest bırakacağını çok iyi biliyordum. Hele ki ben de oradayken olacakları az çok tahmin edebiliyordum. Hiç hoş bir manzara olmayacaktı.

Bu durumdan hiç de memnun değildi. Hatta yüzüne yansıyan endişe çizgileri daha da belirginleşmişti. Ama yine de memnuniyetsizliğini belli eden alçak bir homurtuyla beni kendine çekti. Tam o sırada şiddetli bir rüzgâr tavernanın kapısını savurup açtı ve incecik kar taneleri içeri doluşarak buzdan bir yumruk gibi etrafımızı sardı.

Tavernadaki herkes yüzlerini korumaya çalışırken ben sürüklemenin başladığını anladım. O ilk saniyede ayaklarımın altındaki dünyanın kaybolduğunu hissettim.

Gözlerimi yummadan önce gördüğüm son şey Eryx ve adamlarının üzerimize atıldığıydı. Tam da o anda eter bizi tamamen yuttu.

“İşte şimdi sıçtık.”

Neri'nin sesiyle gözlerimi kırıştıtarak açtım ve onun altın rengi gözlerine baktım. Ardından şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Lanet olası bir ara sokaktaydık. Ana yolun girişine yakın bir köşedeydik.

“Ne yaptın sen?” diye azarladım, yakınlarda bir sokak şarkıcısı benimkini bastırarak kadar yüksek sesle şarkı söyleyip çalsa da sesimi alçaltarak, “Burası tepe değil!” diye çıktım.

Kurt, rüzgârda düşen başlığını tekrar başına geçirdi, ardından benimkini de başıma çekti. Bunun dışında beni duymazdan gelerek kulaklarını dikti. “Eryx ve adamları bu tarafa geliyor. Hadi.”

Pençelerini geri çekerek elimi tuttu ve beni oradan uzaklaştırarak düğün eğlencesinin tam ortasına, âşıklarla dolu kalabalığın içine sürükledi. Hareketli kalabalığın ortasında ilerlerken nabzım hızlandı ama partiye katılanlar biralarıyla ve birbirlerinin bedenleriyle o kadar meşguldü ki bizim kaçak girişimiz fark edilmemişti bile.

Yanından geçtiğimiz yaşlıca bir adam, Kuzey Tanrısı'nın ölümünden döndüğüne dair bir şeyler mırıldandı ama arkadaşı sadece içten bir kahkaha atıp adamın omzuna vurdu ve "Bu gece içkiyi biraz fazla kaçırdın herhâlde, dostum," dedi.

Sanki tavernada az önce yaşanan her şey sarhoş kafayla görülen bir rüyaydı.

Neri adımlarını hızlandırdı, beni insanların ve masaların arasından, alevlerin yüksekte yandığı ve tüm sokağı ısıttığı çok sayıda teneke fıçının yanından geçirdi. Aniden durdu ve beni kendine çekti. Sağını solunu kontrol ettikten sonra beni geriye doğru iterek kendiyse tavernanın taş duvarı arasında sıkıştırdı.

"Öp beni." Bir elini duvara yaslayıp bana doğru eğilerek kendini küçülttü. "Ama hakkını vererek yap."

Aramıza mesafe koymak adına sırtımı sert taşlara iyice bastırdım ve yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Beni öldürmelerini tercih ederim."

Yakınlardaki öfkeli sesler sokağa doğru yaklaşırken göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseldi. "Bizi arıyorlar, yani bulurlarsa gerçekten öldürebilirler," diye uyardı. "Şimdi gözlerimin içine baka baka yalan söylemeyi bırak da öp beni, kadın. Ve inandırıcı ol."

İçimde aynı anda hem onu öpmek hem de boğazlamak gibi çelişkili bir istek uyandı. Hemen zihinsel kalkanımı kontrol ettim. Şu an bir de kafamın içine sızmasına lüzum *yoktu*.

Koruyucu mühürlerin hâlâ aktif olduğunu fark ettiğim anda –her ne kadar biraz zayıf olsalar da– hızlıca bir kalkan oluşturmayı düşündüm. Ama Eryx illüzyonları görebiliyorsa oluşturacağım koruma bizi saklamak şöyle dursun, yerimizi belli eden bir işarete dönüşebilirdi.

"Sadece bizi tepeye sürükle!" diye fısıltıyla bağırdım, ayakımı yere vurarak. Kurdun bende gördüğü o huysuz çocuktan pek de farklı değildim.

Denediğini görebiliyordum. Bir kez. İki kez. Ama sonra yüzünde yabancı ve tuhaf bir ifade belirdi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bir tür utanç maskesiydi.

“Görünen o ki yapamıyorum.” Sesi öfke doluydu. “Sürükleyemiyorum.”

Kafamı hafifçe, hatta daha çok şaşkınlıkla iki yana salladıktan sonra ona bakakaldım. “Ne demek sürükleyemiyorsun?”

“Bilmiyorum. Bildiğim *tek şey* ya beni öpersin, böylece kalabalığa karışırız ve Eryx ile adamları bizi görmezden gelir ya da bu gece burada tam bir katliama neden olursun. Çünkü bir saniye bile tereddüt etmem. Eğer sürükleyebilseydim bizi ve Eryx’i ânında tepeye götürür, bu işi bitirirdim. Ama yapamıyorum. Bu yüzden bizim için gelirlerse ve saldırırlarsa, ki öyle yapacaklar, o adamları parçalamaktan başka seçeneğim kalmayacak.”

“Siktiğimin şeytanları,” diye homurdandım ama sesler giderek yükseliyor ve yakınlaşıyordu.

Neri’nin pelerinin önünü kavradım ve bir saniyelik tereddüdün ardından onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Tanrılar aşkına, bundan nefret etmeyi umuyordum. Kendimden tiksinemeyi. Ondan daha da fazla tiksinemeyi. İçten içe bir hamle yapmasını bekliyordum; öpücüğünün de onun kadar sert, kaba ve acımasız olacağından emindim. Ancak içimi eriten dokunuşunu, dudaklarının bacaklarıma temas ettiği zamanı hatırlatsa da kendime bu öpücüğün bir gösteri olduğunu söyledim. Tanrıların gerçekten nazik, şefkatli veya şehvetli olmayacağını ya da bana ne göstermiş olursa olsun, Kuzey’in Kurdu’yla ilişkilendirmek istemediğim yüzlerce sıfattan biriyle anılamayacağını tekrarladım.

Ancak sert bir hamle yapmak yerine geri çekildi, bakışlarla buluşmadan önce başparmağını dudaklarımın üstünde

gezdirdi. Bir canavardan beklenmeyecek kadar yumuşak bir tavırla çenemi tuttu, gözleri parlıyordu. İrislerinde erimiş altın gibi bir ışık dönüyordu. Dişleri hafifçe geri çekilmiş, az önceki korkutucu hâlimden sıyrılıp baştan çıkarıcı birine dönüşmüştü.

“Bu, üç yüz yıldır ilk öpücüğüm,” diye hatırlattı bana. “Etrafımızda neler olduğu umurumda değil. Keyfini çıkarmak istiyorum.”

Kafasını tekrar eğdiğinde nabzım hızlandı. Sertçe yutkundum, beklenti içindeydim ama ne beklediğimden emin değildim. Kesinlikle onun o enfes tadı ya da öpücüğünün uzun, işkence eden yavaşlığı değildi, sanki birbirimizi böylesine yakından tanımak için zamanımız varmış gibi. Oysa yoktu.

Yine de denemesine izin verdim.

Bizi arayan askerleri unutup bunun yerine kendimi kolayca kurdun dudaklarının dolgunluğuna, ağzıma kayan dilinin yumuşaklığına bıraktım. Her bir kıvrımı hassasiyetle takip etmesine, alt dudağımı sivri dişiyle hafifçe ısırmasına ve yaralanan eti ağzına çekmesine izin verdim.

İkimiz de sızan kanımın ince, metalik tadıyla canlanarak inledik. Tek bir damlaydı. Ama yine de öylesine güçlü, öylesine etkileyiciydi ki meme uçlarım sertleşmiş, kasıklarım sızlamaya başlamış ve göğse yükseliyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Öpüşmemiz, dudaklarını ayırıp dilini ağzıma kaydırduğında ve ipeksi, kadifemsi bir yumuşaklıkla benimkini okşadığında daha da aç bir hâl aldı. Her darbede, her tatta sessizce inlerken arzuyla sızlandım. Ardından Neri'nin hırıltılı homurtusu duyuldu, acıyı anımsatan, beni iliklerime kadar ürperten, içimdeki arzuyu kabartan bir sestir bu.

Ah, onu Cehennem Katmanları'nın derinliklerine yollamayı nasıl da istiyordum. Çünkü tam da böyle, bana dair *herhangi bir şeyi* kazanmasını sağlamak unutulmuş bir görev hâline geliyordu. Çünkü ben tamamen, bütünüyle, aptalca ona kapılmış durumdaydım.

Neri elini pelerinin altına kaydırıp kaburgalarımın altından beni kavradı; başparmağı mememin kıvrımında ileri geri dolaştı. Beni sahiplenircesine kendine çekti. İri bedeni sıcaktı, ellerimin altındaki kaslarının sert hatları hayranlık uyandırıyor. Yavaşça öpüşümüzü bozdu ve gece havasını sertçe içine çekti.

“Yeteri kadar ikna edici miydi?” diye sordum kaşımı meydana okurcasına kaldırırken.

Kafasını iki yana salladı, tok sesinde bir gülümseme saklıydı. “Sanırım biraz daha çalışman gerekiyor.”

Aramızdaki mesafeyi kapadım ve dilini ağzımdan içeri kaydırduğunda onu emdim. Bu sırada parmak uçlarımla uyluğunu okşayarak dokunmamı istediğini bildiğim şeye tehlikeli derecede yakın duruyordum.

“Dikkatli ol, cadı,” dedi ağızlarımız ayrıldığında. “Isırırım. Sertçe. Ve bunu hemen burada yaparım. Yapmayacağımı sanma sakın.”

“Senden korkmuyorum,” diye fısıldadım ve bir aptal gibi onu kendime çekerek aç ağzını benimkine yönlendirdim. Eryx’in adamlarının bir cadı ve canavarı avlamak için yakınlardan geçtiğini duyduğumuzda bile umursamadık.

Dilimle bilerek uzun ve sivri dişine bir fiske vurduğumda Neri’den insandan ziyade hayvanı andıran bir ses yükseldi. Parmaklarını bileklerimin etrafına sardı ve onları ensesinde sabitledi.

“Korkmanı istemiyorum, Nephele.” Gözleri tutkuyla kararmıştı, kollarını etrafıma sarıp beni bir sevgili gibi kucakladı. “Teslim olmanı istiyorum.”

Beni tekrar öptü ve bu tamamen delirticiydi. Onun nazik ama istilacı tavrı, kalçamı kavrayan ve yoğuran iri elleri, karnıma baskı yapan sert aleti yüzünden düşünemez olmuştum. Dudaklarıyla beni âdeta yutuyor, dili beni ezberliyor, keşfediyor ve açıyordu.

Ben de ona izin veriyordum.

Buna da teslim olmak denmezse başka neye denebilirdi bilmiyordum.

Dizini uykularımın arasına bastırıp bacaklarımı aralamaya çalıştığımda karşı koymadım. Elini orada toplanmış sıcaklığa kaydırdığında ve pantolonumun nemli dikişini okşadığında davetkâr dokunuşuna karşı hareketlendim.

Geri çekilerek aramızdaki boşluğa baktı. Ben kalçamı onun aç parmaklarının düzenli ritmine göre hareket ettirirken beni izliyordu. Ellerin altında çoktan erimiştim ama gözlerimin içine baka baka parmaklarını burnuna götürüp derin bir nefes aldığımda ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. Yeni bir alevin büyüyen sıcaklığı altında yumuşamaya zorlanan mum gibi onun kollarında eridim.

“Tadın çok güzel olacak, küçük kuş.” Gözleri kısa bir an için kapandı ama yüzü arzuyla kararmıştı. “Sana hemen şimdi sahip olabilirim. Sert ve hızlı bir sevişme olur. Ya da tepeye yürüyebilir, kendimizi benim odama kapatıp bütün geceyi birbirimizi mahvederek geçirebiliriz. Ya da ikisini birden yaparız. Seçim senin.”

Kalbim aptalca bir beklentiyle tekledi ve tanrılara yemin olsun, o anda onun yüzünden o kadar sarhoştum ki neredeyse arkamı dönüp pantolonumu indirecek ve bana sahip olmasına izin verecektim. Bir yanımda bu akşam bu sokaktaki herkes kadar ahlaksız olmak istiyordu. Ancak tepeye yürürsek Eryx’le karşılaşma olasılığımız neydi?

Pelerinini tutmaya devam ederken alnımı göğsüne yaslayarak nefes almaya, düşünmeye ve sakinleşmeye çalıştım. Ancak dikkatim bir şeye takılmıştı. Yerdeki gümüş bir parıltıya.

Küçük bir eter birikintisi.

Hâlâ tam olarak anlayamadığım ilkel madde, Neri’nin etrafındaki havadan yavaşça damlıyor, kaldırım taşlarının arasındaki çatlaklara yerleşiyordu. Bunun iyi bir şey olmadığına emindim.

Hiçbir şey söylemeden sırtımı duvardan aşağı kaydurdım, ellerim güçlü uyluklarından aşağı kayarken kabarık pelerininin örtüsü altında biraz eter toplamak için çömeldim. Neri ne yaptığımı bilseydi beni durdururdu ama şu an o kadar tükenmişti ki, özellikle şu an deri pantolonunu zorlayan sertleşmiş aletiyle aynı hizada olduğum göz önüne alındığında gözleri çılgın bir merakla dolmuş, benimkilere kitlenmişti.

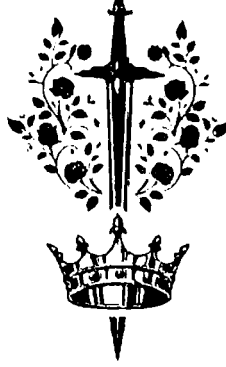
“Sana gösterecek bir numaram var,” dedim mükemmel bir dikkat dağıtıcı olarak dudaklarımı yalarken.

Güldü; kısık, şehvetli bir sestti. “Lütfen göster.”

Eter elimin içinde kıvranırken tekrar doğruldum. Neri’nin ifadesi, kollarımı boynuna dolayıp bedenimi onunkine yasladığında tedbirli heyecandan tedbirli şaşkınlığa dönüştü.

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı kulağına yaklaştırdığım sırada o güçlü eller belimi kavradı. “Gözlerini kapa, kurt. Ve derin bir nefes al,” dedim.

Dünya altımızdan kaydı ve nefesinin kesildiğini hissettim. Ardından gitmiştik.

N E R İ

Nephele'le birlikte tepeye döndüğümüz an Thibault'un kokusunu aldım.

Merdivenin son basamağında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, karanlık bastırdıktan sonra çocuğunun eve dönmesini bekleyen endişeli bir ebeveyn gibi ellerini ovuşturuyordu.

Nephele gözlerini açtığı ilk an onu görmedi; bu da talihsizlikti çünkü hâlâ sıkıca bana tutunuyor ve hayretle bakıyordu.

Saf bir tutkuyla.

Bana bir şey söylemek için ağzını açtı ama Thibault ondan önce konuştu.

"Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı senin?"

Hazırlıksız yakalanan Nephele çığlık attı ve tenim sanki canını yakıyormuş gibi benden uzaklaştı. "Siktir, Alexis, bunu yapma."

Tedbirli bir biçimde kapalı yumruğunu pelerinin altına kaydırды ve gevşeyen elini geri çekti.

Ancak saklamaya çalıştığı şeyi görmüştüm. Gümüşü bir parıltıydı.

Bıçak olmayan bir gümüş.

Thibault kaşını kaldırdı, yüzü öfke doluydu. “Neyi yapmayayım? Senin için endişelenmeyeyim mi? Kendini uyuyormuş gibi gösterip gitmişsin.” Çenesindeki kas seğirdi. “Aklımdan neler geçti biliyor musun, Nephele? O korkuyu biliyor musun? Üstüne üstlük Malgro’sta gece dışarı çıkmak için onca insan varken Neri’yi seçmişsin. Hasta olduğumu sanıyordum.”

“Öyleyim,” diye çıkıştı. “Yani öyleydim. Yani, *öyleyim*.” Kaşlarını çattı, alını öfke ve suçlulukla kırıışmıştı. “Bu adil değil. Daha önce Ingrid’i görmek için şehre gitmiştim çünkü günlerdir olmadığım kadar iyi hissediyordum. Sonra eski evimi görmek için kışlaya gittim, ki bu şaşırtıcı derecede bilgilendirici ve tamamen tesadüfi bir ziyaretti. Daha sonra Neri beni buldu çünkü evet, kimseye sormadan ve söylemeden ayrıldığımı tahmin etmişti. Ama ben yetişkin bir kadını, Alexis. Hayatımdaki erkeklerin bana öyle değilmişim gibi davranmasından yoruldum. Ve bu” –ikimizi gösterdi– “düşündüğün gibi değil.”

Thibault’un yeşil gözleri bana kaydı. Nephele bizi bu berbat giriş yerine lanet yatak odasına sürüklemiş olsaydı muhtemelen şu an içine gömülmüş olacak sertleşmiş ve fazlasıyla belirgin ereksiyonuma baktı.

Bir homurdanma duyulunca Thibault’un gözleri de benimkiler gibi Nephele’e döndü. “Ah,” diye cevap verdi. “Nedense öyle düşündüm.”

Nephele’in güzel yüzü sıcaktan pembeleşti ve ağzımı kapalı tutmanın dayanılmaz zorluğuyla dişlerimi birbirine kenetledim. Bu konuşmanın sadece ikisi arasında yaşanmasına izin vermek, onun ihtiyacı olan sessiz adam olmak zordu. Pelerinimi çıkarıp Thibault’un yanından geçmek ve onları, bu akşam Eryx’le olanları bensiz konuşmaları için yalnız bırakmaksa daha zordu.

Ancak Nephele’in yüzündeki ifade...

Gözlerindeki yakarışı görebiliyordum ve sanki bu yeterli değilmiş gibi zihnindeki kalkanı da indirmişti.

“Her şeyi yarın açıklayacağım. Söz veriyorum. Ama şimdilik bize zaman ver. Lütfen.”

Ben de öyle yaptım.

Uyumadım. Ama zaten nadiren uyurdum.

Yine de denedim çünkü sanırım bedenimin insan tarafı, eterle olan sorunu düzeltmek için dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Ancak aklımdaki tek şey Nephele ve Beyaz Kurt tavernasının yanındaki sokakta yarım bıraktığımız şeydi.

Bu yüzden yarım kalan işimizi loş ateşin sönük ışığında elimden geldiğince kendim bitirdim.

Çıplak ve zonklayarak yatağımdaki yastıklara yaslandım ve avucumun içine tükürdüm. Kavrayışımın teması o kadar iyi geldi ki ânında rahatladım. Ancak bir el hiçbir zaman bir kadınla aynı olmayacaktı, özellikle bu kadar zamandan sonra.

Bu yüzden gözlerimi kapadım ve Nephele’i hayal ettim. Onun yumuşak eli okşarken. Onun yemyeşil ağzı emerken. Onun ıslak amı yukarı aşağı kayarken. Sert aletimin etrafında sıkıca gerilmişti. Onu önümde bir ziyafet gibi serilmiş, ben nefes nefese kalana, yalvarana ve dilime boşalana kadar onu yalarken saçımı avuçlarının arasına almış hâlde hayal ettim.

Onun için yanıp tutuşurken, bir elimle kendimi sıvazlayıp diğer elimin parmaklarını burnuma götürdüm. Hâlâ kadınlığının kokusunu alabiliyordum, öncesinden çok daha iyiydi. O bacakların arasında ilahi, tatlı bir misk kokusu taşıyordu. Asla doyamayacağım bir misk kokusuydu.

Boşaldığımda hissettiğim rahatlama, beni neredeyse yeniden gömüyordu. Hırıltılarımı ve inlemelerimi bir yastığa bastırıp dişlerimi kuş tüyüne geçirdim. Kaslarım, meniler karnımı ve göğsümü tekrar tekrar işaretlerken uzun dakikalar boyunca dinmeyen ruh sıkıştırıcı spazmlarla gerilip sarsıldı.

Hiçbir şeyi unutmazdım ama kendinden geçmenin yoğunluğunu unutmuştum. Zaman herkes için hafızanın en keskin köşelerini köreliyordu. Tanrılarınkini bile. Bir orgazmın gerçekten ne kadar coşkulu olabileceğini bile.

Ancak şimdi hatırlıyordum ve bu sadece Nephele Bloodgood'u çok daha fazla istememe neden oluyordu.

“Bu iyi. Gerçekten.”

Nephele ve ben, Starworth Tepesi'nde daha önce hiç görmediğim rahat bir odada, küçük bir masanın başında oturuyorduk. Koyu yeşil duvarları kitap raflarıyla ve boyalı çiçeklerle kaplı bir kütüphaneydi. Büyük bir pencere gül bahçesine bakıyordu ama bizim manzaramız yine gri, yağmurlu bir sahil günüydü. Bu sabah erken saatlerde başlayan dondurucu sağanaklar o kadar şiddetli ve kesintisizdi ki Eryx'i bulmak için kışlaya dönme işi—Nephele onun orada olduğuna inanıyordu—biraz daha beklemek zorundaydı. Dışarıda yağmur ve deniz dışında hiç koku yoktu.

Bana servis ettiği dumanı tüten, kahverengi lapadan gözlerimi ayırdım. “Dürüst olabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Daha iyi hissetmene ve iştahının gelmesine çok sevindim. Gerçekten. Ama ben yemem.” Kaşlarımı şehvetle oynattım. “Yemek yemem, yani.”

Söz konusu güveçten bir kaşık aldı ve ağzının önünde tuttu, son sözlerimi duymazdan gelmesine rağmen yanakları kızarmıştı. “Hiç mi? Şişte kızartılan insanları bile mi?”

Dün geceye atıfta bulunmasıyla dudaklarımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Eğer vahşice yaralanmadıysam ve bu beden tamamen iyileşmek için biraz fazladan özen istemiyorsa yemem. Ama o zamanlarda hemen hemen her şeyi yiyebilirim.”

“Mezardan daha yeni çıktın. Kendini beslemek için bunun yeterli bir gerekçe olduğunu söyleyebilirim. Neydi o söz? Bedenin tapınaktır mıydı?”

Peçetemi kucağıma serdiğim sırada gülmemi bastırdım. “Ben benimkine dün gece bir tapınak gibi davrandım. Ona bir tanrı gibi tapındım. Hatta üç kez.”

Nephele güçlkle yutkundu, bakışları benimkilere kilitlendi. “Bu kadar neşeli olmanın bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Koruma kalkanları bugün yukarıda ve sıkıca örülmüştü ama gözlerinden geçen düşünceleri görebiliyordum.

“İnana bana, daha mutlu olabilirdim. Bana katılmanı umuyordum.”

Güvecine baktı, sesi bir ton farklılaştı. “Bu düşüncenin aklıma gelmediğini söylemeyeceğim.”

“Ama yine de aksini tercih ettin.”

“Evet. Alexis’la konuşmam... gergindi. En hafif tabirle. Biraz heves kırıcıydı.”

“Şimdi de benimle konuşmak zorundasın.”

Zaten bu yüzden buradaydık. Bana ve Thibault’a Eryx’in nerede olabileceğini ve belki de ona sivil müdahale olmadan ulaşabileceğimizi açıkladıktan birkaç saat sonra kapımı çalmış ve dün gece bahsettiği konuşmayı yapmak için onunla öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimi sormuştu. Ördek ciğeri verse bile, ki nefret ederdim, onunla yemek yeme teklifini geri çevirmezdim.

Kaşığını indirdi ve dirseklerini masaya dayadı. “Evet, mecburum. Söz verdim. Nereden başlasam?”

Bu kadar samimi olmasına biraz şaşırmıştım. Pişmanlık bekliyordum. Öfkeli bir pişmanlık. Bana doğrultulmuş bir hançeri andıran öfkeli bir pişmanlık. Öğle yemeği ve sohbet değil. İçimdeki kurt şüpheliydi ama diğer yanım neden burada olduğumuzu umursamıyordu. Yeter ki bir arada olalım.

“Ingrid ne dedi?” diye sordum. “Buraya son geldiğimizde kız kardeşinle gittiğiniz Anı Avcısı, değil mi?”

Dün gece bu bedeni uyumaya zorlarken aklıma bir dizi konu ve soru gelmişti. Bu sohbeti lanet ve Nephele'in gizemli bir şekilde düzelen hastalığı arasındaki bağlantıyla başlatabilirdim. Ya da kanlı Cehennem Katmanları adına, eteri nasıl kullanmayı başardığını sorabilirdim.

Ancak benim için ne kadar tuhaf olsa da onunla *gerçekten* konuşmak istiyordum. Tartışmalarımız, dirilişim hakkında konuşmalarımız ve imparatorluğumuzun çöküşü dışında pek fazla sohbetimiz olmamıştı. Bu yüzden kolayca ulaşılabilir bir giriş noktası seçtim ve kendimi bir lokma güveç yemeye zorladım.

Ben çiğnerken dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, Anı Avcısı. Aslına bakarsan onu göremedim. Evde değildi. Bekledim ama hava kararmaya başlayınca geri dönmem gerektiğini düşündüm."

"Ama yine de soluğu kışlada aldın."

Bir lokma daha. Başka bir memnun bakış.

"Öyle oldu." Nephele şarap bardağına uzanırken sarı bir bukle omzunun üstünden kayıp mavi-gri elbisesinin önüne düştü. Gözlerimi, sadece düşük kesimli korsesinden görünen narin kıvrımlara değil, aynı zamanda güzel memeleri arasında kalbimin kalıntısını tutan zincire de çekti.

Bardağını kaldırmadı, bunun yerine sapı parmaklarının arasında çevirdi. "Aslında rüyamda annemi gördüm. Dünkü davranışımı tetikleyen buydu. Buradaki hayatıma dair bir anıydı vardı ve daha fazlasını ortaya çıkarmak istedim."

Gözlerindeki bakış beni olduğum yere sabitledi. Bu anı ona büyük neşe ve büyük acı vermişti. Bir ebeveyn ve çocuğu arasındaki ilişkiyi anlamıyordum, kızlarından çok fazla şey saklayan ebeveynleriyse hiç anlamıyordum. Ancak Nephele onları sevmişti. Onlar hakkında yakın zamanda öğrendiği şeylere rağmen hâlâ da seviyordu. Bu kadarı açıktı.

"Bekleme düşüncesi işkence gibiydi," diye devam etti. "Ingrid'i görmem gerekiyordu. Onu bulamayınca da hayal kı-

rıklığına uğradım. Ama son gidişimizde bana söylediği bir şey kışlaya gitmeme sebep oldu ve kışladayken burada, Malgros'taki hayatıma dair başka parçalar hatırladım. Çok, çok daha fazlasını.” Hafifçe öne eğildi, gözleri dinleyicisini çekmek isteyen bir hikâye anlatıcısı gibi kısılmıştı. “Özellikle bir şeyi. Çok *ilginç* bir şeyi.”

İçimden gülümsedim çünkü pençeleri dışarıda olmadığına bu kadında çok çekici bir yan vardı. Tirmalanmayı umursadığımdan değildi. Ancak yüzümü ciddi tuttum.

“Anlat bana,” dedim, sesim esrik bir ilgiyle doluydu.

“Kışlada gizli bir oda vardı. Ben küçükken yaşadığım yerin bitişiğinde. Hiç penceresi yoktu ama bir kapısı vardı. Babamın bana oranın çok uzak diyarlardan gelen birçok büyülü şeyi barındıran özel bir oda olduğunu söylediğini hatırladım.” Gözleri düştü, surat asan bir köpek yavrusu gibiydi. “Ama kapı şu an yok. Bu yüzden içeri giremedim.”

“Ama şimdi girebilirsin.” Kaşığı güvecin üstünde havada tuttum. “Artık eteri kullanabildiğine göre.”

Aniden rahatsız olmuş gibi sandalyesinde dikleşti. “Evet, sanırım. Ama benimle gelmeni umuyordum. En azından Eryx meselesi çözüldüğünde.”

Sesinde gergin bir tını vardı. Sanki onu reddedebilirdim gibi.

“Olmuş bil. Sadece ne zaman olduğunu söyle.”

Arkasına yaslandı ve kafasını onaylar gibi salladı, yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. İstedikini elde ettiği için artık yumuşamıştı.

“Eter için hiçbir açıklamam yok,” diye devam etti, sesi neredeyse özür diler gibiydi. “Geldiğimiz gece, sen sahilden ayrıldıktan birkaç dakika sonra yerde cıvaya benzer bir şey gördüm. Tamamen meraktan elime aldım. O esnada tepeye bakıyordum ve orada olmak istiyordum. Sonra bir baktım ki *oradaydım*. Rüzgâr ve o... *varlık*... gelip beni aldı ve olmak

istediğim yere götürdü, o kadar garip ve beklenmedikti. Sonra dün gece yerde etrafında biriken eteri fark ettim ve yolculuğumu... biraz daha kısaltmaya karar verdim.”

Çünkü benim onu istediğim kadar o da beni istemişti. Öpücüğümüz basit bir oyun olarak başlamış olabilirdi ama çok, çok gerçek bir şey olarak bitmişti. Bunu hayal etmemiştim.

Kendimi göreve verdim ve yüzyılların anılarını aramaya başladım. “Raina’nın *uçurum* yeteneği nedeniyle ikinizin de Loria’nın soyundan geldiğinizi düşündüm. Ama âlemde doluşmak, bu âlem ile Eridan arasında hareket eden Muhafız Cadılar’a bahşedilmişti. Zamanda üç yüz yıl geriye gitmek için kullanılması mümkün değil. Ayrıca, onların soyundan geliyor olsaydınız büyük ihtimalle zaten işaretleriniz olurdu.”

Şarabından büyük bir yudum aldı. “Biliyorum. Bütün gece düşündüm. Hiç mantıklı değil.”

“Thibault’a söyledin mi?”

Gözleri büyüdü. “Hayır. Kesinlikle hayır. Onun derdi başından aşkın. İşleri onun için zorlaştırmaktan başka bir halta yaramaz. Tabii benim için de.”

Güveçten bir lokma daha yedim, ki dürüst olmam gerekirse biraz bağımlılık yapıcıydı. Ancak sonra yemeği kenara ittim, kollarımı masaya yaslayıp odağımı Nephele’e ve ele aldığımız konuya verdim.

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama endişelenmekte haklı olurdu. Eter seni tanımamalı. Seni taşımamalı. Dileklerini dikkate bile almamalı.” Parmaklarımı çeneme sürttüm. “Bunun lanetle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum ama ne olduğunu çözemiyorum. Koru neden eteri benden alıp sana versin? Bu beni sinir ediyor ve çok rahatsız edici ama bunun dışında, gerçek bir cezaya ne faydası olur ki?”

Narin omzunu silkti. “Bilmiyorum ama görünen o ki olan bu. Gerçi bir teorim var.” Yemeğimi tekrar önüme koydu. “Sadece yemeğini bitirmene ihtiyacım var ki onu test edebileyim.”

İçimdeki kurt şüphelenmekte haklıydı. Nephele incecik ellerini masanın üstünde kavuşturduğunda gözlerimi kıstım. “Zehir tanrılarda işe yaramaz, küçük kuş. Bil diye söylüyorum.”

Kıkırdadı. Bu sesi sevmiyorsam Cehennem Katmanları'na lanet olsun.

“Zehirli değil. Sadece ye. Lûtfen?”

Lûtfen dediğinde beni asıl bitiren başını kuş gibi eğmesiydi, bu yüzden o beni izlerken yemeye devam ettim.

Kâse boşaldığında Nephele'in tabaklarıyla birlikte onu da öğle yemeği arabasına koydum ve bardağımı kaldırıp şaraptan koca bir yudum aldım.

“Hâlâ aç mısın?” diye sordu.

“Hiç değilim. Epey tokum. Beklediğim kadar kötü değildi.” Sadece bana bakıyordu, yüzündeki meraklı ifade büyüleyiciydi. “Ne oldu?”

Dişlerini göstererek gülümsedi, inci beyazı dişleri de geri kalanı gibi güzeldi. “Hiç. Sadece bu kadar sıradan şeyler söz konusu olduğunda istediklerimi hemen yapmanı beklemiyordum.” Gözlerinde bir şeyler dans etti ve derinleşen kokusunun bir damlası havada dalgalandı. “İtaatkâr olduğunda sanırım senden hoşlanabilirim, kurt.”

İşte oradaydı. İpucu.

Sandalyemde geri yaslandım. Bacaklarımı genişçe açmış, şarap kadehimi ahşap kolçakta tutarken onu izliyordum. “Senin emrinde ve hizmetindeyim, Nephele. Anlaşma bu. Her zaman ihtiyacın olduğunu düşündüğüm kontrolü sana vereceğime söz veremem. Ben bir canavarım ve bu benim doğamda yok. Ama şunu bil ki, malum meseleler söz konusu olduğunda sana istediğini vermekten her zaman memnun olurum. Tek yapman gereken istemek.”

Uzun saniyeler boyunca kıpırdamadan oturdu, elleri sandalyesinin kavisli kollarına dolanmıştı, sanki kelimelerimi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ya da belki de bir şeyler

düşünüyordu. Göğsü hızla kalkıp inliyordu. Kalbinin nazik vuruşlarını duyabiliyor, keskin mavi gözlerinin arkasında çalışan zihnini görebiliyordum. Ama her zamanki gibi onu ele veren şey kokusuydu.

“Arzularının acısını tek başına çekmene gerek yok, küçük kuş. Onları benden saklayamazsın. İzin ver acını hafifleteyim.”

Uzun birkaç saniye daha geçti. Ancak sonra sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından dolanıp bana doğru geldi. Yanıma geldiğinde gözlerini üzerimde tuttu. Şarap kadehini pencere pervazına koydum.

“Aç olmadığına emin misin?” Sesi daha önce duymadığım bir şehvetle doluydu.

O kadar korkusuzdu ki elbisesinin eteğini ellerinde topladı, özlemi odayı doldururken eteği yavaşça daha da yukarı çekti.

Kalbimin davul gibi attığını hissederken elimi yumuşak uyluğuna koydum ve bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktım. “Aniden kurt gibi acıktım.”

Dişlerim uzarken Nephele’i önüme aldım ve ısrar etmemi beklemeden masaya oturduğu an neredeyse alev alıyordum.

Ayakkabılarını çıkardı ve küçük ayaklarını sandalyemin ahşap kollarına yasladı. “Ağzını vücudumda istiyorum, kurt.”

Kelimelerdeki cesaret, barındırdıkları arzu kanımı ateşledi.

Ellerim elbisesinin altındayken kollarımı masanın üstüne kaydırđım ve dolgun kalçasını kavradım. Bir hayvan gibi burunumu uyluğunun iç kısmına doğru sürükledim ve gittikçe daha da yukarı çıktım, ta ki kokusunun tüm ağırlığı yüzüme çarpana, ağzımı sulandırana kadar.

Bir dirseğinin üstünde dururken diğer eli saçlarımdan arasına dalıp başımın arkasını kavradı. Ağzımı genişçe açtım ve elbisesinin keten kumaşının üzerinden amını oyunbaz bir tavırla ısırđım.

İnce kumaştan bile tenini hissedebiliyordum. İnanamayarak ellerimi biraz daha yukarı kaldırdım ve sadece çıplak bir

tenle karşılaştım. Bugün sabahlığın altına hiçbir şey giymemişti. Çünkü bunu istemişti. Bunu düşünmüştü. Bunu ummuştı.

Bu bilgi kurdumun tereddüt etmesine neden oldu çünkü nedense bir değişim hissettim. Sanki o avcı olmuştu, bense av.

Ancak bedenini bir titreme sardı ve boğazından pürüzlü bir inilti kaçtı. Beni onun emirleri yönetiyordu. "Tekrar," dedi. "Daha sert."

Ona istediğini, bu kez daha sertçe verdim. Dişlerimi üzerinde gezdirdim, kalçasının iki yanındaki ellerim sıkılaştı. Bunun üzerine tatlı mı tatlı, paramparça bir inilti koptu dudaklarından.

Masadan kalkıp korsesinin bir kenarını aşağı çekerek bir memesini ortaya çıkardı ve bana gösterdi. Meme ucu çoktan sertleşmişti. Güzel, soluk pembe bir inci, dilim için yalvarıyordu.

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken diğer tarafı da aşağı indirerek onu tamamen açığa çıkardım.

Bir hatırlatıcı olarak dişlerimi gösterdim. "Dikkatli olmak zorundayım."

Görüntü karşısında gözleri parladı ve sertçe yutkundu. "Sana söyledim. Senden korkmuyorum. Ağzını üstümde istiyorum. Ve sakın bu konuda nazik olmaya çalışma."

Onu memnun etmek amacıyla meme ucunu ön dişlerimin arasına aldım ve ısırdım. Göğsünden daha yüksek bir inilti koptu, bana doğru yay gibi büküldü, nefes nefese kalarak beni sıkıca kavradı. Onu ağzımın derinliklerine çekerken diğer memesini avuçlayıp sertçe sıktım.

Ben onun üzerinde ziyafet çekerken, dişlerimi ve dilimi ucunda gezdirirken, o diğer elimi kendi eliyle yönlendirerek bana yardım etti, ben tenini yoğururken meme ucunu sıktı. Kendine dokunduğunu görmek baş döndürücüydü, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ben o özel zevki istemedenden önce yüzümü tuttu ve beni göğsünden ayırıp vahşi bir öpücüğe sürükledi.

Geri çekildiğinde fısıldadı. "Aletin benim için sertleşti mi, kurt?"

"Siktir, evet," diye cevap verdim kısık sesle. "Hem de öyle sertleşti ki canımı yakıyor."

Sesi daha da kısıldı. "İçimde olmasını istiyor musun?"

Göğsümden arzu dolu bir homurtu yankılandı, beni iliklerime kadar titretti. Ama onun baştan çıkarıcı sözlerinin ötesini düşünmeye çalıştım çünkü bir kez daha imkânsız cazibesini hissettim. O bir sirendi ve ben onun şarkısına karşı koyamıyordum.

Her bir noktam onun için yanıp tutuşurken yüzünü inceledim, herhangi bir sahtelik aradım. Görebildiğim tek şey ahlaksız ifadesi, omuzlarına dökülmüş o uzun, sarı bukleleri ve kalbimin kalıntısını saran, hâlâ çok hassas ve sert olan çıplak memeleriydi.

Kesinlikle gördüğüm en güzel şeydi.

"İstedığimi biliyorsun," diye cevap verdim. "İçine gömülmek ve günlerce orada kalmak istiyorum. Benimle odama gel."

"Önce beni öp," dedi ağzıma doğru, dudaklarını benimkilerin üzerinde sürükleyerek. "Aletin ağzıma ne yapacağını göster."

Onu böyle konuşurken duymak beni çıldırttı. Sandalyemden kalktım. Hafifçe irkilerek geri çekildi, gözlerinde belirgin bir soruyla bana bakıyordu. Bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Göremesem bile ince bir korku filizi burnuma ulaşmıştı.

"Seni asla incitmem," diye fısıldadım yüzünü ellerimin arasına alırken. "O şekilde değil. Sadece acı çekmek istersen onu sana veririm."

Mavi gözleri benimkilerde gezindi. "Biliyorum."

Bir güven bağı. Onu öperken sıkıca tutunduğum, ağzını ele geçirdiğim, dilimi kullanarak ona birkaç dakika önce istediğini verdiğim bir bağ. Eğer aletim olsaydı onu derine gömerdim, bu yüzden onu daha tutkulu öptüm, ağzını yağmaladım ama her defasında hamleyi yumuşattım.

O da benim için ağzını iyice araladı, dişleri dudağımı yakalamaya çalışıyordu. Sonunda pes ettim ve dizginleri ona verdim. Aç, küçük bir tilki gibi dişlerini alt dudağımın üstünde gezdirdi, ardından o lezzetli, pembe dilini dişimin ucunda gezdirdi ve gözlerimin içine baktı.

Ağzımın tehdidini, bu kadar yakın olmasını seviyordu ve ben dikkatli olmaya çalışsam da öpüşmemiz sertleştikçe onun dolgun etini kestim.

Aramızda bir nefes titredi ve yarayı incelemek için geri çekildim, çenesini parmaklarımın arasına aldım. Alt dudağında parıldayan kırmızı bir damla duruyordu.

“Siktir, özür dilerim.” Garip bir his midemi burdu. Suçluluk. Özellikle az önce o istemediği sürece bunu asla yapmayacağıma söz verdikten sonra. Ama aynı zamanda kanının kokusuyla arzu damarlarımda harekete geçti. Bu tamamen çelişkiydi.

Dilini dışarı çıkarıp şişmiş damlanın tadına bakarak dudaklarını baştan çıkarıcı kırmızı bir parlaklıkla ıslatırken biraz şaşırmış ama yine de memnun görünüyordu. “Özür dileme. Nazik olmamanı istedim. Biraz acı hoşuma gidiyor.”

Eh, siktir.

Yaradan daha fazla kan akarken bir başka kırmızı inci dudağında sallanıyordu. İçimdeki kurt ihtiyaçla uludu ve aletim kabardı.

“Ben bir kurdum, Nephele. Kan severiz ve ben o küçük acıyı iyileştirebilirim. Seni öpmeyi hâlâ fazlasıyla istiyorum. Eğer sen de istersen.”

Beni tekrar ağzına çekerken kaşlarını kışkırtıcı bir tavırla kaldırması dışında cevap vermedi.

Metalik tat dilime geldiği an açlığım körüklendi. Onu burada, cama yaslayıp becerebilirdim. Bu masanın üzerine eğilip memelerini sıkarak. Ayakta içine girip çıkarak. Umurumda değildi. Bildiğim tek şey onu mümkün olan her yolla istediğimdi, ta ki o zevkten ağlayana kadar.

Dudaklarımı emip yalayarak tadarken ikimiz de nefessiz kalana kadar küçük meme uçlarını sıktım. Yavaşlamaya çalıştım. Dişimin açtığı kanayan yarığı yalamaya odaklandım, tükürüğümün yarayı kapatması çok uzun sürüyordu. Ancak her geçişte onun tadını alıyordum. Her geçişte yeni ama daha küçük inci benim için şekil alıyordu. Ben de onu alıyordum.

Ve o da bana izin veriyordu.

Ağzı ve vücuduyla beni öylesine büyülemişti ki kapının hafifçe tıklatıldığını neredeyse duymayacaktım. Ancak Nephele geri çekildi ve ben ikinci tıklatılmayı duydum, aynı anda ilkinde de algıladım.

Eteğini aşağı indirdim ve o da korsesinin fırfırlı kumaşını memelerinin üzerine çekti. Kapı açılıp Mari içeri bakana kadar tamamen ayrılmadık.

Bizi görünce nefesi kesildi. Nephele hâlâ masadaydı. Bense ellerim uyluklarında, bacaklarının arasında duruyordum. Göründüğümüz kadar suçlu olduğumuzdan emindim.

Mari'nin gözleri kocaman açıldı ve yüzü kırmızının on farklı tonuna büründü. "Böldüğüm için gerçekten özür dilerim. Sadece... Zahira sizi bulmamı söyledi.

Nephele ve ben nihayet ayrıldık ama bu yapmak istediğim son şeydi. Masadan kaydı ama tutkumuzun kanıtını saklamak için ben oturdum. Kapıdaki kız için durumu daha kötü hâle getirmenin âlemi yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nephele.

Mari net bir tavırla başıyla onayladı ve Nephele'e kendini takip etmesini işaret etti. Kapıya doğru hızla ilerlediler. Bir an sonra ayağa kalkıp arkalarından gittim. Fuayeye çıkan koridorda yürürken aletimi düzelttim. Giriş kapısı açıktı, nemli havanın içeri girmesine izin veriyordu.

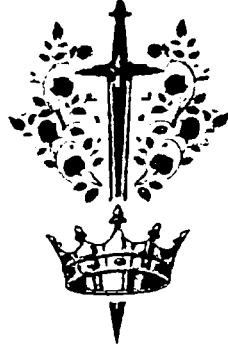
Diğerleri dışarıda durmuş, şehre giden yola bakıyorlardı. Yağmurlu bir günde onlara katılmak için yola koyulduk, yağmur saçaklardan nehirlerle doğru akıyordu. Biz vardığımızda

herkes gözleri kocaman açılmış, yüzleri endişe ve şokla kaplı hâlde bize yol verdi, ne olduğunu görmek için ilerledik.

Zahira ve Callan'ın arasında durduk ve doğrusu, gördüğümüz şeyi kavramamız birkaç dakikamızı aldı. Bulanık yağmurda uzun ve zahmetli adımlarla yürüyen karanlık, iri yarı bir figür vardı. Ancak yaklaştığında her şey netleşti.

Un Drallag, ana eve giden çakıl ve kumlu patikada, bir kulübenin altında duran ve hava koşullarına rağmen nöbet tutan muhafızların yanından geçerek ilerliyordu. Siyah saçları başına yapışmış, siyah giysileri sıırıslıklam olmuş ve vücudunu sarmıştı. Yüzünde acımasız bir tatminin vahşi maskesi vardı.

Çünkü ön kapıdan içeri iki ceset sürüklüyordu.

N E P H E L E

Sekizimiz yemek masasının etrafında oturmuş, Alexis'a bakıyorduk.

Çocukken onu, Cadı Toplayıcısı'nı düşünmek bile beni korkuturdu. Ama benim toplama günümünden sonraki bir birkaç ayın ardından bir kez olsun ondan korkmamıştım. Ta ki şu âna kadar. Şu an tam olarak kime baktığımdan emin değildim. Sanırım Alexis'u Un Drallag olarak hayal edebilseydim karşımdaki o adam olabilirdi.

Onun yabancı ve olası bir casus olarak gördüğü kız kardeşimin, tek başına katlanmak zorunda olduğu adam.

"Onlara ne yaptın?" diye sordu Zahira sakince. Karşıma oturdu, ikimiz de Alexis'un yanındaydık.

"Kalplerini patlattım," dedi taş gibi soğuk ve katı bir yüzle. Sesinde tek bir pişmanlık, suçluluk ya da herhangi bir duygu emaresi yoktu.

Neden yaptığımı bilmiyordum ama masanın altından Neri'nin eline uzandım. Yanımda oturuyordu, eli bacağımda duruyordu. Batmamı engelleyen bir can simidi gibi ona tutundum ve parmakları nazikçe benimkileri sardı.

"Nasıl yaptığını sorabilir miyim?" diye üsteledi Zahira.

Alexus omuzlarını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe silkti. "Tıpkı Raina'yla birlikte Buzlusu Ormanı'ndayken Doğudiyarlıları öldürdüğüm gibi. Sonra da Tüccar Mahallesi'nde beni ve Rhonin'i yakalamaya çalışan muhafızları. Artık o gücün yerini tam olarak belirleyebiliyorum." Elini ıslak saçlarının arasından geçirip dirseklerini masaya yasladığında deri ceketi gıcırdadı. "Nihayet."

"Bu nasıl oldu?" diye sordum. "Başka biri zarar gördü mü?"

Kafasını iki yana salladı. "Kışlada Eryx'i bulmak biraz zaman aldı çünkü Gavril onu bir gizlenme büyüsüyle saklamıştı. Ama onu bulduğumda, başkalarının da bu manzarayı görmesini sağladım ki Doğu'nun yanında yer almaya devam ederlerse sonlarının ne olacağını bilsinler. Gavril'e gelince, onu yemek salonunda köşeye sıkıştırdım. Kitaptaki her türlü büyülü numarayı kullanarak mücadele etti ama sadece nefretimi körüklemekle kaldı. Onlarla işim bittiğinde o piçleri şehrin içinde yağmur çamur demeden sürükledim, hatta Brear Hall'e ve Beyaz Kürt tavernasına da soktum ki herkes onların öldüğünü bilsin. Başka kimseye zarar vermedim. Ama artık mecbur kalırsam yapacağımı biliyorlar."

"Onları neden buraya getirdin?" dedi Keth, sesindeki öfke açıkça hissediliyordu. "Az önce herkese nerede olduğumuzu söylemiş oldun."

Alexus ona ters ters baktı. "Bırak gelsinler. Hepsini gebertirim. Bu sabah uyandım ve bu lanet oyunu bir gün daha oynamamaya karar verdim. Eğer Thamaos Kuzey'de bir dayanak arıyorsa benimle anlaşmak zorunda kalacak. Raina'ya dair anılarımı almış olabilir ama eski ustamı gayet iyi hatırlıyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum."

"Öyleyse eline fırsat geçtiği an misilleme yapacağını da bilirsin," dedi Neri. "Onun buradaki işini iyice zora soktun. Yılanının başını kestin ve kargasının gözlerini oydun."

"Haklısın, yaptım. Eryx'in limanda darağacına asılıp gelgitlerde boğulmadan kurtulmuş olması bile mucizeydi. Büyücü Gavril'e gelince, neredeyse çıplak ellerimle bağırsaklarını deşmek zorunda kalıyordum. Yine de ne olacağını biliyordu ve Thamaos'u çağırmıştı. Kalbini parçalamadan hemen önce söylediği son sözler bile kendine ait değildi."

"Neydi o sözler?" dedi Zahira.

Alexus bir müddet sessiz kaldıktan sonra, "*Senin için geliyorum, Un Drallag. Sen ve Beyaz Kurt için,*" dedi.

Neri'nin elini sıktım, sonra bıraktım. Göğsümün ortasından tanıdık bir sızı yükseliyordu.

Dayanılmaz bir korkuydu bu.

Neri'nin bacağı benimkine değdi, farklı bir temas şekliydi ama yine de rahatlatıcı bir dayanak sağlıyordu.

"Tavernada," dedi Neri. "Eryx benim geleceğimi duyduğunu söyledi. Tahminimce Gavril aracılığıyla Thamaos'la iletişimdeydi."

"Öyleydi," diye cevap verdi Alexis. "Ama bir daha bu topraklara gizlice sızamayacak. Sahil boyunca Muhafız Cadılarla dolu koca bir hat var. Onların görevi her zaman burayı karadan, denizden ve havadan gelen saldırılarından korumak. Başarısız oldular çünkü Prens içeri sızarak bizi zayıflattı. Ama artık o iş bitti. Doğu'nun canı cehenneme. Kuzeydiyar Devriyesi'ni toplamayı bitirdiğimde bu kıyılardan hiçbir şey geçemeyecek. Hortlaklar bile."

"Peki o zaman." Zahira kollarını sıvamaya başladı. "Plan ne?"

Alexus uzun parmağıyla masanın üzerini işaret etti. "Keth ve Jaega, yarın şafakta Mondulak Sıradağları'na doğru yola çıkmanız gerekiyor. Ben yanınızda olmayacağım, sadece ikiniz gideceksiniz. Joran ve Callan, siz burada kalacaksınız, aynı şekilde ben de. Neri ve Thamaos'un geri döndüğüne dair söylentiler çoktan yayılmaya başladı, bu yüzden Malgros'un savaş haberleriyle başa çıkmasına yardım edeceğim. Ama sadece Raina'ya

ulaşacak bir yol bulana kadar. Eğer o yolu bulursam ikinizin benim buradaki işimi devam ettirmesi gerekecek.” Solundaki kadınlara döndü. “Zahira ve Yaz, tanıdığınız ve güvendiğiniz yetkililerle görüşmem gerekiyor. Ondan sonra ikinizin Castan’ı görmek için Kayalıklar’a gitmeniz gerek.”

Bana baktı ve bakışları dudaklarıma indi. Dilimi çıkartıp Neri’nin dişinden kalma yaranın tadına baktım ve dudağımın o tarafını dişlerimin arasına aldım. Dün gece kararlarımın bana ait olduğunu, bu konuda bana tek kelime daha etmeyeceğini ama Neri’nin Kış Hisarı’na kesinlikle, anlaşma olsun ya da olmasın, kabul edilmediğini ve edilmeyeceğini, bunu anlamam gerektiğini söylemişti. *O bir canavar, Nephele*, diye hatırlatmıştı bana. Sanki ben farkında değilmişim gibi. Sanki bu işleri daha da zorlaştırmıyormuş gibi. Sanki Alexis da bir zamanlar canavar değilmiş gibi.

Çocukluğumda ateşin başında anlatılan hikâyeleri dinlerken bile her zaman büyük, kötü kurda ilgi duymuştum.

“Bu gece ikinizin kuzeye gitmesi gerekiyor,” diye devam etti ancak yüzünün sert hatlarında o anlayışlı Alexis’u görebiliyordum. “Hampstead Gölü’nde durun ve oradaki herkesi uyarın, sonra Kış Hisarı’na gidin ve Buzdiyarı Ovarları’ndaki Muhafız Cadılara, özellikle de sahil şeridindekilere haber gönderin. Kuzeydiyar Bölgesi’nin tamamını çevreleyecek bir kalkan gerekiyor. Hem de hemen.”

Sağıma bakıp da Neri’nin altın rengi bakışlarının üzerimde olduğunu görünce kalbim hızlandı. Yüzündeki endişeyi anlamam için bana bir şey demesine gerek yoktu.

Bizi herhangi bir yere götürecek hâlde değildi. Eğer kuzeye gidersek bu at üstünde olacaktı ki katettiğimiz her kilometrede havanın daha da kötüleşeceğini düşünürsek çok yavaş ilerlememiz kaçınılmazdı.

Geriye kalan tek seçenek benim bizi sürüklememdi.

Alexus ayağa kalkarak tavana şöyle bir baktı, sırlıklam kıyafetlerinden ve ıslak saçlarından hâlâ su damlıyordu. “Yağmur durmuş gibi. Ölüleri işaretleyip cesetleri yakmaya gidiyorum.”

Hançerini kınından çekerek kapıya doğru yürümeye başladı. O zaman onları neden işaretlemek istediğini anladım. Ruhları bu dünyayı tamamen terk etmeden önce, derilerine kendi mührünü kazımak istiyordu ki ölümden sonra bile ona ait olsunlar. Thamaos onlara ulaşmasın.

“Bu bir çeşit arındırma ritüeli falan mı?” diye sordu Keth.

Alexus durmadan, arkasına bile dönmeden cevap verdi. “Hayır. Bu, Un Drallag’a özgü bir şey.”

Neri beni odama kadar takip etti.

Aramız bir okçunun yayı kadar gergindi. Ne yapacağımıza karar vermek için birkaç saatimiz kalmıştı.

Bu baskı, önceki durumumuzun önemini gölgede bırakmıştı. Onun yanındayken içimde hep bir arzu hisseceğimden korkuyordum. Yalnızca bir saat önce fazlasıyla samimi olsak da artık çok daha önemli bir endişemiz vardı.

Ben makyaj masasına doğru giderken Neri arkamdan kapıyı kapadı. Dün gece Alexis’la konuştuktan sonra içine iki eter parçası koyduğum küçük krem kavanozunu dikkatlice elime aldım ve kapağını açtım.

“Elimde sadece bu var.” Odanın ortasında buluştuk ve içine baktı.

Ellerini gevşekçe beline koydu ve delici bakışlarını bana çevirdi. “Dinle, baskıcı biri olmaya çalışmıyorum. Ama bunun senin için nasıl işlediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Bu miktarda bir eter, atmosferde var olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Gideceğimiz yere ulaşmamıza yetmeyebilir. Hatta hiç işe yaramayabilir de.”

“Dün gece işe yaradı. Hem de kusursuz şekilde.”

“Evet. Bizi şehrin diğer tarafına sürüklemek için. Kuzeydiyar Bölgesi'nin diğer tarafına değil. Şimdiye dek sadece iki kez kullandın. Bu, ilkel bir maddeyi kullanmak için yeterli bir deneyim değil.”

Haklı olduğunu biliyordum ama...

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordum her zamanki alaycılığımınla. “Şu anda ölüleri dağılayıp yakmakla meşgul olan Alexis'un, Mannus ve Tuck üzerinden gitmemize izin verip vermeyeceğini görmek ister misin? Vadi şimdiye muhtemelen bir metre karla kaplanmış. Daha yükseklerdeki ormanı ve Kış Hisarı'nı tahmin dahi edemiyorum.”

Parmaklarını beyaz saçlarının arasından geçirdi ama uzun bukleler tekrar yakışıklı yüzünün iki yanına düştü. “Yine de sürüklemeyi tekrar deneyebilirim. Belki şimdi işe yarar.”

Dudaklarımdaki kesik kendini hatırlatmak istermiş gibi sızladı. Kavanozun kapağını geri kapadım ve dün gece getirdiğim şarapla kadehin hâlâ durduğu makyaj masama döndüm.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedim mantarı çekerken, lanet hakkındaki teorimi yüksek sesle dile getirme cesareti bulmak için biraz alkole ihtiyacım vardı. En azından kendi adıma. Aynı sorunları yaşayıp yaşamadığımızdan hâlâ emin değildim.

Çünkü testim tam olarak planladığım gibi gitmemişti. O bir kurttu. Kurtlar kan arzulamaya meyilliydi, ki bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Peki ama benim için? Bu öyle beklenmedik, öyle korkunçtu ki hayatımın geri kalanında böyle olma düşüncesi...

Kadehimi aldım ve şarabın neden kan arzusunu körelttiğini merak ettim. Sonra yeteri kadar içtiğimde *her* arzuyu körelttiğini düşündüm.

Zaten hâlihazırda titriyordum ama yine de dikkatli olmaya çalışarak şişeyi kadehe doğru eğdim. Ancak kadeh kaydı ve sandalyenin koluna çarparak parçalandı, şarap Zahira ve Yaz'ın

egzotik kiliminin üzerine döküldü, büyük cam parçaları zeminin ve halının üzerine saçıldı.

“Kahretsin!” Eteğimin ucunu yerden kaldırıp parçaları toplamak için eğildim ama Neri de bana katıldı.

Yanıma çömelip ellerimi kavradı. “Nephele, dur.” Gözlerime baktı. “Sakinleş. Titriyorsun. Bana bırak.”

Başımı hafifçe salladıktan sonra ayağa kalktım, sandalyenin arkasına tutunarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Neri bütün parçaları avucuna toplayıp yakındaki çöp kutusuna götürdü. Camları içine bırakırken dişlerini sıktı, ardından küfretti.

Tepki vermemiş olsaydı bile anlardım. Koku o kadar keskin, o kadar yoğun ki bu mesafeden bile tadını alabiliyordum.

Neri bana dönerken sandalyeye daha sıkı tutundum. Bahçedeki nöbetçiyi bıçakladığım gece dışında, kanaması olan birinin yanında hiç bulunmamıştım. O gece de adamın kanı yağmurla hemen akıp gitmişti zaten. Bir de Mari’nin o gün mutfakta kullandığı et vardı. Diğer tüm kokuların altında gizlenmişti ama yine de beni içine çekmişti. Fia’nın toplantı odasında, Neri ve Alexis’un yüzlerinden kan sızarak içeri girdikleri o anda ne olduğunu anlayamamıştım. Kan kokusunu o kadar yoğun almamın tuhaflığına anlam verememiş, midemdeki bulantıyı kanla ilişkilendirememiştim.

Şimdi Neri bana yaklaşırken içimde arzu kabardı, midem guruldadı ve dikkatim parmağının ucundaki o kırmızı lekeye odaklandı.

Yarasını diğer eliyle kavrayarak yere damlamasını engellemeye çalıştı. Ardından birkaç adım uzaklaştı ve durup, “Bez var mı?” diye sordu.

Tanrılar aşkına, önce ne dediğini bile idrak edemedim ama sonra kendime geldim ve küvetin yanındaki rafa gidip oradan bir bez aldım.

Tekrar karşısına geçtiğimde daha derin nefesler alıyordum. Göz göze geldik.

Kaşları çatılmıştı. “Sorun ne, Nephele?”

“Kokuyu alıyor musun?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp kafası karışmış gibi yüzüme baktı. “Neyin kokusunu?”

Parmağına, oradaki koyu kırmızı çizgiye, avucunda biriken minik kan birikintisine bakma cesaretini gösterdim. “Kanının.”

“Tabii ki. Açık havada buradan kışlaya kadar kanın kokusunu alabiliyorum. Burnumun hemen ucunda.”

“Ben de alabiliyorum,” diye cevap verdim. “Korudan beri ben de kokusunu alabiliyorum. Bunun lanetle bir alakası olmalı.”

Yüzü bir anda öyle ifadesiz bir hâl aldı ki taş kesildi sandım. “Bunu nereden biliyorsun?”

Bezi ona verip sandalyeye geçtim. Minderde cam kalmadığından emin olduktan sonra oturdum. O keskin, yoğun kokudan başım dönüyordu.

“Sana bugün verdiğim güveç Mari’nin özel tarifiydi. Sosu zenginleştirmek için domuz kanı kullanıyor. Onu yedikten sonra çok daha iyi hissettim. Tamamen iyi ya da iyileşmiş değilim çünkü hâlâ hâlsiz hissediyorum ama ölecek gibi de hissetmiyorum.”

Anlık bir sessizlik oldu. “Ve sen de güveci benim tepki verip vermeyeceğimi görmek için bana yedirdin.”

Dönüp bana baktı, yaralı olmayan eliyle bezi tutuyordu. Yaralı parmağı hâlâ açıktaydı, kanamaya devam ediyordu ve kanının kokusu peşimi bırakmıyordu.

“Sonra o öpücük var,” diye devam etti parçaları birleştirerek. “O sertlik. Dişimin seni kesmesini istedin. Böylece kanının tadına bakacaktım.”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Hem boğuluyormuş gibi hissettim hem de suçluluk duydum. “Artık sürükleme yeteneğini kaybetmiştin. Bu gece fenerdeki termal havuza giderek teorimi test etmeyi planladım. Kanın yeteneğini geri getirip getiremeyeceğini görmek için.” Gözlerimi parmağına indirdim.

"Ama iyileşmiyorsun. Bu, kanın sende, bende olduğu kadar işe yaramadığının göstergesi olamaz mı?"

Tekrar gözlerini kırptırdı. Sanki az önce söylediklerimin hepsini sindirmeye çalışıyordu hâlâ. "Bilmiyorum. Şu an ne hissediyorsun?"

Ağzım ansızın kuruyunca sertçe yutkundum. "Kanının kokusunu alıyorum ve tadına bakabiliyorum. Hatta bu beni perişan ediyor."

"Hangisi? Koku mu yoksa..."

"Arzu." Sözcük bir nefeste ağzımdan döküldü ve içimdeki ihtiyacın ağırlığı altında ezildim. "Arzu."

Birkaç uzun saniye boyunca onu tamamen hazırlıksız yakaladığımı düşündüm. Ancak sonra önümde dizlerinin üstüne çöktü. Kuzey Tanrısı, ayaklarımın dibinde, dizlerinin üstündeydi.

Hiçbir şey söylemeden kanlı bezi yere bıraktı ve parmağını ağzıma doğru uzattı.

"Em," diye emretti.

Gözlerine bakarken kalbim kaburgalarımın çarparak hızla atıyordu. Direnmeyi, bunun iki canlı arasında paylaşılacak en iğrenç şey olduğunu düşündüm. Ama parmağını dudaklarımın arasına ittiği anda bu düşünce uçup gitti ve tüm o şehvetli, sıcak kırmızı kan teninin tuzuyla karışarak ağzıma doldu.

O küçük yaradan akan kanı sanki yüz yıldır susuzluk çekiyormuşum da Neri benim vahammış gibi kana kana emdim. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve buna yenik düştüm. *Ona yenik düştüm.*

Tarif edemediğim bir tadı vardı. Parlak, kırmızı ve en iyi şaraptan bile daha iyi. Hayatım boyunca tattığım her şeyden daha iyiydi. Tadı güç, seks, büyü ve zafer gibiydi, hepsi Neri'nin bir damla kanında toplanmıştı.

Çömeldiği yerden kalkıp ağırlığını kullanarak beni sandalyeye doğru itti, bacaklarımı ayırmaya yetecek kadar yaklaştı. Gözlerini benden ayırmadan sandalyenin ahşap kolçağına

yaslandı, diğer eli arkamdaki kolluklardan birine tutunmuştu. Parmağını ağzıma sokup çıkarmaya başladı.

“İşte böyle,” diye fısıldadı, her geri çekilişinde parmağını emerken. Her ilerlemede inledi. “Aferin kızıma.”

Başparmağıyla parmağına bastırarak daha fazla kan gelmesini sağladığını anlamam bir saniye sürdü. Dilimi kaplayan ve beni arzuyla serseme döndüren kan.

Beni besliyordu.

Aklımın bir köşesi isyan etti, bir şeyler geri çekilmem gerektiğini fısıldadı. Ama yapamadım. İçimde gittikçe büyüyen bir delilik vardı. Bunu isteyen biri. Buna ihtiyacı olan biri. Buna sahip olmayı isteyen biri.

Bugün erken saatlerde yaptığım gibi korsemin büzgülü kumaşına uzandım ve kumaşı aşağı çekip memelerimi ortaya çıkardım. Neri bir an bile tereddüt etmeden üzerime çullandı. Sıcak ağzı sızlayan meme ucumun üstüne kapanmıştı, günahkârca emerek şehvetli ısırıklarla bana işkence ediyordu. Tüm bunlar olurken parmağıyla ağzımı becermeye devam ediyordu, incecik kan akışı bir arzuyu dindirmeye yetse de başka bir arzuyu körüklüyordu.

Bu ayartışa teslim olmaya hazırdım artık. Onu kendime çektim, yüzünü dudaklarıma yaklaştırıp daha önce kütüphanede olduğundan çok daha şehvetle öptüm. Ağzıma inlediğinde, bunun benim için mi yoksa kanın tadı yüzünden mi olduğunu merak ettim.

Yanıtını hemen verdi. “Seni becermem gerekiyor, Nephele. Seni sahiplenmem gerekiyor. Menimin bacaklarının arasından aktığını görmem gerekiyor.”

Sözleri vücudumun titremesine neden oldu, yarattığı imgede benimle işini bitirdikten sonra bacaklarımı genişçe açıyor, aç bakışlarla beni süzüyordu. Cesur bir hareketti ama zihnimdeki kalkanı indirdim, böylece bunun bana ne yaptığını duyabilecekti. Benim neye ihtiyaç duyduğumu.

Kumaşı kavrayarak tuniğini geniş sırtından çıkarıp başının üzerinden geçirirken bana yardım etti. Ayağa kalkıp beni kucakladığında ve bacaklarımı beline dolayıp yatağa taşıdığına hiç şaşırmadım. Az önce sadece düşünmeme neden olduğu o imgeyle bile beni uyarmayı başarmıştı.

Hâlâ giyiniğim, dedim ona.

Göğsünden kısık bir kahkaha koptu. *O konuyla çok yakında ilgileneceğim, küçük kuş.*

Beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına yerleştirdi. Üzerimdeki elbiseye sadece şöyle bir baktı, bakışı her şeyi anlatıyordu; o kumaş orada olmamalıydı. Yaka kısmından kavrayıp elbiseyi yırtarak ikiye ayırdı. Bunu o kadar büyük bir güçle yaptı ki nefesim kesildi.

Yırtık, dikişe takıldığında öfkeyle homurdandı, sonra dizlerinin üstüne kalkıp elbiseyi tamamen parçalayarak kenara attı. Bunu yaparken kasları dalgalandı. Artık altında çıtır çıtır kalmıştım.

İçindeki hayvan uyanmıştı ve ben tahrik olmuş hâlde manzarayı seyrettim. Omuzları ve kolları boyunca uzanan kaslarını. Göğsünün genişliğini. Güçlü ellerine ve uyluklarımı kavramış parmaklarına uzanan, ön kollarında gezinen damarların uzunluğunu.

Ancak dikkatim aşağı kaydı. Kanı beni yatıştırmadan önce ağzım kurumuştur, şimdiyse pantolonundan belirgin şekilde görünen, o kalın ve uzun aletin ana hatlarına bakarken sulanıyordu.

Başımı kaldırdığımda her zamanki gibi altın rengi aç bakişlarıyla karşılaştım, bana bakarken gözlerinin rengi kehribara çalıyordu. Yavaşça eğilip dişlerini uyluğumun iç kısmına sürttü. Nefesini verdiğiğinde sıcaklığı tenimi okşadı ve zihnimde bir düşünceyi yavaşça açığa çıkardı.

Tanrılar aşkına, ağzının daha yakın olmasına ihtiyacım var.

Bu yalvarışıma karşılık burnunu küçük üçgen tüy öbeğine gömüp derin bir nefes alarak cevap verdi. “Kahretsin, Nephele. Sana yapmak istediğim şeyler öyle ahlaksızca ki.”

Nabzım hızla atarken o iri bedenini üzerime örttü ve kollarını başımın iki yanına yaslayarak gözlerimin içine baktı.

Sonunda ten tene temas ediyorduk ve gözlerinde içindeki kurdun bana hesaplı bir saldırı vadettiğini gördüm. Onun avı olmaya hazırdım, parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım.

“Bunu istediğine emin misin?” diye sordu. Tok sesi şehvetten dolayı kısık ve hırıltılıydı.

Kasıklarımı ona doğru kaldırdım. Bacaklarımın arasındaki sertliğe doğru. “Evet. Ne kadar istediğimi bilemezsin.”

“Yoksa kandan dolayı mı?” diye ekledi anlık bir tereddütten sonra.

Etrafımı saran sis bulutundan gözlerimi kırıştıtarak çıktığımda düşünceli bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Ancak cevap sanki kesin olmalıymış gibi hissettirse de bu soruyu yanıtlamak kolay değildi. Çünkü şimdi o sorduktan sonra gerçekten anlamıştım. Ben de tam bu soruyu birkaç dakika önce ona sormuştum.

Neri alnını alnıma yasladı ve iç çekti. “Son zamanlarda doğum kontrol toniği aldın mı?”

Bu soru göğsüme bir çekiç gibi indi. Bunu nasıl düşünmemiştim? Yaşadığımız ânın büyüüne mi kapılmıştım yoksa kanlı bir sisin içinde olduğum için mi böyle bir risk almıştım?

“Kış Hisarı’ndan ayrılmadan önce almıştım,” diye cevap verdim dürüstçe. “Genelde ihtiyacım olmaz. Vücudum yapması gerekeni yapmıyor. Ve o zamanlar başka bir şey için de ihtiyacım olmamıştı.”

“Pekâlâ. Sorun değil.” Derin, sakın bir nefes aldı. “Bunu söylemek ne kadar zor olsa da işe girişmeden önce muhtemelen bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor. Az önce olanların kan yutmanla

veya lanetimizle bir ilgisi olup olmadığını çözene kadar sana sahip olmam doğru olmaz. Ve korkarım ki ilgisi var.”

Ayağa kalkmaya çalıştığında vücudum neredeyse çılgık atıyordu. Onu kendime çektim.

“Şimdi mi vicdan yapıyorsun? Tam da ben arzudan ölecekken?”

Dudağının kenarında hafif de olsa bir gülümseme gelirdi. “Benimle ilgili hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum. Eminim sen de karnında bir tanrıçık istemezsin. Şunu anla, sevsen de sevmesen de bir kez pes edip sana sahip olduğumda mümkün olduğunca uzun süre devam edeceğim ki bu senin fark ettiğinden daha kapsamlı olacak.” Kulağıma eğildi. “İşim bittiğinde benim bacaklarından akıyor olacak, Nephele. Seni tüketmiş olacağım.”

Kalbim tekledi ve tenime bir ürperti yayıldı. “Benimle böyle konuşup sonra öylece gidemezsin, kurt.”

Koyu kaşlarını çattı. “Bunu, beni test etmek için baştan çıkaran kadın mı diyor? Hiçbir şeyi sonlandırmak gibi bir niyetin yoktu, küçük hilebaz. Şu âna kadar” –iyileşmiş parmağını kaldırdı– “ne olursa olsun aletimin içinde olmasına ihtiyaç duyduğuna karar vermemiştin. Bu yüzden belki de bir şeyleri test etme sırası bendedir.”

Nefes nefese onu itip oturur pozisyona geçtim ve parmağını tuttum. Derin kırmızı kesik kaybolmuştu.

Birbirimize baktık.

“İşe yaradı. Alexis’la kavga ettikten sonra iyileşmen daha uzun sürmüştü, değil mi?”

Kesik izi yok olan parmak ucunu kaşlarını çatarak inceledi. “Evet. Morartıların geçmesi günler aldı. Ama bu, zamanla ilgili de olabilir. O zaman daha yeni dirilmiştim.” Bakışlarını yüzüme çevirdi ve elini, sanki oraya aitmiş gibi çıplak belime yerleştirdi. “Bu gece herkesin önünde aptal durumuna düşmeden önce bazı şeyleri test etmemiz gerekiyor çünkü eter çağrıldığında hiçbir

yere gidemeyiz. Eğer bizi sürükleyeceksem sanırım Mari'nin kanlı güvecinden bir kazan yemem gerekecek." Dudağıma baktı, kesikten geriye sadece hassas bir yer kalmıştı ve ağzından doğal olarak çıkacak sonraki sözleri duydum. *Veya senin kanın.* Ama dile getirmedi. Bunun yerine, "Test için en azından yakın bir yer seçmeliyiz. Eğer eter etrafımda tutunmazsa ve sen, bir sebepten dolayı bizi geri sürükleyemezsen yürüyerek dönebilmeliyiz."

İç çekip düşündüm ve o anda ikimizin de aklına aynı cevap geldi. "Kışladaki gizli oda," dedik bir ağızdan.

"Gayet uygun bir yer. Giyin o zaman." Neri yataktan kalkıp ayağa dikildi ve yere attığı gömleğini aldı. "Fazla zamanımız yok."

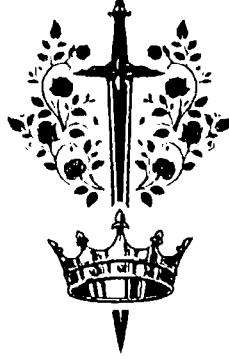
Kalkanlarımı tekrar yükseltirken yastığa uzanıp onu üzerime çektim. Sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissediyorum. "Gerçekten öylece gidecek misin? Sanki ben burada çıplak ve sen..."

"Azgın değilmişim gibi mi?" Gömleğini giydi ve kumaşı kaslı karnından aşağı kaydırırken bana bakmak için döndü. Başını yana yatırıp beni baştan ayağa süzdü. Yüzüne şeytani bir sırıtış yayıldı. "Evet. Hatta sen küçük yolculuğumuz için hazırlanırken ben yan odaya geçip şu an zonklayan aletimi rahatlatacağım. Ta ki içimde bir damla arzu ve şehvet kalma-yana kadar."

İnanamayarak ona ters ters baktım. "Sen bir şeytansın, kurt. Senden nefret ediyorum."

Gülerek kapıya doğru ilerledi ama sonra arkasına dönüp göz kırptı. "Ben bir tanrıyım. Açgözlü piçler olabiliriz ama istediğimiz şey için beklemeyi biliriz. Testler eğlencelidir, değil mi, küçük kuş?"

Homurdanarak yastığı ona fırlattığım sırada koridorda gözden kayboldu.

N E R İ

Nephele'le birlikte yaklaşık bir saat sonra Kuzeydiyar Devriyesi kışlasına vardık ama bu benim sayemde olmamıştı.

Ellerini boynumdan çözüp rahat bir nefes aldı ve başlığının altından bana baktı, yağmur damlaları şimdiden pelerinininden akıyordu. Bizi öğleden sonra bastıran sağanaktan koruyan geniş dallı bir ağacın altında durduk.

“Başardın,” dedim. Sesimdeki gurur, benim bile fark edebileceğim kadar açıktı.

Onunla *gurur duyuyordum* elbette, gerçi eteri kontrol etmek gibi imkânsız bir yeteneğin neden övünülecek bir şey olduğunu bilmiyordum. Daha çok parçalanıp incelenmesi gereken bir bozukluktu. Eter parçasına bile ihtiyaç duymamıştı. Eter öylece ona gelmişti.

Ancak hislerimi düşünmeden edemiyordum. Daha önce kendim dışında kimseyle gurur duymamıştım.

Daha önce hiç bilmediğim bir dizi insani duygu hissettiğimi fark ettim. Endişe. Empati. Kaygı. Koruma içgüdüsü. Ve daha niceleri. Arzu normaldi. Şehvet de öyle. Saldırganlık. Kıskançlık. Hükmetme isteği. Benimle ya da çıkarımla ilgili

her şey her zaman önemli olmuştu. *Beni ve benim* bu dünyadaki güç dengemi etkileyen duygular.

Hiçbir zaman kendimden başka bir varlık için bu kadar yoğun duygular beslememiştim.

Bugüne kadar.

Nephele nemli havayı derin bir nefesle içine çekti. “Evet, başardım. Ama bizi gizli odanın *içine* sokamadım. Hatta kışlanın içine bile getiremedim. Denedim ama belli ki ıskaladım.”

“İlk başlarda eteri kullanması zordur. Ben de aynı sorunu yaşamıştım. Ama bir kez alıştığında dosta dönüşür. Çağırdığında hep yanında olur.”

Gözlerinde hüzne benzer bir parıltıyla etrafımızdaki zemine baktı.

Eterin beni reddettiğini zaten biliyordum. Önceki kadar şiddetli olmasa da bu, Nephele’in kan lanetiyle ilgili teorisinin büyük olasılıkla doğru olduğunu gösteriyordu. Ancak belki de bugün bir kâse güveçten ve bir öpücükten aldığımdan daha büyük dozlarda kana ihtiyacım vardı ki korunun laneti yüzünden benden alınan gücü geri kazanabileyim.

“Başına bunlar geldiği için üzgünüm,” dedi. “Ama bu gece bizi Kuzey’e götürmem için bana izin vermek zorundasın. Lütfen.”

Tekrar hissetmemem gereken duygulara kapıldım. Onun güvenliği için duyduğum endişe mesela.

“Bunu sonra konuşacağız,” dedim dünyayı saran ıslak sessizliğin ortasında. “Şimdilik sadece şu gizli odaya gidelim. Thibault kaybolduğumuzu fark edip deliye dönmeden önce fazla vaktimiz yok.”

“Beni korkutmaya başladı,” dedi sanki bu gerçeği yüksek sesle söylemesi gerekiyormuş gibi.

“Çünkü yeniden Un Drallag’a dönüşüyor. Ufukta savaş var. Thamaos geri döndü. İnsanlar ülkesini tehdit ediyor. Kadını artık yanında değil, en yakın dostu yok ve eski arkadaşı Fleurie de yine ortadan kayboldu. Sürüsünü koruma konusunda elindeki

tek dayanak sensin. Sen de bana eşlik ediyorsun, düşmanına. O lanet olası piçten ne kadar nefret etsem de içinde bulunduğum durumu anlayabiliyorum.” Uzun kirpiklerinde biriken yağmur damlalarıyla beni izlerken kelimelerim içine işliyormuş gibi görünüyordu. Onları sildim ve “Hadi. Bir dene. Yapalım şunu,” dedim.

Birkaç saniye sonra bir kadının daireden çıktığı uzun bir koridorda duruyorduk. O geçerken selam vererek başlarımızı eğdik ama yurtlarında dolaşan bu iki yabancıya karşı tedirgin hissettiğini fark ettim. Yine de yoluna devam etti ve merdivenden inip ahşap kapıdan geçerek yağmura çıktı.

Nephele birkaç dairenin önünden geçtikten sonra boş bir duvarın önünde durdu. Parmak uçlarımı duvarın yüzeyine bastırıp hissettim. Meraklıyım.

“Baban yalan söylemiyormuş.” Avucumu duvara dayadım. “Öbür tarafta büyü olduğu kesin.”

Islak başlığını indirip nemli saçlarını ortaya çıkardı. Her buklesi narin yüzünün etrafına saçıldı. Çok güzeldi. Ayrıca sevimli. Ve ben, o parlak gülümsemesini tekrar görebilmek için onu öpmek ve güldürmek istiyordum.

Böyle şeyler düşünmem bile beni şaşırtıyordu. Artık kendimi tanıyamaz olmuştum. Bu kadın bana ne yapmıştı böyle?

“Bizi nasıl içeri sokacağım?” diye sordu düşüncelerimi bölerek.

Elimi indirdim. “Zihnini kullanarak bizi sürüklemen gerek ki bu da biraz çaba gerektirir çünkü nereye gittiğimizi bilmiyorsun. Ya da ben duvarı delip geçerim.”

Bıkkınlıkla iç çekip başını yana eğdi ve bana aptalın tekiymişim gibi baktı. “Peki ya sonra? Odayı açık ve savunmasız mı bırakacağız? Hiç sanmıyorum, kurt.”

Omzumu duvara yasladım ve bir ayağımı diğerinin üstüne atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Peki. O zaman büyünü yap, cadı.”

“Berbat bir öğretmensin,” diye azarladı. “Bizi *katı bir duvardan* daha önce hiç görmediğim bir yere nasıl geçireceğim konusunda *azıcık* açıklayıcı olabilirdin.”

Omzumu silktim. “Duvarın öbür tarafındaki büyüye odaklanman gerekiyor. Eminim o cadı cephanende bu duvardan sızan gücü hissetmeni sağlayacak bir şey vardır. Sadece ona tutun ve sürükle. Bunu olduğundan daha karmaşık hâle getirmemeye çalış.”

Kendimizi zifiri karanlık odanın içinde bulduğumuzda, daha önce kendimizi dışarıda bulduğumuz andan bile daha şaşkındım. Kalbi kulaklarımda gümbürderken Nephele ellerini aşağı kaydırıp göğsüme koydu. Bu yakınlıktan keyif alarak belini kavradım, sıcak nefesi dudaklarıma çok yakındı, kokusu gül ve yağmur gibiydi.

“Hımm.” Ona iyice yaklaştım. “Bana hatırlat da Kış Hı-sarı’na ulaştığımızda seni karanlık bir odaya götüreyim. Bu bayağı erotikmiş.”

“*Her zaman* erekte misin, kurt?”

Anlık arzusunun kokusunu alarak gülümsedim. “Sen etraftayken, evet.”

“Sık sık etrafta olacağım. Alış buna. Ayrıca bugün şansın vardı. Ama kaçırdın. Bu yüzden o kocaman elinin işe yaramasını umuyorum çünkü ona ihtiyacın olacak.”

Ben karşılık verecek fırsatı bulamadan aramızda mor bir ışık belirdi. Beklenmedik parlaklığa karşı gözlerimi kırıştıtararak Nephele’in avucunun üzerinde dönen kürenin uçuşunu izledim.

“Eh, bu kullanışlı. Görüyorsun ya, tanrıların uğraşmak zorunda kaldığı saçmalıklar tam da *bunlar*. Siz cadıların tüm eğlenceyi yaşamasını izlemek.”

Kollarımdan uzaklaşırken gözlerini devirdi ve elini odaya doğru tuttu. Küre küçük alanda dolaştıkça daha da parlaklaştı, yavaşça dönerek her köşeyi, her çatlağı –ki epey vardı– ortaya çıkardı.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı büyülenmiş gibi.

Rowan Bloodgood’un odası hiç de derli toplu bir yer değildi. Aksine, duvarlar her biri her çeşit eşyayla dolu görünen eğri büğrü ve dağınık ahşap raflarla kaplıydı. Bunların yanında gelişigüzel istiflenmiş uyumsuz kitap yığınları vardı. Kasalar da yerde duruyordu ve tamamen eski ahşap kutulu parşömenlerle, rulo hâlindeki düzinelerce haritalarla doluydu. Karşı duvarda –pencere olması gereken yerde– tozlu mürekkep hokkaları ve tüy kalemle dolu geniş, dağınık bir meşe masa ve onunla uyumlu bir sandalye vardı.

Kasalardan birini ayağımın ucuyla dürttüm. “Baban antikacı mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Gerçi ailemin hayatına dair bilmediğim çok şey varmış gibi geliyor.” Işık küresini arkasında havada asılı bırakıp raflardan birine yöneldi. Parmağımın ucuyla küreye dokunduğumda temasımla dalgalandığını görünce şaşırdım.

“Bütün bunlar *ne?*” diye sordu Nephele. “Bunlardan bazılarının ne olduğunu bilmiyorum bile.”

Yanına gittim. Bazı eşyalara dikkatle dokundum. “Bu, Persei’den bir amfora.” Tozlu ama süslü vazoyu alıp başparmağımı boyalı sanat eserinin üzerinde gezdirdim. “Buna benzer cam işçilikleriyle bilinirler.” Onu bir kenara koyup boynuz biçiminde başka bir nesneyi elime aldım ama üzerinde hâlâ belirgin yeşil bir leke vardı. “Ah. Eski bir bru piposu.”

Kaşlarını çattı. “Bir ne?”

“Bru piposu. Mapor’dan.” Sondaki hazneyi açtım, otun girdiği yeri kapatan diski yana kaydırıp kokladım. Halüsinojen bitkiye dair hiçbir iz kalmamıştı. “Böyle bir pipodan biraz bru içmeden tam olarak rahatlamış sayılmazsın. Bir keresinde Mapor tanrıçasıyla on gün on gece boyunca bir seks kulübesinde bru içmiştim.” Bu anıyı hatırlayıp sııttım ve pipoyu tekrar rafa koydum. “Güzel zamanlardı.”

Nephele dirseğini birden kaburgalarımaya geçirdi.

Kaburgalarımı tutup ondan uzaklaştım. “Ah, bu ne içindi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Bazı hatıraları kendine saklaman gerekir, kurt.”

“Bak bak. Kışkandın mı, küçük kuş?” Kendimi tutamamış olarak tekrar sııttım.

Güzel yüzünde büsbütün öfkeli bir ifade belirdi. “Şöyle söyleyeyim. Joran’ın beni güzel bir açık hava düğününden sonra ağaca karşı becerdiğini söylemem hoşuna gider miydi? Ya da Colden’la yattığım her seferi ve nasıl olduğunu anlatmam? Eğer öyleyse listemde birkaç isim daha var.”

İçimdeki sahiplenici kurt ânında harekete geçip pençelerini hazırladı. “Birincisi, ben bu kadar ayrıntı vermedim. Yani o görüntüleri aklıma düşürdüğün için sağ ol. İkincisi, hayır. Duymak istemem ama sen zaten açıkça söyledin. Mesaj alındı.”

“Teşekkürler,” diye cevap verdi ve gözüne kestirdiği bir esere uzandı.

İçimdeki kurttan kurtulmam gerektiğini düşünerek eseri bir süre incelemesine izin verdim. Elindeki küçük silahı çevirip geyik kemik kabzasını ve paslı çelik ucunu inceledi.

“Bu bir Smeg tırpanı,” dedim en sonunda. “Smeg, batıdaki Omalli Dağları’nda yaşayan bir kadın kabilesiydi. Oradaki kutsal toprakları koruyorlardı. Bu küçük kanca tırpanlar, saldırıyı kolaylaştırmak için yapıldı.”

Tırpanı denedi, havayı bıçakla kesti ve fark etmese bile hızlıca asıl amacına ulaştı. Çünkü bıçağı tavana çevirip silahı mükemmel bir bilek hareketiyle yukarı doğru yay çizerek savurdu.

Kendime engel olamadan dudaklarımda bir sırıtış belirdi. “Bir testis kancası gördüğünde hemen anlıyorsun bakıyorum.”

Bana o iri, mavi gözlerle baktı. “Gerçekten amacı bu mu?”

“Evet. Smegler ormanda saklanma konusunda yetenekli-lerdi. Eğer erkekler köylerine ulaşmaya çalışırsa onları ânında durduruyorlardı. Küçük bir tırpan testislerini kesip kopardığında başka bir şeye ihtiyaçları kalmıyordu.”

Acıyla yüzünü buruşturdu.

"Smegler yaralı kurbanlarını kancalayıp onları kan kaybından ölmeye veya bir ayıya yem olmaya terk etmeleriyle tanınıyordu," dedim efsaneye ekleme yaparak. "Bazı erkekler, kasıklarını korumak için metal zırh giymeyi denedi ama Smegler bu kez o kancaları ya bacaklarındaki atardamara ya da boyunlarındaki ve kollarındaki bir damara takıyorlardı. Acımasız ama zeki savaşçılardı. Onlarla karşılaşmak istemezdim."

Tekrar bıçağa baktığında muhtemelen silahın geçmişini hayal ederek başını hayretle iki yana salladı. "Acaba babam bunu nereden buldu?"

"Kim bilir? Ama sanırım Malgros'taki bir gemide bulmuş olabilir." Raflara baktım. "Diğer şeylerin çoğu o şekilde toplanmıştır muhtemelen. Ama bazıları gerçekten çok eski." Eğildim ve bir parşömen aldım. "Bunlar gibi. Bunlar Doğudiyar Toprakları'ndan ama bu tip kılıfların Thamaos yönetimdeyken yapıldığını hatırlıyorum."

Tırpanı kenara bıraktı ve parşömeni alarak babasının masasına yönelip gıcırdayan sandalyesine oturdu. Işık küresi kafasının belli belirsiz hareketiyle onu takip etti ve daha iyi görebilmesi için omzuna tünedi.

Nephele parşömeni kutusundan çıkarıp dikkatle antik kâğıda dokunurken ben de odayı geçip arkasında durdum. En az onun kadar meraklıydım.

"Bu parşömen, nemden korunmak için depolanmadan önce hafifçe mumlanmış," dedi. "Bunu bana Alexis öğretti. Ama haklısın, hayal edebileceğimden çok daha iyi durumda. Bu dili kısmen biliyorum. Mürekkep yer yer silinmiş, çözümlemek zor ama bu kadim Elikçe. Alexis'un her zaman günlüklerinde çevirisini kullandığı dil." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bu kesinlikle Doğudiyar Toprakları'ndan geliyor ve muhtemelen üç ila beş yüz yıllıktır. Babam bunları nasıl bulmuş olabilir?"

Gözüm odadaki diğer dolu sandıklara kaydı. “Denizde bulmuş olabilir,” diye cevap verdim. “Babanın burada baş nöbetçi olduğu dönemde en azından birkaç Doğudiyar gemisi Kuzeydiyar sularına yanaşmıştır. Belki de bunlara el konulmuştur. Gerçi denizciler hemen hemen her şeyle ticaret yapabilirler. O yüzden tahmin etmek zor. Baban, pazarlık yapmayı seven bir adama benziyor.”

İç çekerek parşömeni tekrar rulo yapıp kutusuna koydu. Ardından sadece orada oturdu, ellerini masanın üstünde gezdirdi. Hiç düşünmeden eğilip nedenini kendim de anlamadan onu başının üstünden öptüm.

“Eğer biraz daha kalmak istersen geri döndüğümüzde Un Drallag’la ben ilgilenirim.”

Eli benimkine kaydı ve nazikçe sıktı. “Teklifin için teşekkürler. Ama geri dönmemiz gerekiyor. Yapmamız gereken bir yolculuk var.”

Bunu yapmak zor olsa da onu bıraktım ve kendimi zorlayarak tekrar raflara döndüm. Gözlerim orta rafta yan yana duran iki küçük altın küpe takıldı. Metal yüzeyleri, Nephele’i takip ederek odanın merkezine geri dönen kürenin ışığını yansıtıyordu.

“Ah, onlar ne?” diye sordu yan tarafımdan.

Birini elime alıp kaşlarımı çattım. “Emin değilim ama böyle bir şeyi daha önce gördüğüme yemin edebilirim. Bir...”

Siktir. Hatıra, içimde denizin dibine düşen bir kaya parçası gibiydi.

“Thamaos’un büyük salonunda verilen bir akşam yemeği davetini hatırlıyorum,” dedim ona dönerek. “Ateşkes girişimleri sırasında Asha’yla birlikte katıldığım bir davetti. O gece Thamaos, gece eğlencesi olsun diye zindandan getirttiği bir adamın tüm anılarını söküp almıştı. Hepimiz de onu izlemiştik. Çoğu kişi duruma gülmüş, Thamaos’un yeteneğine hayran kalmıştı. Ben de tiksinti dolu bir ifadeyle öylece arkama yaslanıp otur-

muştum. İnsanları anlamasam da ve hoşlanmadığım çok şey olsa da bu, eşsiz bir zalimlikti.”

“Tanrılar aşkına,” dedi parmaklarını yanağına koyarak. “Alexus’a yaptığı şey buydu.”

“Evet. Ama adamla işi bitip de muhafızlar onu geri götürmeye geldiğinde Thamaos adamın hafızasının ısıltılı ipliklerini bir küre hâline getirip bekleyen küpe yerleştirdi.” Elimdeki küpü havaya kaldırdım. “Tıpkı bunun gibi.”

Dikkatle küpün kapağını açtım. İçinde parıldayan bir küre gördüğümde gözlerime inanamadım. Cehennem Katmanları aşkına, babası bunu nereden bulmuş olabilirdi?

Nephele diğer küpe ulaşmaya çalıştı ama dokunduğu an eli dondu kaldı.

Kocaman açtığı gözlerini takip ettim, bakışlarım bir gravüre indi.

Elikçe *Ghentli Alexi* yazıyordu.

“Bu gerçek olamaz,” dedi.

Elimdeki küpü döndürdüm, diğer tarafında da Elikçe bir şeyler yazıyordu. Nephele’in okuması için havaya kaldırdım. Gözleri ışıktaki donuklaştı.

Elias Gherahn. O küpün içinde de bir anı küresi vardı.

Nephele’e baktım, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken şafağın sökmeye başladığını gördüm. Daha fazla küp bulma umuduyla rafa döndü ama bulduğu tek şey ortasından katlanmış eski, sarı bir not oldu.

Notu ışığa yaklaştırdığında kafamdaki tüm düşünceler sadece bir şeye odaklanmıştı. Ön tarafa karalanmış *Nephele* kelimesi.

Şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle kâğıdı açtı. Parmakları öylesine titriyordu ki kâğıt elinde sallanıyordu.

Çok sevgili Pelly,

Eğer bunu okuyorsan annen ve ben çoktan ölmüşüzdür ve kızlarım için öngördüğüm gelecek nihayet

gerçekleşiyor demektir. Sana binlerce mektup yazdım, her şeyi açıkladığım mektuplar. Ancak geleceği bilmekle ilgili şöyle bir sorun var; sana gerçeği açıklamak için söylediğim herhangi bir şeyin yürümen gereken yolu değiştirip değiştirmeyeceğinden veya yok edip etmeyeceğinden hâlâ emin değilim. Bu yüzden o gerçek benim içimde kalacak ve benimle ölecek.

Onu test etmeye çalıştım. Bir fikir aradım. Ancak Kuzey'de seni ve Raina'yı bekleyen geleceği değiştirmeye cesaret edemem. Hepimizi bekleyen acılar var. Fakat aynı zamanda büyük sevinçler de var. Aslında yolculuğumun anlayabileceğimden daha büyük bir planın parçası olduğuna inanıyorum. O yüzden sessizliğim için beni affet ama bunu yalnızca ailemin iyiliği için yaptığımı da bil.

Bilgi güçtür, Nephele. Fakat bir adam kaderini öğrenir ve onu değiştirmeye çalışırsa bu, kaç kişinin hayatını etkiler hiç düşündün mü? Tek bir kişinin kararları tarihi ya da geleceği değiştirmeye yeter mi? Yoksa işin içinde, bunu anlamlı kılmaya yetmeyecek kadar etken mi var? Pek çok insan tarafından verilmesi gereken pek çok karar. Üstüne üstlük bunların yarattığı pek çok tetikleyici. Tarih milyonlarca nehirde beslenen bir denizdir. Bir nehir kurusa bile deniz hâlâ denizdir.

Malgros'ta yaşadığım ikilem işte buydu. Sanırım hiçbir zaman cevap bulamayacağım bir ikilem.

Annen mutlu değil. Senin ve Raina'nın Kuzey'den nefret edeceğinizden endişeleniyor. Ama biz bugün vadiye doğru yola çıkıyoruz. Çünkü gördüğüm kehanetler, orada olmanız gerektiğini söylüyor. Bu mektubu da bu sebepten yazıyorum. Sen onu bulana kadar onu mühürleyeceğim. Bulacağını zaten görmüştüm.

Bu odadaki her şey kız kardeşinle ikiniz için. Birlikte çıkamadığımız seyahatler için. Daha sonra bu

hazineleri nasıl ve neden topladığımı anlayacaksın ama bil ki zaman kız kardeşin ve benim için diğer herkes için olduğundan çok daha farklı akıyor. Raina bu yanını keşfettiğinde korkma. Ne söylediğimi hatırla. Bilgi güçtür ve bilgi, yaptığımız yolculuklarla bulunur. Sadece bazılarımızın çok daha ilginç seyahat yöntemleri vardır.

Bu küpler de senin için. Onlarla zaten yapılması gerekeni yapacağını biliyorum. İçimizdeki anıların da bir yolculuğu var ve onların ait oldukları yere geri döneceklerinden eminim.

Senin sayende.

Bütün bunlara ek olarak annenle hiç paylaşmadığım bir kehanetim var. Çünkü bunu kaldıramazdı. Sadece sana Cila ve Thaddius'un hikâyesini okuduğu zaman söylediği şeyi hatırla. Güzel şeylerin dışları çıkabilir. Bu onları sadece çok daha güçlü kılar.

Ben her zaman senin elini tuttum, Pel. Senin ve Raina'nın. Şimdi bile tuttuğumu bil. Uzak olduğum tek bir an bile olmayacak. Sadece gökyüzüne bak, canım kızım.

Güvercini ara.

*Sonsuz sevgim ve dualarımla,
Baban*

Nephele dönüp bana baktığında gök mavisi gözleri kalp kırıklığı, acı ve gözyaşıyla dolmuştu. Onu böyle görünce katlaşmış yüreğimde bir çatlak oluştuğuna yemin edebilirdim.

“Buraya gel.” Onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım ve ağlarken elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalıştım.

Sonunda titremesi ve hıçkırması dindi, geri çekilip bana baktı. “Babam da Raina gibi zaman gezginiydi, değil mi?”

Odanın içine, dünyanın dört bir yanından, birçok farklı dönemden toplanmış yüzlerce eşyaya baktım. Aynı şekilde haritalara da.

“Böyle bir şeyi düşünmek bile aklımı karıştırıyor,” dedim ona. “Ama haklı olabilirsin.”

Sessiz bir emri kabul ediyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. “Tepeye geri dönmemiz ve yola çıkmamız gerekiyor.”

Bunu duyunca kaşlarımı çattım, bulduğu onca şeyden sonra burada kalmak istememesine şaşırmıştım. “Emin misin?”

“Hiç olmadığım kadar. Ailem, babam bunu yazdığı gün Kuzey’e gitmek üzere Malgros’tan ayrılmış. Bu gece sen ve ben de yola çıkacağız. Orada bizi bekleyen bir şey var. Bu mektubu bulmanın babamın cesur adımlarını takip etmem gerektiğinin bir işareti olduğuna hiç şüphem yok. Buraya geri döneceğim. Babam bana yol gösterecek.”

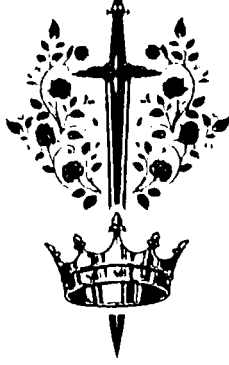
“Peki. Madem istediğin bu.” Thibault’un küpünü ondan alırken tereddüt ettim. Mektubun büyük kısmı önemli görünüyordu ama bir bölüm içimdeki kurdun dikkatini çekmişti. Bu odadan çıkmadan önce bahsetmem gereken bir bölüm. “Cila ve Thaddius, ha? Cila ve canavarını tanıyordum. Çok ama çok uzun zaman önce.”

Kürenin loş, mor ışığında bile kızardığını gördüm.

Mektubu katlayıp ceketinin cebine koydu ve kollarını boynuma doladı. Ben ne yapacağımı bilmez hâldeyken ayak uçlarında yükselip dudaklarıma tatlı, şefkatli bir öpücük kondurdu ve “Bir güle asla karşı koyamazdım. Ne kadar dikenli olursa olsun,” dedi.

Buna sıırtmamak için elimden geleni yapsam da kendime engel olamadım.

Nephele bana şimdiye kadarki en sıcak bakışını attı ve ellerini saçlarıma gömdü. “Sıkı tutun, kurt,” dedi nazik, gözü yaşlı bir gülümsemeyle. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

N E P H E L E

“Bu olanları aklım almıyor.”

Alexus, Zahira'nın çalışma odasında, karşımdaki deri kaplama pufta oturuyordu. Yanımızdaki şöminede çıtırdayan bir ateş yanıyordu, kehribar rengi ışığı, yorgun yüzünden süzülen gözyaşlarına yansıyor. Bir eli, Raina'ya dair çalınmış anılarını içeren altın küpü tutarken diğerinde babamın mektubu vardı.

“Raina'yla aramızda bir şey olduğunu biliyormuş.” Mektubu havaya kaldırdı. “Ne zamandan beri? Hayatı boyunca mı? Birkaç yıldır mı? Seni biliyor muydu? Benim yüzümden Kış Hisarı'na geleceğini biliyor muydu? Öylece gitmene izin mi verdi? Ne uğruna?”

Gerçekten de gitmeme izin vermişti. Hatta Kış Hisarı'nda kalmamı ve kendimi çalışmaya, zanaatımı öğrenmeye adamamı bile söylemişti. Bir gün bana ihtiyaç duyulacağını söylemişti ve şimdi onun fedakârlığının gücünü hissediyordum. Kendi fedakârlığımın da. Farkında bile olmadan bir şeye hazırlanıyordum.

Şimdiye.

“Bunu, ortada daha büyük bir plan olduğu için yaptı,” diye hatırlattım ona, babamın mektubundaki sözleri tekrarlayarak. “Hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir plan.”

“Ama Thamaos’un anılarımı aldığını da biliyormuş, Nephhele. Hem sadece bu da değil, onların nerede tutulduğunu da biliyordu. Onları Min-Thuret’ten çalacak kadar yetenekliydi ve bunu anlatacak kadar yaşadı.”

“Ama anlatmadı.”

Alexus küpe baktı, yeşil gözlerinin ardında düşünceler dört dönüyordu. “Bana söylemeli miydi bilmiyorum. Tek bildiğim keşke Rowan’ı tanısaydım. Keşke burada olup her şeyi açıklayabilseydi. Tanrı Bıçağı’nın Koruyucusu oluşundan, *bu şeyi* nasıl bulduğuna kadar her şeyi.” Tekrar küpe odaklandı, onu sıkıca tutuyordu. “Yazdıklarını okuyunca bile,” diye ekledi, “şu an burada olmasına ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu hissediyorum.”

“O harika biriydi, Alexis. Keşke burada olsaydı.” Sesim, yutkunmaya çalıştığım hıçkırıklar yüzünden çatallandı. “Çünkü bu konuda sana nasıl rehberlik edeceğimi bilmiyorum.”

Başını iki yana sallayıp elinin tersiyle yanağını sildi. “Sen yeterince şey yaptın. Gerisini ben hallederim. Bu anılara erişmeyi başarırsam neler öğreneceğimi bilmiyoruz. Babanın dediği gibi, bilgi güçtür, değil mi? Ve bilgi, hafızada saklıdır.”

O sırada bir şey hatırladım. “Babam Raina’ya ve bana doğru ellerle hemen her büyüünün bozulabileceğini öğretmişti. Bu senin için kalıcı bir durum değil. Anılarını *hatırlayacaksın*.” Aramızdaki kısa mesafeyi aşip yüzüne dokundum. “Ingrid’le görüş. Ben gitmeden önce bana gideceğine dair söz vermeni istiyorum. Bununla sana yardımcı olabilir mi bilmiyorum ama öğrenebileceklerinden korktuğunun farkındayım. Yine de git. Lütfen? Küpü de götür.”

Başıyla onayladı ve dokunuşuma doğru eğildi. “Peki. Gideceğim.”

İçim rahatlamıştı. Sırt çantamı topladım ve kayışını çaprazlamasına gövdeme geçirdim. “Prens’in hatıralarını güvende tutacağım. Kış Hisarı’na vardığımda doğruca kalenin altına

koyacağımı. Colden'in Prens'i Min-Thuret'ten çıkarması için Loria'ya dua ediyorum, belki o zaman Elias Gherahn'la tanışma şansı buluruz."

Yüzündeki ifade ümit verici değildi ve eski dostuyla ilgili tek kelime etmedi. Prens söz konusu olduğunda, geçmişte kim olursa olsun, üzerine düşünmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ancak ondan sadece birkaç anı ipliği değil, çok daha fazlası çalınmıştı. Adını bile bilmiyordu. Kendisini Elias Gherahn yapan her şeyden yoksun bırakılmıştı ve ondan geriye üç yüzyıl boyunca yalnız dolaşan boş bir kabuk kalmıştı. Thamaos'un kötülük dolu emirleri altında neler yapmış olursa olsun tüm suçu onun omuzlarına yükleyemezdim.

Alexus babamın mektubunu bana uzattı ve saçlarını yüzünden geriye itti; dirseğini dizine dayamış, parmakları koyu renk saçlarının arasından dışarı çıkmış hâlde durakladı. "Bu konuyu kapayacağımı söylemiştim, biliyorum ama Neri'yle gitmene izin vermek zoruma gidiyor."

İç çektim. Bu konuşmayı kurtla ilgili *biraz* olsun bir şey duymadan kapatabileceğime inanmıyordum zaten ama artık ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Neri'nin hayal ettiğimden daha farklı olduğunu mu? Üç yüz yıldır insan dünyasını Alexis'un bedeninde izlemesinin onu bir şekilde değiştirdiğini mi? Neri'de bir kötülük sezmiyordum. Ona ne kadar laf atarsam atayım kötülük hissetmiyordum. Olmasını istemediğim, olmaması gereken her şeydi.

Ancak bunları Alexis'a söyleyemezdim.

"Onun yanında teselli bulduğunu görebiliyorum," diye devam etti. "Bu benim için malum sebeplerden dolayı zor bir durum ama aynı zamanda seni Colden ve Raina adına koruma sorumluluğu da hissediyorum. İkisinin de bu duruma razı olacağını sanmıyorum. Yine de başka bir şey söylemeyeceğim. Sadece... *lütfen güvende ol.*"

Dizini sıktım ve elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştım. “Güvende *olacağım*. İster inan ister inanma, kurttan korkmuyorum. Çizdiğim hiçbir sınırı aşmadı. Hatta o da en az senin kadar beni korumak istiyor.”

Yine hiçbir şey söylemedi, ben mektubu katlayıp çantama koyarken sessizce izledi.

Sessizlik bir anda öylesine ağırlaştı ki lanet hakkında öğrendiğimiz her şeyi ona anlatmalı mıyım diye düşündüm. Ama sonra bundan hemen vazgeçtim çünkü söylediklerim onun üzerindeki gerilimi gözle görülür şekilde hafifletmişti. Onu burada eskisinden bile daha endişeli ve yalnız bırakamazdım.

El ele, herkesin bizi beklediği büyük odaya gittik, her bir yüz ciddiyetle bize bakıyordu. Gergin ve endişeliydim. Kışladan dönüşümüz pek de rahat geçmemişti. Öyle ki sırf ne olur ne olmaz diye Neri ve ben, Mari’nin güvecinden kalanları mideye indirmiştik.

Alexus’la birlikte kapının eşiğinde durakladık; elimi bileğine sardım ve uzanıp yanağından öptüm. “Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim. Halkımıza liderlik etmek üzere elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ederim.”

“Senden hiç şüphem yoktu,” dedi. Ama bakışları odanın karşısına kaydı. Çünkü benimle yolculuk edecek tanrıdan şüphesi vardı.

Göğsümdeki kayışı kavrarken Neri’nin altın bakışlarıyla karşılaştım. Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü; siyahlara bürünmüştü, beyaz saçları deri ceketıyla keskin bir tezatlık oluşturuyordu. Her adımıyla kalbim gümbür gümbür atıyordu çünkü Kış Hisarı’na varamayabileceğimizi biliyordum.

Ancak bu endişe *bizi* ilgilendiriyordu. Yalnızca bizi.

Bir adım ötede durdu, elleri deri ceketinin ön ceplerinde, galatin kılıcı ve bir çanta sırtında asılıydı. “Hazır mısın?”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Her zamankinden daha hazır.”

Herkes vedalaşmak üzere ayağa kalktı. Callan yanıma geldiğinde ellerimi tutarak duraksadı. "Aileme iyi olduğumu söylersin?" diye sordu. "Bir de bunları onlara verir misin?" Bana şık zarflarda mühürlenmiş iki kalın mektup uzattı.

"Elbette veririm." Mektupları alıp babamın mektubunun yanına yerleştirdim, sonra uzanıp Callan'ın yanağındaki göz yaşını sildim. "Aileni güvende tutacağım. Buna söz veriyorum."

Başlarını onaylarcasına salladıklarında bana duyulan güveni tüm ağırlığıyla hissettim.

Sonra geriye sadece ben, Neri ve Alexis kaldık, herkesin gözü üzerimizdeydi.

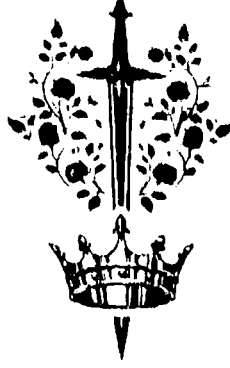
"Ona göz kulak ol," dedi Alexis, Kuzey Tanrısı'na. "Eğer bir sorun çıkarsa onu hemen buraya geri getir."

"Ben nefes aldığım sürece ona hiçbir zarar gelmeyecek," diye yanıtladı Neri.

Uzanıp elimi tuttu ve beni kendine çekti. Yüzüm bu samimi hareketle kızardı; özellikle de ellerimi ensesine dolayıp beni gövdesine yaslayarak odada başka kimse yokmuş gibi dudaklarını kulağıma bastırduğunda.

"Beni eve uçur, küçük kuş," diye fısıldadı.

Donmuş kalbimin etrafındaki buzlar erirken dediğini yaptım.

N E P H E L E

Çocukluğumda Raina'yla oynarken yüksek bir ağaçtan düşmüştüm. Sonsuzluğa düşüyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Vücudumu beklenen çarpışmaya hazırlarken içimi buz gibi bir panik kaplamıştı. Şu an hissettiğim korku da aynıydı ama çok daha güçlüydü; Neri ve ben eterin karanlık boşluğunda savrulurken düşerken bu his daha da yoğunlaşmıştı.

Gözlerimi sımsıkı kapamıştım. Rüzgâr etrafımızda ılık çalıp uğulduyordu, hava dondurucu derecede soğuktu.

"Bacaklarını belime sar!" diye bağırdı Neri ve ben de bacaklarımı hemen beline doladım.

Baş aşağı yuvarlanırken kollarını daha da sıktı. Büyük eli başımın arkasına uzanmış, beni beklediğini bildiğim şiddetli darbeden korumak istercesine sıkıca tutuyordu.

Önce ağaçlara çarptık, sık çamların arasından geçerken sert dallar inişimizi neredeyse hiç yavaşlatmadı, iğne yapraklı dallarıysa yüzlerimizi çizmekle yetindi. Kuşlar yuvalarından fırladı ve gece yaratıkları çığlık attı; karanlık dünyalarında oradan oraya savrulduğumuzu hissettikten sonra nihayet birbirimizden koptuk. Sonunda serbest düşüşe geçtim. Çarpışmanın şiddetini sadece karlı orman zemini biraz yumuşattı.

Yere çarptığımda göğsümdeki tüm hava boşaldı ve uzun saniyeler boyunca gözlerim karardı. Ancak ani bir soluk alarak kışın soğuk havasını derin derin içime çektim.

Kalbim sarsılarak canlandı, gümbür gümbür atıyordu. Sırtüstü yere düştüğümünden gözlerimi kırıpıştırarak karlı sise baktım; toprağa düşen milyonlarca kar tanesi, ağaç dallarının oluşturduğu bir gölgeliği ve ötesindeki gece göğünü bulanıklaştırıyordu. Karanlığa rağmen ağaçların arasında pırıldayan eterin cıva gibi damladığını görebiliyordum.

Bir inleme beni sersemliğimden kurtardı. Başımın arkasına yayılan keskin acıyla dönüp Neri'ye bakındım.

Karın üstünde doğrulup bana doğru uzandı, üzerime eğildi ve yüzüme dokundu. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu? Kırığın var mı?"

Kar öylesine yoğun yağıyordu ki yüzünü zar zor görebiliyordum. Ama altın rengi gözleri yıldızlar kadar parlaktı, fark etmemek imkânsızdı.

"Ben... Sanırım iyiyim. Kar bizi kurtardı." Çoktan titremeye başlamıştım bile. Elimi uzattığımda tuttu ve doğrulmama yardım etti. Buz gibi rüzgâr örgülü saçlarımın arasından sızarak başımın iyice zonklamasına neden oluyordu ki bu ağrı dikkatimi dağıtıyordu. Fakat o anda bir eksiklik fark ettim. "Çantam yok."

Etrafa bakındı ve şiddetli rüzgârda zorlanarak da olsa kar yığınınına benzeyen bir şeye doğru birkaç adım attı. Ben asla bulamazdım ama o çantamı geri getirdi.

"Gece görüşü mü?" diye sordum döndüğünde, bunun nasıl işlediğini merak ederek. Gözlerini daha önce hiç bu kadar parlak görmemiştim.

"Evet. Eskisinden biraz daha keskin. Neden bilmiyorum ama memnunum. Çünkü işimize yarayacağını hissediyorum."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim keskin rüzgâra rağmen çantamı takarken. "Neyi yanlış yaptım?"

Gitmeden önce Mari'nin güvecinden de yemiştik. Kendimi bizi taşıyamayacak kadar güçsüz hissetmemiştim.

Kafasını iki yana salladı. "Seninle alakası yok. Eter *bizi* reddetti. Büyük ihtimalle beni taşıdığın içindi. Görünen o ki tüm tanrısal güçlerim beni reddediyor ve nedenini anlayamıyorum. Bunu daha sonra çözmemiz gerekecek. Şimdilik sığınacak bir yer bulmalıyız ve sanırım aklımda bir yer var."

Etrafımıza bakındım, kafam karışmıştı. "Nasıl olur da burada bir yer bilebilirsin? Neredeyiz ki biz?"

Elinin tersiyle gözlerindeki karı sildi ve iç çekti. "Lanet olası Gravenna Dağları'nda."

Yürüyüşümüz fazlasıyla yorucuydu.

Dağların kuzey yamacındaydık, karanlık ve karlı bir gecede yokuş aşağı ilerliyorduk. Neri çantasından bir ip çıkarıp belimize bağladı ki birbirimizi kaybetmeyelim; çünkü neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Zihinsel kalkanlarım aşağıdaydı, böylece iletişim kurabilecektik ve kurt, bu açık bağlantıyı bana rehberlik etmek için kullanıyordu. İpe tutunmuş ama gözlerimi hafifçe açabilmek için başımı sert rüzgârdan uzağa çevirmişim. Gerçi kar manzarasından başka bir şey göremiyordum.

Burada ne bu kadar kar ne de bu kadar dondurucu bir soğuk olmalıydı. Güneyden çok uzaktık. En yüksek rakımlarda olabilirdi. Ya da vadinin daha kuzeyinde.

Ama burada değil.

Yine de bazı yerlerde en az bir buçuk metre kar birikmişti, hatta çok daha fazlası. Üstelik hâlâ durmaksızın yağıyor, birikmeye devam ediyordu. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu. Sadece bir hava anomaliasıydı. Ama bu düşünce içimi huzursuz etti. Neri'yi de.

Çünkü bunu kontrol edemiyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kuzey iklimi üzerindeki alışagelmış gücü tıpkı sürükleme yeteneği gibi yok olmuştu. Daha da kötüsü, eteri çağırmayı denediğimde yakında olduğunu hissedebiliyordum ama yanıma gelmeyi reddediyormuş gibi kayboluyordu.

Çok uzun bir süre sık kar yığınlarından sapmamaya çalışarak ve dinmek bilmeyen karla boğuşarak ağaçların arasında ilerledik. Kış Hisarı'nda sekiz acımasız kış, vadide de pek çok beyaz kış geçirmiştım. Daha beterlerini yaşadığım zamanlar olmuştu ama bu gece kış acımasızlığını göstermeye karar vermişti.

Kıyafetlerim dondurucu havada dışarıda kalmaya uygun değildi. Pantolonum el dokumasıydı ve üzerime tam oturuyordu, cekerim ise güzel bir brokar kumaştandı. Ancak pelerinim kürk astarlı değildi ve eldivenim yoktu. Yalnızca dizime kadar uzanan deri çizmelerim beni soğuktan bir nebze olsun koruyordu.

Bunu düşünmemeye çalıştım çünkü Neri bunu mesele hâline getirirdi ama benim rahatlığım için uğraşacak zamanımız yoktu.

En sonunda, dağın eteklerine yaklaştığımızda kar ve rüzgâr şiddetini azalttı. Fakat şimdi uğuldayan kar fırtınası sessizleştiğinden başka sesler de duyuyordum. Gıcırdayan adımlarımızın ötesindeki sesler. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan sesler.

Neri duraksadı ve benim de aniden durmama sebep oldu. Ölüm sessizliğinde elini uzatıp ipi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Omzunun üzerinden bana bakarak uzun parmağını dudaklarına götürdü.

Etrafımızı tararken içimi bir ürperti sardı. Gördüğüm tek şey ağaçlar ve kardan yansıyan hafif gümüşü bir ışıktı. Yalnızca bir kurdun hissedebildiği bir şey olmalıydı çünkü Neri sırtına uzanıp sessizce kılıcını kınından çekti.

Endişe damarlarımda dolaşırken kılıcımı dikkatlice çıkardım. Sonra o sesleri duydum.

Kısık hırlamalar. Toynak sesleri. Hızlı hızlı solumalar.

"Büyük Boynuzlular," dedi Neri zihnime.

Güçlükle yutkundum. Bu yaratıkları daha önce hiç görmemiştim ama onları avlamanın yetenek gerektirdiğini biliyordum. Aynı zamanda onların bu bölgenin en tehlikeli yırtıcıları olduğunu ve sürüler hâlinde avlarını takip ederek kurbanlarını pusu kurabilecekleri bir yere yönlendirdiklerini de biliyordum.

Eroburlardı,  lık hızında hareket ediyorlardı, boynuzları mızrak kadar keskin, a ızlarıysa jilet gibi di lerle doluydu. Eğer dışarıdaki Şey buysa ve gerçekten etrafımızı sarmışlarsa bu ormanda o büyüklükte bir kafes inşa etmek için bir büyü mucizesine ihtiyacım olacaktı. Bizim de içinde hapsolmayacağımız bir kafes.

"Beni tanıyorlar," dedi Neri. "En son buradayken önümde e ilmiş ve bana bir kurban adamışlardı, böylece seni ve arkadaşlarını besleyebilecektim. O yüzden yürümeye devam edelim. Muhtemelen sadece merak ediyorlar. Onları korkutmamaya  alış, sessiz ol ve tetikte kal."

"Kuzey Tanrısı'yla yolculuk etmenin avantajları var," dedim. "Ormanın en büyük siki."

G  s nden kopan o tok sesle g ld  n  hayal ettim.

"Evet, sanırım büyük sikim, gökyüzünden d  medi inde senin huzurunda olduğu için bir nimettir."

Eterin bizi neden terk ettiğinden tam emin değildim ama bunun tek sebebi olduğuna da inanmıyordum ve Neri'nin bu konudaki düşüncelerimi duyduğunu biliyordum. Ancak gözlerimiz etrafı dikkatle süzerken zihinsel sohbetimiz sessizliğe gömüldü.

Fiziksel olarak sessiz olmak imkânsızdı. Ne zaman ayaklarımızın altındaki kar ezilse irkiliyordum. Bu yüzden uyumlu hareket etmeye ba layarak sesi yarıya indirdik, gerçi hayvanları korkutmamak dışında bunun i e yaradı ından Şüphe etmeye ba lıyordum. Büyük Boynuzlular bizi görmüştü ama yine de –ve neyse ki– ağaçların ardında kalmışlardı çünkü tanrıları

onların arasındaydı. Yine de yürüyen, sıcacık bir et parçası gibi hissediyordum.

Neri bir kez daha durdu. *"İleride bir açıklık var. Gitmemizi istedikleri yer orası ama bunun tek nedeni bizi o yöne doğru sürüklüyor olmaları. Saldırmak için."*

Midem bulandı. *"O zaman bizi oraya götürme."*

"Fazla seçeneğim yok. Her yerdeler. Ayrıca gitmeleri yönündeki zihinsel emirlerime cevap vermiyorlar."

"Normalde veriyorlar mıydı?"

"Evet. Sürülerinden birini kurban etmelerini nasıl sağladım sanıyorsun? Beni tanımaları gerekiyor. Ama saldırganlıklarını hissedebiliyorum. Aulanma içgüdülerini. Sadece bekliyorlar."

Etrafımdaki ormana bakındım. Kar tanelerinin arasında Neri'ninkine çok benzer, kar ışığını yansıtan gözler gördüm.

Zihnim ne yapmam gerektiğine dair düşüncelerle dönmeye başladı. *"O açıklığa varabilirsek bizim için savaşmak daha kolay olur. Benim için de ormanı onlara karşı kullanmak."*

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzundu ki homurtuların, ayak seslerinin ve hırıltıların giderek arttığını duyabiliyordum, bu da nabzımın bir tık daha hızlanmasına neden oluyordu.

Neri'nin bundan hiç hoşlanmadığını biliyordum. İlk düşüncesi her zaman benim güvenliğim oluyordu, bu tatlı bir endişeydi. Ancak ona bir şeyi hatırlattım.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Kurt. Beni kılıçla görmedin mi hiç?"

"Evet. Sevimli ve korkutucu görünüyordun. Ama bu piçlerden en az iki düzine var ve seni parça parça değil, sapasağlam görmeyi tercih ederim."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum," dedim ona dürüstçe. *"Ama görünen o ki sevsen de sevmesen de bundan kurtulmak için savaşmamız gerekiyor."*

Tekrar yürümeye başladığında sinirle iç çekti. *"Seni şimdiden uyarıyorum,"* dedi. *"Beni gerçek kurt formumda hiç görmedin. Ama"*

en azından onu kaybetmedim. İçimde öfkeyle kükrüyor, tehdidi hissediyor. Eğer saldırırlarsa onu dışarı salacağım."

Ensemden aşağı bir başka ürperti daha yayıldı. Ben canavarlarla dolu bir ormanın ortasında kalmış bir cadıydım.

Açıklık çok hızlı belirdi; yansıyan ay ışığıyla aydınlanmış soluk bir daireyi andırıyordu. Korkumu bastırmaya çalıştım ve bu konudaki her düşünceyi Neri'nin duyabildiği diğer düşüncelerin altına gömdüm. Ancak kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ve nefeslerim o kadar zor ve hızlı çıkıyordu ki etrafımı soğuk buhar bulutları sardı.

Neri bizi açıklığın tam ortasında durdurdu ve hızla kılıcını kaldırıp aramızdaki ipi kesti. Bağlı olmama fikrinden hoşlanmamıştım ama bu konuda bana bir seçim hakkı vermemiştii.

Gözlerini çevrede gezdirdikten sonra bana döndü. Onlarca parlayan göz giderek yaklaşıyor, büyüdükçe büyüyordu.

"Etrafına bir kafes ör," diye emretti. "Sonra yere otur, kulaklarını kapa ve gözlerini yum."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Kesinlikle hayır. Seninle *birlikte* savaşaacağım."

Parlak bakışlarını üzerime dikti ve her şey bir anda değişmeye başladı. Zaten oldukça iri olan omuzları ve güçlü kolları, deri kıyafetinin dikiş yerleri gerilene dek genişledi. İnsan kulağı sivrilip kurt kulağına dönüşürken dişleri de uzayıp sivrileşerek daha ölümcül hâle geldi. Alnı şişkinleşmeye başladı, keskin elmacık kemikleri ve burnu yavaş yavaş bir kurdun burnuna dönüşüyordu.

Çantasını bıraktı ve birazdan artık el olmayacak eliyle kılıcını bana uzattı. Pençeleri çoktan uzamıştı. Normalden daha uzundu. Babamın gizli odasındaki tırpanın kancasındaki bıçak gibiydi. Tek bir vuruşla birini ikiye bölebilirdi.

Konuştığında, sesindeki güçten ötürü ürperdim. O boğuk ve kalın ses öylesine tok ve hırıltılıydı ki her bir kelimesi karnımda yankılandı.

"Küçük kuşumun bir kafese ihtiyacı var. Lütfen. Sadece yap."

"Senden korkmuyorum," dedim ona daha önce de defalarca söylediğim gibi.

Ancak bu sefer cevabı hiç de şefkatli değildi. Dişlerini gösterdi ve "Korkmalısın. Üç yüz yıldır dönüşmedim. Bunun benim için nasıl olacağına dair bir fikrim yok. O yüzden *git*. Lütfen, Nephele."

Tereddüt ettim ve gözlerimin önünde olanlara rağmen neredeyse onu reddedecektim. Fakat sonra geriye sendeledi ve gökyüzüne doğru kükredi, ormanı delen ve yüreğimi acısıyla parçalayan saf bir feryattı bu.

Kollarını iki yana açmış, başını geriye atmıştı. Bunca zamandır Neri'nin içinde hapsolmuş olan o canavar, giysilerini yırtarak dışarı fırladı. Karın üstüne düşen kıyafetleri lime lime olmuştu. Göğsü kabarıyor, kemikleri şekil değiştiriyordu. Bu dönüşüm boyunca ciğerlerini kış havasıyla doldurup ağzından devasa buhar bulutları savurarak üfledi.

Büyük Boynuzlular tam o sırada açıklığa girdi, ayaklarını yere vurup burunlarından soludular. Kesinlikle şeytani görünüyorlardı; hırlayan ağızları açık ve salyalarla doluydu. Dudakları iki uzun sıra jilet gibi keskin dişlerin üzerinde gerilmişti.

Neri haklıydı. En az iki düzine yaratık vardı ve hepsi devasa boyuttaydı.

İtaat etmek, kendimi korumak falan istemiyordum ama Neri kafasını kaldırdı ve bana baktı, artık karşımda bir kurt vardı. Geceyi yaran uğursuz bir sesle uluduğunda gerçek bir korkuyla titredim. Kendim için değil. Onun için.

Savaş feryadı kopardığında Büyük Boynuzlular daha da yaklaştı, her adımda tehditkâr bir tavırla çemberi daraltıyorlardı. Bu fiziksel bir savaş olmamalıydı. Beni saniyeler içinde katlederlerdi ve Neri de beni korumaya çalışırken ölürdü.

Ancak her savaş fiziksel olmazdı.

Kılıçlarımızı yere bıraktım ve ormanı çağırdım. Dökülmüş dallar açıklık boyunca, karın üzerinden sürünerek bana doğru ilerledi ve çevremde bir kafes örmeye başladı.

Ben onu engellemek için bir şey yapamadan Büyük Boynuzlu'nun biri aniden fırlayıp kafese çarptı ve bir tarafını yıktı. Parçalanmış ağaç parçaları yüzüme uçarken biri omzuma saplandı.

Geriye doğru sendeledim. Hayvan geri çekilip tekrar ağaca çarptığında o ölümcül boynuzlarıyla neredeyse bana ulaşıyordu. Göz göze geldik. Vahşi görünüyordu. Çıldırılmıştı. Akli başında değildi.

Ve çürümüş ölüm gibi kokuyordu.

Kükürt gibi.

Kafesimin etrafından hızla beyaz bir bulanıklık geçti ve Büyük Boynuzlu'nun kaburgalarına çarparak hayvanı, sürünün diğer üyelerinin önüne düşüp yuvarlandığı açıklığa savurdu.

Omzumdaki ağaç parçasını hızla çekerken gözlerim Neri'nin parlak altınla çevrili bal rengi irisleriyle buluştu. "Ben iyiyim," dedim. "Yemin ederim."

Sonrasında daha fazla Büyük Boynuzlu saldırdı. Bu kez hedefleri Neri'ydi. Neri'nin canavar hâli dört ayağının üstüne indi ve kör edici bir hızla ona doğru koşan üç Büyük Boynuzlu'yu karın ortasına fırlattı.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama onun o devasa ağzını bir hayvanın boynuna kenetleyip bir kafa hareketiyle boynunu kırdığını, aynı anda diğer ikisini de boynuzlarından tutup yere çaldığını görmek kesinlikle yürek dondurucuydu. Sadece gücünü bu denli etkileyici bir gösteriyle ortaya koyduğundan değil.

Kan kokusunu buradan bile alabildiğim için.

Garip bir feryat geceyi doldururken düşüncelerim dağıldı. Sağımda bir hareketlilik yakaladım, sadece bir Büyük Boynuzlu'nun yere pençe attığını, kafesime saldırmaya hazırlandığını gördüm. Hızlıca hasarı düzelttim, daha fazla dal yardıma koştı ama yeterli olmayacaktı.

Bu sadece geçici bir çözümdü ama elimde Neri'nin galatin kılıcı varken biraz yeteneğimi kullandım. Metal neredeyse erir gibi oldu, sonra da bükülerek dalların arasına karıştı, ağaçtan kafesi sağlamlaştırdı.

Bu kez Büyük Boynuzlu kafesime çarptığında boynuzları yıkılmaz metal düğüme takılıp kaldı.

Kılıcıma uzanıp silahı canavarın devasa göğsüne sapladım, sıcak kan fişkirirken başımı ondan uzaklaştırdım. Kılıcı geri çektim ve dudaklarımdaki kanı yalayarak Büyük Boynuzlu'nun cansız bedenini ağacın üzerine yığılmış hâlde bıraktım.

Kısmen savaştan, kısmen korkudan, kısmen de karın üzerine damlarken sıcak, yoğun kokusu havada süzülen kanla içimde büyüyen açlık yüzünden titriyordum.

Diş etlerim lanetin ilk günlerinde olduğu gibi ağrımaya başlasa da kendimi geri dönmeye zorladım, gözlerim Neri'yi aradı.

Kafesimin içinde etrafa bakınırken içim panikle doldu. Gitmişti.

Aynı anda Büyük Boynuzlular da onun burada olmadığını fark etti ve onun yokluğunda bütün dikkatleri üzerime döndü. Kafesimin etrafını sardılar, başları eğikti, dişlerini gösteriyor, ağızlarından açlıktan ölüyorlarmış gibi salyalar akıyordu.

Kokuları daha önce karşılaştığım her şeyden daha kötüydü. Ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir canavar kokusundan o kadar uzaktı ki midemi bulandırıyor, neredeyse karın üstüne kusmama neden olacaktı.

Büyük Boynuzlular kafesimi parçalamaya başladı. Dişlerini, toynaklarını ve boynuzlarını kullanarak delik açmaya, tekmelemeye veya beni boynuzlamaya çalıştılar.

Her saldırıdan sıyrıldım ve hatta kılıcımı ağızlarından geçirerek birkaçını öldürdüm. Yine de diğerleri durmak bilmiyordu.

Sürü hâlinde saldırdıkları için kafesim sağa sola sallanmaya başladı. Hayvanlar ne yaptıklarını anlamış gibi devirmek için

daha saldırgan davranmaya başladılar. Her şey o kadar hızlı oldu ki bunu engellemeye fırsat bile bulamadım.

Sırtüstü düşünce en sonunda çılgılığı bastım. Hayvanlar kafesin üstüne tırmandı; ağırlıklarıyla ve saplanıp duran boynuzlarıyla ağaçtan bariyeri parçalamaya başladılar. Galatin direniyordu ama zayıflamıştı. Eğer bu lanet piçlerden biri bana ulaşırsa beni bu kafesten parça parça çıkarırdı.

Kısa bir sessizlik oldu. Büyük Boynuzlular hareketsiz kalıp kulaklarını dikti.

Fakat çok geç kalmışlardı.

Neri birden ortaya çıktı, gökyüzünden düşercesine kafesimin üzerine inerek her şeyi salladı ve üstüme ağaç parçalarının yağmasına sebep oldu. Yukarıda, bir boynuzun yan tarafına çarpması sonucu oluşan, beyaz kürkünü kana boyamaya yetecek kadar derin bir kesik vardı, kan bacağından aşağı akıyordu.

Öfkeyle iki Büyük Boynuzlu'nun boğazını aynı anda kopardı, yumruğunu diğerinin göğsüne geçirdi ve kalbini söktü. Kanlı organları ve dokuları açıklığa fırlattı, o sırada daha önceki feryat tekrar geceyi doldurdu.

İşte o zaman yeni bir savaşçının bölgeye girdiğini fark ettim. İki ölü Büyük Boynuzlu'nun cesetleri arasında kalan küçük bir boşluktan iki beyaz kurt daha gördüm. Gözlerimi kırpmam gerekti çünkü tıpkı Neri'ye benziyorlardı. Öyle hızlı saldırıyorlardı ki iki Büyük Boynuzlu, ne kadar çevik olursa olsun, tepki verecek vakit bulamadan kafesimden sürüklenip alındılar ve katliam başladı.

Ormandan daha fazla kurt çıkıp geldi ancak daha küçüklerdi. Normal kurtlardı. Bir düzine kadarı tek bir Büyük Boynuzlu'ya saldırıp onu yere serdi, bağırsaklarını ve kanını karın üzerine saçtı. Daha fazlası aynı düzeni takip etti, sayılarını kullanarak canavarları yere serdiler. Kuzey Tanrısı'nın kurtlarının onu savunmak için ayaklanması ürkütücü bir görüntüydü.

Ancak kafesin etrafındaki birkaç Büyük Boynuzlu hâlâ Neri ve benim peşimden geliyordu.

İki elimle kılıcımı kavradım. Bir elim ters duruyordu. Bıçağın ucu sağ tarafıma doğruydı. Tam o sırada bir Büyük Boynuzlu çenesini açarak kafesime saldırdı. Hırladı ve sonra hiç beklenmedik bir şey oldu.

Konuştı.

“Kazanamayacaksın, Bloodgood.” Sesi kötücül bir tondaydı. “Beyaz Kurdun da öyle. Thamaos ikinizi de *görüyoooooor*. Sizi izliyor. *Biiiiiz* sizi izliyoruz. Ve *geriiii* döneceğiz.”

Nefes almakta zorlandım. Kokunun, etrafımızı saran Büyük Boynuzlular sürüsüne musallat olmuş hortlaklarla çevrili olmasından kaynaklandığını fark ettim. Raina bana Helena’dan gelen kükürt kokusundan bahsetmişti.

Korku ve nefret kalbime bir bıçak gibi saplandı. Neyse ki nefret galip geldi.

Bir kalp atımı süresinde Büyük Boynuzlu aramızdaki kısa mesafeyi kapayıp burnunu dalların arasındaki bir boşluktan içeri soktu. Kılıcımın ucunu yaratığın gözüne sapladım.

“Thamaos’a gidip kendini becermesini söyle!” Elimden geldiği kadar sertçe bıçağı çevirdim.

Hayvan çığlık attı, debelendi ve geriye düşüp kendini kılıcımdan kurtardı. İkinci kez saldırdığında onu da diğerleri gibi ağzından yakaladım. Kılıcı, yaratık en sonunda sallanıp sarsılana ve şükürler olsun ki ölene kadar derine ittim. Ancak o feryadı tekrar duydum, sanki bizden kaçıyordu.

Hortlak, canavarın içine hapsetmeden ve onu Cehennem Katmanları’na geri göndermeden kaçmıştı.

Neri diğerlerinin icabına baktı. Pençesiyle birinin boğazını parçalayarak kafesimin içine daha fazla kan sıçramasına sebep oldu. Sonra bir diğerinin kafasını kopardı ve arkadaşlarının bulunduğu açıklığa fırlattı. Neri’ye benzeyen diğer iki kurdu aradım ama gitmişlerdi.

Beyaz göğsü kalkıp iniyordu ve her yeri kan içindeydi. Kurdum o canavarca yüzüyle bana bakıyordu, altın rengi gözleri bana odaklanmıştı. Nedense içindeki canavara ve tanrıya deli gibi tutuluyordum.

Kafasını geriye atıp uludu. Bu kez zaferin sesiydi ve kanla kaplı karda yatmış, farkındalığın ağırlığı altında ezilirken bile sık, gergin kaslarım gevşemişti.

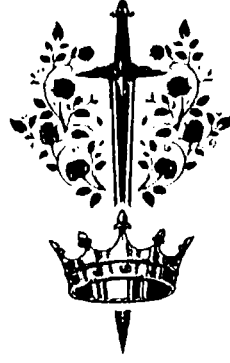
Thamaos bu topraklarda hâlihazırda hüküm sürüyordu.

Gece sessizleşti ve kurtlar, avlarını ormana sürükleyerek geri çekildi. Neri kafesin arkasından tekrar bana baktı, yaptığım işi inceliyordu. Galatini geri çağırdım ve elimde tekrar kılıca dönüşmesini izledim.

Dikkatlice dalları kopardı ve o tanıdık güzel, güçlü ellere dönüşmeye başlayan pençesini bana uzattı.

“Gel, küçük kuş,” dedi. Sesi sert, tok ve rahatlatıcıydı.

Bir saniye bile tereddüt etmeden ona uzandım.

N E P H E L E

Neri'nin insan formuna dönmesi bir saatten fazla sürdü. Kurt formu sanki kalmak ve hükmetmek istiyormuş gibi, içeriden dışarıya doğru onunla savaşıyordu. Buna tanıklık etmekse dayanılmaz bir acıydı. Karların içinde dört ayak üzerinde uluyup çırpındı, sanki onu görmemi istemiyormuş gibi yüzünü benden uzağa çevirdi. Ama ben gözlerimi ondan alamıyordum. Soluk ay ışığının altında bükülüp şekil değiştiren kemiklerin, tenle kürkün, canavarla tanrının amansız savaşıydı bu.

Yardım etmek istedim. Denedim de. Ancak Neri yüzüme kükreterek uzaklaşmamı istedi. Yine de fazla uzağa gitmedim.

Birkaç adım öteye gidip üst üste yığılmış çantalarımızın tepesine oturdum. Pelerininin içinde büzülerek soğuk rüzgâra karşı bize siper olacak küçük bir yapı kurmaya çalıştım. Gücüm şimdiden tükenmeye başlamıştı ve etrafa yayılan kan kokusu içimde dayanılmaz bir arzuyu harekete geçiriyordu.

Özellikle Neri'nin kanı. Bir kez tadına baktığım için kan gölüne dönen bir savaş meydanında bile onunkini ayırt edebilirmişim gibi hissediyordum. Bu durum, bu açıklıktaki canavarlardan pek de farklı hissetmememe neden oluyordu. Tek fark, benim bir kadın formunda olmam, henüz sivri dişleri-

min ve pençelerimin olmamasıydı. Ama diş etlerim zonklayıp dururken, o değişimin gelmeyeceğinden emin olamıyordum.

Neri yumruğunu kara geçirip tekrar kükredi. Sesle birlikte vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Bir an için bu savaşı kazanabileceğinden pek emin olamadım.

Ama sonra sırtı değişti. Kavisli omurgası düzeldi, ardından geniş omuzları sanki yerine oturuyormuş gibi şiddetle geriye doğru kayd. Bacakları da değişiyordu; kaslı, kalın bacaklar, güçlü bir erkeğin nispeten daha ince bacaklarına dönüştü. Hâlâ yer yer bedenini kaplayan kürk yok oldu ve geride ay ışığında parlayan, terle kaplı altın sarısı teniyle çıplak bir Neri kaldı.

Çantasındaki yedek kıyafetlerini –yün tunik, pantolon ve deri ayakkabılar– alıp hemen yanına gittim. Bana baktığında gözlerinde parlayan endişeyi gördüm.

“Hâlâ buradasın,” dedi, sesi kaba ve hırıltılıydı.

Yakışıklı yüzünü avuçladım. “Seni bırakacağımı gerçekten düşündün mü, kurt?”

İç çekti, ardından sırtüstü karlara yığıldı. Yan tarafındaki kanlı boynuz yarası pıhtılaşmıştı ama kesik derin görünüyordu. Kokusu beni açlıktan delirtiyor, midemi bulandırıyor. Yarıyken onu arzulamam çok yanlış geliyordu.

“Bunu görmeni istemedim,” dedi. “İçimdeki canavar beni daha önce hiç bu kadar zorlamamıştı.”

Bu canımı yaksa da yanına oturdum, çıplak bedenine baktım ve kanın beni rahatsız etmemesi için elimden geleni yaptım. “Eh, gördüm. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmede. O yüzden bunu sığınacak bir yer bulduğumuzda tartışalım.” Kıyafetlerini gösterdim. “Şimdi takımların donmadan önce seni giydirmemiz gerekiyor.”

Bana dikkatle baktı ve şükürler olsun ki dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Benim takımlarım için mi endişeliyiz?”

Elini tutarak oturmasına yardım ettim. İkimiz de kan içindeydik. İçimde yükselen arzuyu bastırmak zorunda kalsam da

eğilip onu öptüm. Sadece yumuşak bir öpücüktü. Soğuk dudaklarımız birbirine değmişti. Onu hissetmeye ve onun da burada olduğum için rahatladığımı hissetmesine ihtiyacım vardı.

“Her yerin için endişeleniyorum,” dedim geri çekilirken. “Ama özellikle takımlar için. Gerçekten çok hoşlar.”

Kehribar rengi gözleri parladı, gülümsemesi biraz daha genişledi ve elini saçlarıma daldırdı. “Böyle düşünmene sevindim. Hadi artık şu kulübeye gidelim.”

Neri'nin uzaklardan gördüğü ve geçmişte Alexus ve Finn'le birlikte geldiği ormandaki kulübe gayet sade bir yerdi. Daha çok avcı barınağına benziyordu. Anladığımız kadarıyla içi boştu, çatısı ve bir bacası vardı; bu da bu gece için yeterliydi.

Neri'yle birlikte kulübenin kapısının yanında üstü karla örtülü odun yığınınına baktık. Kulübe gibi kapısı da kardan geçilmiyordu.

“İçeri girmek için yolu açabilirim,” dedim onun bana yardım edemeyeceğinin tamamen farkında olarak. Ya da en azından yardım *etmemeliydi*. Az önce verdiği savaştan dolayı zayıf düşmüş olmalıydı ve hâlâ kanaması vardı.

İşe koyulduğum an kulübenin etrafında gezindi ve geceyi sarsan bir gürültünün ardından kaşları yukarı kalkmış hâlde geri döndü. “Bir pencere buldum. Panjur kilidini kırdım. Kazmaktan daha kolay, küçük kuş.”

Kürek olarak kullandığım ince tahta parçasını bir kenara fırlatıp pencereye bakmayı akıl edemediğim için gözlerimi devirdim. “Benimle dalga geçme. Yorgunum.”

Kapının yanındaki yığının üstünden bir kucak dolusu odun alıp yanından geçtiğim sırada gülmedi.

“Asla geçmem,” dedi.

Kulübeye üç kucak dolusu odun bıraktıktan sonra önce onun girmesi için ısrar ettim, böylece ona yardım edebilecektim. O kadar iriydi ki geniş omuzları zar zor sığıyordu. Ama sonunda içeri girmeyi başardığında çantalarımızı içeri fırlatıp pencere pervazından kolayca geçtim ve karanlıkta ayaklarımın üstüne indim.

Neri panjurları kapadı ve kırık menteşeleri sabitlemek için küçük, düz bir tahta parçasını araya sıkıştırdı. O an rüzgârdan korunmuş olmak bile şükretmem için yeterliydi. Ne yazık ki küçük kulübenin içi de dışarısı kadar soğuk ve buz gibiydi.

Neri'nin yan tarafındaki ağırdan dolayı yüzünü buruşturduğunu fark etmemiş gibi yaparak çantalarımızı ahşap zemine bıraktım ve onun taşımaya yardım etmesini reddettiğim ağırlıktan kurtulunca iç çekişimi bastırdım. Ancak şimdi bile işe yarar olmak istiyor gibiydi. Oysa ben, oturup dinlenmesini ve bana bırakmasını tercih ederdim. Ama bunu yapmayacağını biliyordum.

Yerden birkaç odun parçası aldı ve hafif aksayarak, yüzünü acıyla buruşturarak ocağın önüne diz çöktü, odunları üst üste koymaya başladı. "Bu ıslak odun üzerinde biraz büyü yapıp bir kibrit kutusu bulabilir misin?" diye sordu. "Burada bir tane olmalı."

Odunları kurutmak kolay işti. Sonrasında karanlıkta dolanıp durdum, hiçbir şey bulamamaktan endişeliydim. Ama parmaklarım, şöminenin üzerindeki rafa yerleştirilmiş soğuk bir metal kutuya değince içim rahatladı.

Neri, tek kelime etmeden ateşi yakmama izin verdi. Açıklığı terk ettiğimizden beri sessizliğe gömülmüştü, düşüncelere dalıp duruyordu. Onun zihni de bu lanetle, Thamaos'la ve hortlaklarla boğuşuyordu, tıpkı benimki gibi. Ama şimdilik beni dışarıda tutuyordu. Sanırım kendi içinde bir şeyleri çözene dek böyle olacaktı. O bana nasıl alan tanıdıysa ben de onun sınırlarına saygı göstermeye çalışıyordum.

Nihayet bir kıvılcımla alevler tutuştuğunda ellerimi ateşin üzerine koyup yükselen sıcaklığın iliklerime işlemesine izin

verdim. Neri şöminenin kenarında dizlerinin üstünde kalmaya devam etti. Ateşe bakarken gözleri parlıyordu.

Oda yavaş yavaş ısınırken birkaç dakika öyle kaldık, ta ki ben sessizliğe daha fazla katlanamayacak duruma gelene kadar. Gariptir ki şu son birkaç günde her ne kadar Neri'nin küstah konuşmalarından nefret etmiş olsam da şu an çaresizce sesini duymak istiyordum. Ahlaksız sözlerinden biri bile olurdu. Kırılğan sessizliği bozacak herhangi bir şey.

Ateşe sırtımı dönüp kulübeyi daha dikkatli incelemeye koyuldum. Tek kişilik yatağı görünce midem düğümlendi. Bu, daha sonra endişeleneceğimiz bir konuydu. Bir de meşe ağacından bir masa vardı; iri yapılı bir tanrının ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam görünüyordu. Onu masaya yatırıp yarasını hızlıca dikmem gerekebilirdi.

Tabii dayanabilirsem ve o bana izin verirse.

Kanı bana topraksı, zengin bir şarabı hatırlatıyordu, tatlı bir aroması vardı. Açıklıkta giyinirken de bu kulübeye yürürken de bana işkence etmişti ve onunla yüz yüze geldiğimde bana işkence etmeye devam edecekti. Son bir saattir tek düşünebildiğim buydu. Yine de yapılması gerekiyordu.

“Yaranla ilgilenmem gerek. Diğer seçeneği denemek istemiyorsan kesigi dikip kapatmalıyım. Çantamda gerekli malzemeler var. En azından yarayı temizleyebilirim.”

Sessizlik içinde birkaç dakika geçti. “Diğer seçenek?”

Ona döndüm, soğuktan korunmak için kollarımı etrafıma doladım. “Kan içtikten sonra parmağın iyileşmişti. Şimdi de yardımcı olabilir.”

Alnı kırıştı. “Kanını içmemi mi öneriyorsun?”

Omzumu silktim. “Vahşi bir hayvandansa ben daha iyi değil miyim? Böylece avlanmak zorunda kalmayız. Kütüphanede kanımın tadına baktın. Ben de seninkini tattım. İyileştirdiğini biliyorum. Güç verdiğini biliyorum. Hoşuna gitsin

ya da gitmesin, korunun üzerimize saldığı bu lanetin kanla muhakkak bir ilgisi var.”

“Olabilir. Ama senden beslenemem, Nephele. Beslenmeyeceğim. Lanet bunu gerektirsin ya da gerektirmesin.”

“Neden?” diye sordum gerçekten merak ederek. “Acını hafifletebilir. Daha önce yapmadığımız şey değil. Beni besledin ve bundan hoşlandın. Beni öptün ve tadına baktın, bundan zevk aldığını biliyorum.”

“O *tutkuydu. Arzuydu.* O sadece senin için ve kendi rızanla verdiğin *birkaç damla kandı.* İçimde bir canavar var, Nephele ve parmağının ucundaki bir kesikten çok daha fazlasını istiyor. Kurdumu bu şekilde baştan çıkarmayı göze alamam. Eğer seni incitirsem... Eğer kontrolümü kaybedersem...” Başını iki yana salladı. “Kendi kendime iyileşeceğim. Daha uzun sürebilir ama *iyileşeceğim. Diğer seçeneği* daha fazla tartışmayacağız.”

“Ah, gerçekten mi?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ellerim yumruk hâline geldi ve kaşlarım saç çizgime doğru kalktı. “Sen öyle diyorsun diye mi? Sesindeki endişeyi duydum, biliyor musun? Sessizliğindeki endişeyi de. Tanrısal gücün cevap vermiyor, canavarını kontrol etmek umduğundan daha zor ve iyileşme yeteneğin gelişmiyor. Eğer bu, lanetin bir parçası olmasaydı durumun daha iyiye giderdi, kötüye değil. En azından denemekte fayda var. Lanetin bizden ne istediğini veya bize ne yaptığını bilmiyorum ama gücüne ihtiyacın var. Biz buradan çıkış yolunu bulmadan Thamaos başka bir saldırı gerçekleştirse tamamen iyi olman gerekiyor ve seni temin ederim, güç *benim* içimde. Sadece alman gerekiyor.”

Tekrar ateşe döndü, yüzü sertti. O sırada beni neyin etkilediğinden emin değildim. Yeniden o kavga eden, şakalaşan aptallar olmamızı o kadar istiyordum ki sınırı aştım.

“Senin gayet iyi çalışan bir parçanı biliyorum. Aslında düzgün çalışmadığı tek bir an bile olduğunu sanmıyorum. Belki sadece şu anda... ki sanırım buna da itirazım yok.”

Gergin yüzü çok hafifçe yumuşadı ama ifadesiz kalmaya devam etti. "Sadece sen, konuyu değiştirmek için böyle cilveli bir laf sokardın." Bir kez daha bana baktı, gözlerini kıstı. "Ya da belki de sadece istediğini elde etmeye çalışıyorsun."

Tenim bir anda ısındı. "Peki ne istiyormuşum? Bildiğine emin misin?"

Neri elini yan tarafına bastırıp ayağa kalktı. Bu çabası çenesini sıkmasına neden olsa da derin bir nefes aldı ve doğruldu. Tüm heybetiyle tepemde duruyordu.

Her zamanki şeytani sırıtışı yoktu ama yine de benimle uzlaşmaya çalışıyordu. "Ah, eminim. Şu an bile arzunun konusunu alabiliyorum. Tabii ki beni istiyorsun. Çıplak olarak."

Kaşımı kaldırdım. Bu kadar soğukluk ve ciddiyetin ardından küçük, alaycı bir söz duymak içimi rahatlatmıştı. "Çok doğru. En azından üstün çıplak olarak." Küçük masaya doğru ilerleyip soğuk ahşaba vurdum. "Hadi. Hiç değilse bakmama izin ver. Bunu kaldırabilirim. Senin iyi durumda olmana ihtiyacımız *var*, hem de çok geç olmadan."

Tereddüt etti ama odadaki soğukluk nasıl bir anda ısındıysa ona kanımı vererek yardım edeceğimi söylediğimde takındığı soğuk tavırlar da aynı şekilde ısınmaya başladı. Yavaşça bana katıldı ve masanın üstüne çıktı. Ahşap ağırlığı altında inledi.

Şöminenin ışığında ellerime bakarken tenimdeki kurumuş kanla ürperdim. "Herhangi bir şey yapmadan önce temizlenmek için suya ihtiyacımız var."

Şöminede asılı duran kazanları aldım ve kar toplamak için kapıya doğru ilerledim. Dakikalar sonra iki tencere sıcak suyum ve gömleklerimden birinden yırtılmış birkaç parça keten kumaşım vardı. Çantamdan dikiş setini de aldım ve su dolu kazanı kirletmeden ellerimizi yıkayabilmek için iki derin tabak ve bir parça sabun buldum. Hiç vakit kaybetmeden ellerimizi iyice ovalayıp yıkadık.

Suyu değiştirdim ve Neri yüzünü yıkarken kanlı gömleğine baktım.

“Kumaş yaranın üstüne yapışmış,” dedim. “Tuniğini çıkarmak canını yakabilir.”

Hiçbir şey demeden eteğine uzanıp gömleği başından çekerek çıkardı. Homurdandı ama acıya dair tek işaret buydu.

“Daha kötülerine katlandım,” dedi. “İnan bana.”

“Eminim. Ama bir dahaki sefere beni uyar.”

Nedenini söylemedim ama bence o anladı. Kalbimin nasıl daha hızlı attığını hissedebildiğinden emindim; açılan yarayı temizlemeye başlarken hissetmişti. Sızan kanı emmesi için birkaç bezi arka arkaya kullandım.

“Düşündüğüm kadar derin değil,” dedim dikkatlice incelerken. “Kapamak için dikmeye çalışabilirim ama korkarım bu kadar kanarken zor olacak. Kanamayı durdurmamız lazım, belki birkaç saat sonra tekrar deneriz.”

Elimin tersiyle alnımı sildim. Çok yorgundum ve sersemlemiş hissediyordum. Parmaklarımı yalamayı aklımdan geçirmiş olmam bile midemi bulandırmaya yetti. Bu düşünce aklımın kıyısından bile geçmesin istiyordum. Bu lanetin anlamı üzerine düşünmeye bile fırsat bulamamıştım. Ama artık *tek* arzuladığım şey kandı. Belki de *sonsuz* değ öyle olacaktı.

Karşımda oturan tanrı hariç.

Neri yüzüme dokundu, bakışları şefkatliydi. “Ellerini yıka ve çantamdan bir pijama altı çıkar.”

Kaşlarımı çattıysam da dediğini yaptım.

Geri döndüğümde hançerimi aldı ve pijamasını uzun şeritler hâlinde kesti. Sonra bunları, daha önce kopardığım keten bezlerle birlikte, gövdesine sarmaya başladı.

Bacaklarının arasında durarak ona yardım ettim. Onu sıkıca sarmak için kumaşın her parçasını kullandım.

Son parçanın ucunu diğerlerinin arkasına sıkıştırdığımda Neri elini kalçama koydu. Ne kadar yakın olduğumuzu fark ederek dikleştirdim.

Diğer eliyle masadan küçük bir kumaş parçası aldı, hâlâ ılık olan suya batırdı ve nazikçe, yumuşak dokunuşlarla yüzümü temizlemeye başladı.

İçgüdüsel olarak irkildim ve utanarak nefesimi verdim. “Berbat görünüyor olmalıyım.”

Kumaşı ondan almaya çalıştım ama gözlerimin içine bakarken hafifçe bileğimden tutarak beni durdurdu.

“Sen benimle ilgilendin. Şimdi bırak da ben seninle ilgileneyim.”

Kalbim hızla çarparken işine geri dönmesine izin verdim. O çalışırken gözlerimi ondan ayırmadım, yüzü dikkatliydi. Şefkatle tenimdeki her kan lekesini, hatta saçıma ve boynuma sıçrayan kanı bile temizledi.

Kanlı ceketimin düğmelerini tek tek çözmeye başladığında zaten hızla çarpan kalbimin ritmini durdurmak artık imkânsızdı. Ya da ceketini omuzlarımdan sıyrıp düşmesine izin verdiğinde.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Çok yorgun görünüyorsun. Ben uyumam ama sen uyurken yanında uzanmak isterim. Eğer sen de istersen.”

Parmaklarımı bileğinin etrafına sardım. “Ne istediğimi biliyorsun. Saklayamadığımı biliyorum. Yaz’ın ecza dolabından bir doz doğum kontrol toniği bile aldım. Ama şu an hiçliğin ortasındayız, gerçek anlamda hayvanlar tarafından avlanıyoruz ve sen yaralısın. Şanssız olduğumu söylemeliyim.”

Masadan aşağı kayarken dudağının kenarı kıvrıldı. Elimi tutarak beni odanın karşısındaki yatağa götürdü. Yatak çarşaf-ları hâlâ soğuk olsa da temiz olması beni fazlasıyla rahatlamıştı.

Neri deri ayakkabılarını çıkarıp kalın yün battaniyeyi kenara çekerek altındaki beyaz çarşafı ortaya çıkardı. Doğrusu kirli

olsa bile aldırmadan bu yatakta birbirimize sokulup yatarđık. Ancak temiz olması işimizi daha da kolaylaştırıyordu.

Yaralı olmayan tarafına dönerek yatağı uzandı, sırtı duvara dönüktü ve eliyle ona katılmam için beni çağırđı. “Buraya gel,” dedi yumuşak bir sesle.

Orada öylece yatması o kadar davetkâr görünüyordu ki oda hâlâ ısınıyor olsa da aramızda bir engel istemiyordum. Tenini benimde hissetmek istiyordum.

Zihnimdeki tüm korumaların inmesine izin verdim ve tüniğimi çıkararak kısa yatak direğine astım. Altına Starworth Tepesi’ndeki eşyalarımđan aldığım yeşil ipek iç çamaşırından başka hiçbir şey giymemiştim.

Neri’nin gözleri beni görür görmez eriyip alev alev parladı ve dişlerinin üst dudağına hafifçe baskı yaparak uzadığını görebiliyordum. Göğsünden çok kısık bir hırıltı yükseldi. “Beni öldürmeye çalışıyorsun.”

Gülümsedim. “Aslında Kış Hisarı’na vardığımızda seni yatak odama davet etmeyi umuyordum,” dedim. Göğsüm derin nefeslerle yükselip alçalıyordu. “Bahsettiğin tüm o ahlaksız şeyleri yapmanı isteyecektim.”

Düşüncelerimi okuyup da dürüst olduğumu anladığında hafifçe gülümsedi. “Buraya gel,” dedi tekrar. Bu kez daha sertti.

Botlarımı çıkarıp battaniyenin altına kaydım, ona dönük hâlde uzandım. Kolunu başının altına koydu, gözlerini üzerimden ayırmadan parmak uçlarını köprücük kemiğim boyunca gezdirdi, boynumun kıvrımına doğru yavaşça ilerledi.

“Kendime dinlenmen için sana izin vermem gerektiğini söylüyorum,” dedi. “Eğer uyanık olursan tartışacağımız düzinelerce can sıkıcı şey olduğunu. Şu hâlimle sana yapmayı fena hâlde istediğim şeyleri yapacak durumda olmadığımı.” Parmak uçlarını köprücük kemiğimden göğsüme kaydırđı, başparmağıyla ipeksi kumaşın üzerinden sertleşmiş meme ucuma daireler

çizerek oyalandı. "Kendime tüm bunları söyleyip duruyorum ama yine de sana dokunmadan edemiyorum."

Tam da sevdiğim gibi meme ucumu çimdiklediğinde gözlerimi kapadım. "Durmanı istemiyorum."

"Biliyorum." Parmağı meme ucumda gezindi. "Kalbin deli gibi atıyor. Teninse en tatlı arzularının kokusunu taşıyor."

Neri beklenmedik bir anda elini bacaklarımın arasına kaydırды. Kadınlığımı okşarken nefesim kesildi, sonra pantolonumun bağlarını gevşetmeye başladı.

"Yaran," diye hatırlattım sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Bağlarla ustalıkla ilgilendi. "Sevişmenin birçok yolu vardır, küçük kuş."

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı o kadar hızlı çıkardım ki neredeyse utanç vericiydi ama tekrar ona döndüğüm anda beni kendine çekti ve elini ihtiyacım olan yere kaydırды, gözlerimin içine bakarken beni sıkıca kavradı.

"Burası zaten bana ait," dedi kadınlığımı daha sıkı kavrayarak. "Anlıyorsun, değil mi? Bana."

Kalbim tekledi ve içimdeki o kadim his yeniden canlandı. Sanki korulukta hissettiğim her şey onun dokunuşuyla alev almıştı. Kuzey Tanrısı'nın bölgesinin bir parçası olarak işaretlenmek. Beyaz Kurt tarafından becerilmek. Bu gece istediğim gibi olmayabilirdi ama yakında olacaktı ve ben hazırdım.

"Eğer seninse al o zaman," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Tatmin et beni."

Gözlerimiz kenetlenmişken kalın parmağını bacaklarımın arasında biriken sıcak kayganlığa, ardından derine kaydırды.

"Çok ıslak." Parmağını geri çekip emdi, her bir damlanın tadını çıkardı. Parmaklarını içime geri sokmadan önce hırladı, sonra tekrar tadına baktı. "Tanrılar aşkına, hayal ettiğimden çok daha iyisin."

Sonra beni öptü. Parmağını tekrar kadınlığımın içine kaydırırken ben de onun o leziz dilini emerek arzumu ona his-

settirdim. Kalçamı ona doğru oynattım. O, parmağını hassas noktamın üzerinde tekrar tekrar gezdirirken içimden kopan vahşi sesi durduramıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onu o kadar derine almak istiyordum ki canım acıyordu.

Yaralı olsun ya da olmasın, eğilip ipeksi yeşil kumaşın üzerinden meme ucumu ısırdı. Dişlerinin arasına aldığı hassas eti tekrar tekrar çekiştirirken parmağını daha da cezalandırıcı hamlelerle içime sokup çıkarmaya başladı.

İç çamaşırımın askısına uzanıp omzumdan indirerek memelerimi ona sundum, beni becerirken aynı zamanda tahrik etmesini istiyordum. Isırmasını, dişlerini tenime geçirip kanımı içmesini diledim.

Neri dişlerini meme ucuma daha sert geçirdi. Düşüncelerimi, her arzumu duyabildiğini fark ettim. İçimde duyduğum o delicesine arzuyu ona gösterdim. Beni her anlamda kendine ait kılmasını istiyordum. O da buna karşılık inleyerek beni yalamaya devam etti. Dilini meme ucumda gezdirerek ağzına alırken diğer parmağını da içime sokarak beni iyice esnetti. Aletin bana doğru seğirdiğini hissettim ve elimi pantolonunun içine sokarak sert ve zonklayan şişkinliği ortaya çıkardım.

“Sana istediğini verebilirim,” diye fısıldadı. Parmakları ustaca içimde hareket ederken boynuma öpücükler kondurdu. “Sen benim her fantezimin vücut bulmuş hâlisin. Hepsi. Eksiksiz. Bunu söylerken bana inan. Ben de senin olabilirim.”

Onun elinde utanmazca kıvranmaya başladım. Bu arzu, onu ilk gördüğüm andan beri içimde birikiyordu. Başparmağı da işin içine girince tam da aradığım noktaya dokundu ve omzuna tutunup kendimi bırakacağımı anladım. Bu zevk dolu işkenceyle saniyeler içinde işimi bitirecekti.

Dişlerini meme ucumda gezdirdi, sonra boğazıma doğru kaydı. Nabzımın üstünde duruyordu, dişleri *tam orada* oyalandı.

Bir an için istediğimi elde edeceğimi düşündüm. Sonunda etimi delip tekrar kanımı emecek ve beni daha önce hissettiğim o coşkuyla sarıp sarmalayacaktı.

Oysa sessizliği parçalayan bir homurtu çıkardı ve sanki güçlü bir el uzanıp onu yatağıımızdan kapmış gibi benden uzaklaştı.

Köşede çömelmiş, gölgeye sinmişti. Nefesi değişmişti. Tutkunun pençesinde kıvranan bir insanın kesik kesik aldığı nefeslerden bir canavarın göğsünden sökülen derin, hırıltılı nefeslere dönüşmüştü.

Ayağa fırladım. Neredeyse çıplaktım, arzu ve korkunun garip bir karışımından dolayı soluk soluğa kalmıştım. Neri tamamen dönüşmemişti ama dönüşmeye yakındı.

“Dışarı çıkmam lazım.” Sesi çaresizdi, gırtlaktan gelen bir yakarış gibiydi. Onu sakinleştirmeyi umarak biraz daha yaklaştım, elimi uzattım ama hemen, “*Geri çekil, Nephele. Beni dinle,*” dedi.

Ama durmadım. Göğsü derin nefeslerle kalkıp inerken küçük adımlar attım. “Senden korkmadığımı kaç kez söylemem gerekiyor?” dedim. “Bu hâlinde bile.”

Odada başka bir alçak sesli homurtu daha yankılandı. Göz açıp kapayınca kadar üzerimdeydi. Odayı bir anda geçip üstüme atladı, elini boğazıma dolayarak beni yatağa sabitledi. Henüz sırtımdan tırmanan o ürperti ensemeye ulaşmadan her şey olup bitmişti bile.

Gözlerindeki parıltı karşısında nefesim kesildi. İrisleri sıvı ateş gibiydi.

Dişlerini göstererek bana yaklaştı ve alçak bir sesle, “Peki benim sana kaç kez korkman gerektiğini söylemem gerekiyor?” diye sordu.

“Bunu *bir kez* söyledin,” diye hatırlattım ona kalbimin yavaşlamasını dileyerek. Bunun ona yardımcı olacağını umarak sakin kalmaya çalıştım. “Bu geceden önce, *canavarın* ortaya çıkmadan önce, korkmamı istemediğini, teslim olmamı istediğini

söylemiştin.” Eli boynuma dolanmış olduğu hâlde bedenimin gevşemesine izin verdim. “Buna sahip olabilirsin. Neri olarak. Ama o içindeki yaratık düzgün davranmayı öğrenene kadar her adımında dirençle karşılaşacak.”

“O zaman adımı söyle. Benim adımı hiç söylemedin. Eğer teslim olmak istiyorsan söyle,” derken gözlerindeki ateş sönmedi.

İçindeki canavarın konuştuğunu duyabiliyordum. İçindeki tanrıyla mücadele ettiğini görebiliyordum. Benimle de mücadele ediyordu. Bu direniş Neri’yi ayakta tutan şeydi. Eterle de durumu aynıydı. Belki de tanrıların özü Neri’den vazgeçmemiştir. Sadece onu kontrol edecek tanrısal gücünü kaybetmişti. Canavarını kontrol edecek gücü.

Yavaşça bana aktarılan ilahi bir güç.

O tanrısal güç, yavaş yavaş bana geçiyordu.

Zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. Neri’nin ne kadar farklı biri olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Onun bencil olmayan hâllerine, benim için yaptığı şeylere tanık olmuştum. İnsanlığına dair izler görmüştüm. Ben onun tanrılığından bazı özellikler kazanıyordum, o da benim insanlığımdan. Thamos’un hortlakları kontrol edebilmesinin nedeni de buydu. Çünkü Elias’ın gücünün bir kısmını kendine alıyordu.

Peki bu Prens için ne anlama geliyordu?

Gerçek korku, damarlarımda yanmaya başladı. Lanet bir tür güç değişimiydi. Bir tanrının özüne sahipken yiyeceğe ihtiyaç duymuyordum. Ama bir *kurt* olarak kana susuyordum. Neri neye ihtiyaç duyduğunu henüz fark etmemiş olabilirdi; zihni insanlaşırken bedeni henüz buna ayak uyduramamıştı. Tanrısal gücü yavaş yavaş sönüyordu. Ve son birkaç gün... büyük ihtimalle sadece başlangıçtı. Dördümüz için de.

Dişlerimi sıkarak acıya direndim. Her şey sona erdiğinde ben neye dönüşmüş olacaktım?

Gözlerime odaklanan Neri, ağzını göğsümün üstünde gezdiriyor, dişleriyle meme ucumu tahrik ediyor ve canavarı benim düşüncelerimi umursamıyordu. "Adımı. Söyle."

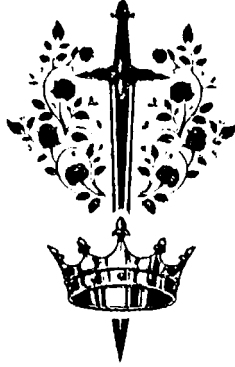
Ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarına karşılık verdim. Tek bildiğim, canavara tamamen teslim olmasına izin veremeyeceğimdi. Eğer bir kez daha kontrolü kaybederse bu sefer kazanamayabilirdi. Artık kurtla savaştık kadar güçlü değildi. Daha da kötüsü, neye ihtiyaç duyduğunu ben biliyordum; bir tanrının kanına, *kendi kanına*. Çünkü artık ihtiyaç duyduğu güç benim damarlarımda akıyordu.

Yine de onu içmeye ikna edemiyordum.

Ama belki zorlayabilirdim.

Boynumu kavrayan eline direnerek başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve ona meydan okudum. "Adını söylememi mi istiyorsun? *Söylettir o zaman*."

Neri'nin canavarı başını geriye atıp kükredikten sonra dişlerini boğazıma geçirdi.

N E R İ

Nephele'in kanı kızıl bir haz gibi ağzıma doldu. Bileklerini başının üstünde birleştirip sıkıca tutarak kurdumun teşvikiyle dişlerimi daha derine gömdüm.

Tadı tanrısal, kokusuysa bana boyun eğdirecek kadar bas-kındı. İkisi birden içimde daha önce hiç bilmediğim bir açlık uyandırmıştı.

İçerken bana engel olmadı. Aksine, narin bedeni benim-kinin altında kıvranıyor, arzuyla bana sürtünüyordu. Çıplak vücudunun kıvrımlarını bana bastırıyor, kalbinin her güçlü vuruşu kulaklarımda yankılanıyordu.

Bileğindeki nabız, parmaklarımin altında hoş bir ritimle atıyordu. Her uzun yudumu bu ritme göre ayarlıyordum. Ancak hassas uyluğundaki, narin kulağının yanındaki, incecik bileğinin iç tarafındaki nabızları da hissediyordum.

Hepsi kızıl haz nehirleri gibi beni çağırıyordu.

Boynuna doğru inlediğimde titredi, bacaklarının arasında büyüyen arzumu artık saklayamıyordum. Kalçamı ona doğru bastırdım; içimdeki tanrı da kurt da derinlerine gömülmek ve bir daha çıkmamak istiyordu.

Nephele kıvranıyor, belini geriyor, kalçasını bana doğru kaldırıyor. Bir elini elimden kurtarıp aramıza sokarak aletimi serbest bıraktığında onu durduramadım. Durdurmak da istemedim. Dokunuşunu istiyordum ve onu hissettiğimde, beni öyle bir açgözlülükle kavradı ki arzumu daha da körükleyerek avucuna boşaldım.

Beni okşadı; o incecik sıvı, ağzının ne kadar ıslak, amının ne kadar dar olabileceğini hayal etmeme yetti. Kadınlığının sıcak kayganlığı beni bekliyordu, çok ama çok yakındı. Bu yüzden aletimi girişine dayadım, kontrolümü tamamen kaybetme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Onu domaltıp adımı haykırana dek becermek istiyordum.

O an bu arzunun nereden geldiğini bilmiyordum. Benden mi yoksa kurttan mı? Ya da ikimizden birden mi? Bildiğim tek şey, kanını emerken içimde bir şeylerin değiştiği idi.

İşte o an cevabımı aldım; çünkü kurt sakinleşmeye başladı, canavar bir kez daha evcilleşti ve ben Nephele'in damarını emmeyi bıraktım. Onun ağır ve titrek nefeslerinin yavaşlamasını dinledim, ta ki dişlerimi uzaklaştırmak için kendimi güvende hissedene kadar.

Ancak hâlâ istiyordum.

Artık onun fantezilerini görmüştüm ve her birini yerine getirmek istiyordum.

Bileklerini gevşettim, boynunu, delinmiş yarayı yaladım ve dilimin altında iyileştiğini hissettim. Gövdem de iyileşiyordu. O da bunu fark etmiş olacak ki bedenime sarılı kumaşları çözmeye başlamış, her şeridi yere fırlatarak geride sadece pürüzsüz bir ten bırakmıştı.

Benim sayemde mi yoksa onun sayesinde mi iyileşmiştik bilmiyordum. Şu an pek de umursamıyordum doğrusu. Sadece kurtla olan savaşı kazandığım için mutluydum. Bir kez onun kanı boğazımdan geçtiğinde bu durum artık o kadar da imkânsız görünmemişti.

Üzerine eğildiğimde onun bakışlarıyla karşılaştım. Eskisi kadar parlak değillerdi. Gözlerinin altında daha önce olmayan mor halkalar vardı.

Çok fazla kan emmiştim.

“Beni affet, Nephele.” Yüzüne dokundum. İçimde öylesine boğucu bir suçluluk hissi belirdi ki... Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bunu şimdi anlıyordum bunu çünkü Nephele bana insanlığı tattırmıştı. Un Drallag’ın arkadaşı Rhonin’le konuşurken söylediklerini hatırladım.

Güç, insanlığın yüceliğinde saklıydı. Nephele sayesinde artık *hissetmeyi* öğrenmiştim.

Fazlasıyla yorgun görüldüğü ve sınırı aştığımı bildiğim hâlde parmaklarının tersini elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi ve “Kazanacağını biliyordum,” dedi.

Göğsüm acıyla sıkıştı. “Senin sayende. Benim küçük sahtekârım.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Kendimi onda kaybettim. Ağzı davetkâr ve sıcaktı. Kanının tadı dudaklarımıza bulaşmıştı. Öyle baş döndürücü bir uyuşturucuydu ki arzumuzu körüklüyordu.

Ta ki dilim keskin bir şeye dokunana kadar.

Geri çekildim. Nephele bana endişeli gözlerle bakıyordu.

Sonra yeni çıkan sivri dişlerini gösterecek şekilde dudaklarını geriye çekti.

Midem kasıldı. “Bunu düzeltereğim. Bir yolunu bulacağım. Ben...”

Parmağını dudaklarıma bastırdı. “Düzeltecek bir şey yok. Bunun bizim değiştirebileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Zaten daha biz koruluktan ayrıldığımız gün başladı bu. Hem değişmesini isteyip istemediğimden bile emin değilim. Bu hâlimizle bir süre yaşamamız gerek. Ne olduğunu ve bununla en iyi nasıl başa çıkabileceğimizi anlamamız gerek.” Duraksadı. Sesi kararsız gibiydi. “Sadece *sana* ihtiyacım var.”

Bacaklarının arasında ne kadar sert olsam da ve havaya arzusunun kokusu sinmiş olsa da seksten bahsetmediğini biliyordum. Henüz değil.

Üzerinden kalkıp kıyafetlerimi çıkardım ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak oturdum. Onu kucağıma çektim. Ne istediğini –neye ihtiyaç duyduğunu– zihnini okumadan da anlamıştım.

Saçlarımı geriye itip boğazımı açığa çıkardım.

Aslında vücudumun herhangi bir yerinden kan emebilirdi ama bu kadar yakın olmak, bu kadar iç içe durmak öyle güçlü bir deneyimdi ki onun da bunu hissetmesini istedim.

Tedirginlikle bana baktı. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. “Bu... farklı.”

Yüzünü, boynunu, göğsünü ve kolunu okşadım. “Sorun yok. Korkma. Sadece yap. Bir saniye sonrasında pişman olmayacaksın. Söz veriyorum.”

Buz mavisi gözlerinde tereddüt gördüm ama nabzının ritmi bir kez daha kulaklarımda yankılanırken kafasını yavaşça eğdi.

Sonunda kendini bıraktığında, minik dişleri tenimi delip o ilk yudumu aldığı anda vücudumda dolaşan zevk daha önceki kadar muhteşemdi.

Beni soluk soluğa bırakan o inlemeyi ya da saçlarını kavrayıp onu iyice kendime yaklaştırmayı beklememiştim. Yatağın tahta başlığını kavramayı ya da daha iyi erişim için bacaklarını iyice açarak oturmasını beklememiştim. Onun altında savunmasız hissetmeyi de beklememiştim. Ancak şu an, kütüphanede hissettiğim gibi, ben bir avdım. Dişleri çıkan küçük bir kuş tarafından esir alınmıştım.

Ve bana sahip olmasını istiyordum. Beni almasını. Geriye hiçbir şey kalmaya dek kanımı içmesini istiyordum.

Sonunda durduğunda dişlerinin vücudumdan çekildiğini hissedebildiğime şaşırdım. Acımamıştı. Aksine, dolgun dudak-

ların arasından kayan bir dil kadar şevetli bir his bırakmıştı ardında.

Ellerimi sırtından aşağı, kalçalarının dolgun kıvrımlarına kaydırırken o da boynumu öpüyor, dilini oradaki çukurun, sonra da keşfi sırasında hareket eden yumrunun üzerinde gezdiriyordu.

“Lütfen, Neri?” diye fısıldadı. Sesi arzuyla pürüzlü bir hâl almıştı.

Adımı ilk kez söylediği anda içimdeki her şey sarsıldı. Ruhumun her parçası bu sirenin çağrısına yanıt vermek için can atıyordu.

Ancak emin değildim. Beslenmenin cinsel açıdan uyarıcı bir etkisi vardı. Bunu gerçekten istiyor muydu? Beni istiyor muydu? Yoksa sadece kanın cazibesıyla mi böyle konuşuyordu?

“Nephele.” Adı sanki bin yıldır söylemek istiyormuşum gibi döküldü dudaklarımdan. “Ne söylediğinin farkında değilsin bence, küçük kuş.”

“Farkındayım.” Bu yumuşak sözleri kulağıma fısıldadı. “Bana seni becermem için yalvarmanı istiyorum. Asla durmam için yalvarmanı. Sana kendini o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki canın yansın.”

Kalçasını kavradım, aletime sürtündükçe içimdeki arzu daha da şiddetlendi. “Hiç bu kadar arada kalmış hissetmemiştim. Seni istiyorum, Nephele. Kahrolası yıldızlar ve azizler adına, seni istiyorum. Ama sen...”

“Emin miyim? Ne kadar da asilsin,” dedi bir gülümsemeyle. “Eminim. Tüm bunlardan önce de seni istiyordum, Neri. Fi-a’nın sarayında sen odamdayken seni istemiştım. Hatta ondan bile önce. Sanırım seni her hâlinle isterdim. Çünkü aklımı başımdan alan şey *sensin*. Kan değil. Kan sadece hissettiğim her şeyi çok daha yoğun hâle getiriyor.”

Bu sözleri duymak içimi ferahlatırsa bile yine de ağzımı açıp bir şey söylemek istedim. Ama o ne söyleyeceğimi biliyor gibiydi çünkü beni bir başka öpücükle susturdu. Tutkulu ve aç

bir öpücüktü; her endişeyi ve düşünceyi silen, problemlerimizi aramızdaki ateşle söndüren bir öpücük.

Nephele Bloodgood'a, tüm karanlıkların en engin derinliklerine düşmüşüm gibi düştüm. Kaybolmuş, bağlarından kurtulmuş ve biraz da... korkmuştum. Bana fiziksel olarak yapabileceklerinden dolayı değil, bu kulübede onunla geçireceğim her saniyenin bana duygusal olarak yapabileceklerinden korkuyordum.

Çünkü ona karşı koyamıyordum, karşı koymam gerektiğini düşündüğüm zamanlarda bile. Beni yine akılalmaz bir yolla değiştireceğini bildiğimde bile.

Onun yerine kalçamı kaldırdım ve vajinasını yavaşça aletime indirmesine izin verdim. Gözlerimin derinliklerine bakarken bir eliyle omzumu kavrayıp iri aletimin içine girdiğini hissederek sertçe inledi.

Ona uzanarak elimi narin boynunun arkasına kaydardım ve bir öpücük için onu aşağı çektim. "Bunu sen istedin, küçük kuş," diye fısıldadım ağzına doğru. "Şimdi canımı yak."

Sonra kendimi bıraktım ve onun beni ilk kez sahiplenmesine, bana hükmetmesine izin verdim. Kuzey Tanrısı, bir cadının ayaklarına kapanıyordu.

Ateşle aydınlanan karanlıkta birlikte hareket ettik. Bağlılığımızı ve çığlıklarımızı, lanetli ruhumun geri kalanını çalmaya yemin eden bir öpücükle boğduk. Vücudu tam olması gerektiği gibi ileri geri hareket ederken o sürtünme beni zevkin eşğine sürüklemeye yetmişti.

Dudakları artık şarap gibi kırmızıydı, meme uçlarıysa taş gibi sertti. Memelerini doya doya emerken o da beni vahşice içine aldı, hiç durmadan, hızla, derinlemesine, öyle derinindeydim ki canının acıdığını biliyordum.

Acıyorsa da pek umurunda değildi. Belli ki bu, arzularını daha da körüklüyordu. Saçlarımı kavrayarak tırnaklarını kafa

derime gömdü. Pes edip uzun, vahşi itişlerle içine girmeye başladım; her seferinde bedenini sarsan bir darbeyle karşılık verdim.

Elimi kalçasından çekip dokunulmasını istediğini bildiğim yere kaydurdım. Bana göstermişti ve ona bunu verebilirdim.

Tek bir parmağımı büzülmüş deliğine dokundurduğumda bu hissin verdiği ürpertiyle titredi. Soluk soluğa yalvardı ve geri dönüşü olmayan çizgiye yaklaştığımızı hissedene kadar seviştik. Bir anlığına geri çekildim ve saçlarını avucuma doladım. Üç koldan zevk veriyordum.

“Bana bak,” dedim ve baktı; o büyüleyici gözlerinde arzu dolu bir yakarış vardı.

Ve onu mahvettim. *Bizi* mahvettim. İçine girip çıkarken o narin beyaz boğazı benim için açılmıştı, nabızı karşımda duruyordu.

Onu ağzıma çektim ve nazikçe ısırdım. Amacım sadece bedenine baş döndürücü bir haz yüklemektir, sonunda birlikte zirveye ulaştığımızda onu kendinden geçirmek istiyordum.

Onu orgazma sürüklediğimde göğsünden kopan çığlık, geceleyin serbest bırakılan canlı bir varlığı andırıyordu. O da ben de tekrar tekrar yalvardık –*sakın durma, durma, becer beni, lütfen becer beni*– ve ben de becerdim. Birbirimizi becerdik.

Uzun dakikalar boyunca hem kendi orgazmına hem de benimkine katlandı. Şişmiş aletim, vücuduna boşalan meniyle zonkluyor, her boşalmada kadınlığı sımsıkı kasılıyordu, ta ki ikimiz de artçı şoklardan titremeye başlayana kadar. Sonunda tükenmiş ve aylarca süren özleminden arınmıştık.

Yan yana uzandık. Kendimize gelmeye çalışırken onu okşadım. Elimin altında titredi.

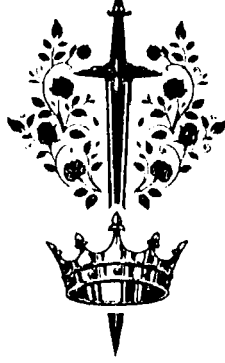
Hareketsiz kaldığında küçük yatakta doğruldum ve dizini kaldırdım. Bana merakla bakıyordu ama sonra neye ihtiyacım olduğunu fark etti. Onu evcilleştirmiştik belki ama içimdeki kurt eşini işaretlemişti ve bunu görmem gerekiyordu, kendimi onda görmem gerekiyordu.

Parmağımı içine kaydırduğımda şaşkınlıkla nefes aldı. İçinden akan meniye görünce tekrar sertleştım. Bu sefer onu ters çevirmeme izin verdi, meninin bacaklarından akışını uzun uzun izledikten sonra derine dalıp ona tekrar sahip oldum.

Ta ki o benim adımı haykırana dek.

IV

SÖZE
SÖZ

NEPHELE

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Neri'nin karşısında oturmuş, Elias Gherahn'a ait anıların bulunduğu küpü elinde döndürüşünü izliyordum. Bizi sürüklemeye çalışmışım ama eter yanıt vermemişti. Yalnızca ben olduğumda –tek başıma ve Thamaos'un küpünden uzakta– öz ortaya çıkıyordu.

Şafaktan hemen sonra karlı Hampstead Gölü'ne sürüklenmiştim. Ware, Mena ve geçen ay orada bulunan ekip hâlâ oradaydı. Onlara Finn'den bahsetmem ve Helena ile Rhonin'in nerede olduğunu söylemem gerekiyordu.

Warek, oğlunu kaybettiğini öğrenince yıkılmıştı ama Mena hikâyemi dinlemiş ve Neri için bana birkaç parça giysi vermişti. Yaklaşan savaş ve Thamaos'un tehdidi göz önüne alındığında, güvenlik için benimle Kış Hisarı'nda buluşmak üzere Buzlusu Ormanı'ndan geçerek yol alacaklardı.

Ama kulübeye döndüğümde aklım bambaşka bir meseleye takılmıştı.

“Seni burada bırakmayacağım.”

“Bırakmak zorundasın, Nephele. Eter, Thamaos'a ait hiçbir şeyi taşımaz. Elias'ın anıları kadar değerli bir şeyi bu kulübede bırakıp Thamaos'un onlara ulaşmaması için dua edemeyiz.”

Bunu nasıl düşünmediğimi bilmiyordum. Kışladan ayrılıp Starworth Tepesi'ne dönerken sert bir iniş yapmıştık. Ben de *düzgün beslenmediğim* için güçsüz düştüğümü sanmıştım. Ancak belki de eterin, gizli odadan geri getirdiğimiz büyümlü eşyaların kime ait olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Nihayet anladığında da kışımıza tekneyi basmıştı.

“Seni bırakamam,” dedim ona bir kez daha.

Neri elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Bana güveniyor musun?”

“Sandığımdan da çok.”

“O açıklıkta bana ne demiştin, hatırlıyor musun? Aramıza mesafe girdi diye seni geride bırakır mıyım? Yakında olacağım. Söz veriyorum. Bununla da ben ilgileneyeceğim.” Küpü işaret etti. “Ama senin Thamaos’tan önce insanlarına ulaşman gerekiyor. Dün gece yeteri kadar vakit kaybettik. Kış Hisarı’ndaki insanların şimdi bir perdeye ihtiyacı var. Thamaos beni –ve belli ki seni de– denklemden çıkarmak istiyor ve sanırım bu lanetin bana ne yaptığını biliyor. O hortlakları Cehennem Katmanları’na geri göndermenin bir yolunu bulana kadar gelmeye devam edecekler. O zamana dek işler daha da kötüye gidecek.”

Kafamı iki yana salladım. “Benden Kış Hisarı’na sürüklenmemi ve seni burada öylece yaya olarak bırakmamı istiyorsun. O yolu biliyorum. Üstelik kış mevsimindeyiz. Ya Thamaos tekrar saldırırsa?”

Öne eğildi, küpü kenara koydu ve bu kez iki elimi birden tuttu. “Hemen arkanda olacağım. Söz veriyorum. Belli ki Thamaos hortlaklar üzerinde Prens’in bazı yeteneklerini kullanıyor. Ama onun da benim gibi bir zayıflığı olması gerek. Eve dönmek için sadece birkaç haftaya ihtiyacım var. En geç bir ay. Bu konuda bana güven.”

“Neri.”

Onun adını söylemekten başka hiçbir şey diyemedim. Haklıydı. Başka çaremiz olmadığını biliyordum. Ama bunu yapmak istemiyordum.

Ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak ödünç aldığı siyah kıyafetleriyle kenarına oturdu. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve uzun bacaklarının arasına çekip ellerini belime koydu.

“Sana bir sır vereceğim,” dedi, kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı.

Ellerimi ensesine koyup elmacık kemiklerinin kıvrımına hayranlıkla baktım. “Söyle.”

“Buzlusu Ormanı’nda bir kulübem var. Aslında Kış Hisarından yaklaşık sekiz kilometre uzakta.”

Kafamı hızla geri çektim. “Hayır, yok. O ormanı adım gibi biliyorum.”

Gülümsedi. “Gayet iyi biliyor olabilirsin ama o orada. Büyük ihtimalle hâlâ çok uzun zaman önce beni koruyan büyüünün koruması altında. Evi bir kalkan olarak değil, daha çok bir sığınak olarak kullandım. Savaşta, askerlerden ve...”

Sözlerini yarıda bırakırken gözleri belirsizlikle kırıştı, ne söyleyeceğini ânında anladım. Bunu istememesi ya da en azından daha iyisini düşünmesi gülümsememe neden oldu.

“Asha?”

Nefesini bıraktı. “Evet. O.”

“Ama ben orada kalacağım,” diye devam etti. “Kendi küçük dünyamda yeniden kök salacağım. Hayata yeniden tutunmayı dört gözle bekliyorum. Çoğu insanın sadece hayalini kurduğu bir şeyin bana bahşedildiğinin gayet farkındayım. Hayatta ikinci bir şans bu.” Beni yumuşakça öpüp, “Bu sefer elime yüzüme bulaştırmayacağım,” dedi.

İşte o zaman onun ölümsüzlüğünü düşündüm. Kendi *ölümlülüğümü*. Ama şimdi bunu düşünecek hâlde değildim. O konuya girecek durumda hiç değildim. Bu özelliklerimizin de birbirimize geçip geçmediğini bile düşünemedim.

“Peki bu kulübenin *seni bırakmamam* saçmalığıyla ne ilgisi var?” dedim diğer endişelerimi derine gömerek.

“Bu, sabırsızlıkla bekleyeceğim muhteşem bir şey olduğu anlamına geliyor. Beni dayanmaya ve Kış Hisarı’na ulaşmaya zorlayacak bir şey. Çünkü sadece *sen* orada olduğun için değil, aynı zamanda *evim* de orada olduğu için. Ve onu sana göstermek istiyorum.”

“Ama bana bu mucizenin nasıl gerçekleşeceğini söylemeyeceksin.”

Omuz silkti. “Henüz ben de tam olarak bilmiyorum. Ama kendime inanıyorum. Sadece senin de bana inanmanı istiyorum, hepsi bu.”

Kendimi toparlayıp harekete geçmem yarım saat sürdü. Sırt çantamı hazırlayıp kılıcımı kuşanmam, Neri’nin karşısına geçip yalnız sürüklenmeye hazır olmam tam yarım saatimi aldı.

“Bir ay,” dedim ona. Bu kadar sürede her şeyin değişebileceğini bilerek. “Sadece bu kadar. Gelmezsen seni bununla çağıracağım.” Kalbinden kalan parçayı kaldırdım. “Eğer o da işe yaramazsa buraya dönerim ve seni bulana kadar peşini bırakmam.”

Çarpık bir gülümseme gözlerinin parlamasına neden oldu. “Anlaştık.”

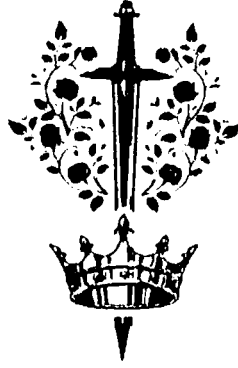
Bu kelimeyi duyunca küçümseyen bir bakış attım ama o, benim alaycı bir şey söylememe fırsat vermeden yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü.

Geri çekilip beni bıraktı ve kulübenin öteki tarafına doğru ilerledi. Elias’ın anılarının olduğu küpü tutarak aramıza mesafe koyuyordu, böylece eter bana cevap verecekti.

Rüzgâr geldiğinde Neri göz kırptı ve “Çok yakında görüşürüz, küçük kuş,” dedi.

“Otuz gün,” diye hatırlattım ona eter beni almadan hemen önce.

Sanırım cevap vermişti ama çok hızlı gittiğimden sesi rüzgârda kayboldu.

N E P H E L E

Kış Hisarı'nda üç hafta geçmişti ve Neri'den hâlâ bir haber yoktu.

Aklımı kaledeki önemli görevlere odaklamak adına, iş toplantılarımı ve köy gezintilerimi tamamladıktan sonra, her gün diğer Muhafız Cadılarla birlikte bir perde inşa etmeye çalışıyordum. Ayrıca Colden'in, Kuzey'in casus ağı ya da sınır yönetimi gibi meselelerde ona destek olan bazı yakın danışmanlarıyla da sohbet ediyordum. Öğrenmeye çalışıyor, en azından deniyordum. Her gün Thamaos'un saldıracağından endişeleniyor, Raina gibi görü yeteneğini miras almamış olmaktan nefret ediyordum.

Güneye sürüklenerek Alexis'la konuşabilirdim. Sanırım bu, içimi rahatlatırdı. Ancak büyüm, Kış Hisarı'nı çevreleyen perdeyi ayakta tutan gücün önemli bir kısmını oluşturuyordu; bu yüzden Neri buraya gelene dek bir an bile ayrılmaya cesaret edemezdim. Sevdiğim insanların başına ne geldiğini bilmemek beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Kurdu hissedebilmek için her yolu deniyordum. Sabah, öğlen ve akşam, bariyerin ısıltılı kenarına doğru yürüyor, soğukta ve karda bir süre yalnız başıma bekliyordum. İki hafta

sonra vadideki köylüler gelmişti ama kurdum ortalarda yoktu, boynumdaki kalıntısı da asla ısınmıyordu.

Rowena, fiziksel olarak ayakta kalabilmem için, birkaç günde bir Mari'nin güvecinin benzerini hazırlamama yardım ediyordu; bir kâse akşam yemeği ve bir kadeh şaraptan sonra genellikle nihayet dinlenebileceğimi hissediyordum.

Ancak dördüncü haftaya girdiğimizde sinirlerim verdiğim mücadelede galip geldi, uyku beni terk etti. Yalnızca yorgunluk bastırdığında uykuya dalabiliyor, her şafak vakti Neri'yi yanımda yatarken görmeyi umarak uyanıyordum.

Rowena iyi hissetmediğimi anlayabiliyordu; bu yüzden son bir haftadır, neredeyse her gece, geçen yazki hasattan topladığı lavanta yağı ve kurutulmuş gül yapraklarıyla dolu sıcak bir banyo hazırlıyordu. Hatta her gece odama, içilebilir kılmak için bol miktarda bal ve viski kattığı bir fincan papatya çayı getiriyor ve karışımın son damlasını içine kadar da yanımda oturuyordu. Her gece yatağıma girdiğimde, aklıma gelen tek şey viski ve balın bana Neri'nin gözlerini anımsatmasıydı.

Bu ızdırap dolu ayın otuzuncu sabahına uyandığımda, içimi saran şey yalnızca boğucu bir korkuydu.

Koyu renk pantolonumu, botlarımı ve kırmızı kadifeden uzun paltomu giydim; ardından Kış Hisarı'nda liderlik görevlerime başlamak üzere yola koyuldum. Buzdiyarı Ovaları'na ikinci bir heyet gönderme ve Joran'ın okçu çırağıyla okçuluk savunmamız üzerine birer toplantım vardı. Colden'in sağ kolu olarak geçirdiğim sekiz yıl, beni bir şeye *hazırlamıştı*. Babamın da anladığını düşündüğüm bir şeye.

Bir gün gelecek ve Kış Hisarı ile Kuzeydiyar'a savaşta liderlik etmem gerekecekti. Muhtemelen tek başıma.

Kütüphanede oturmuş, Thamaos ve Kara Savaşları hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak onun savunma yöntemlerini ve tanrısız savaş taktiklerini daha iyi öğrenmeye çalışırken göğsümde aniden bir sıcaklık hissettim.

Kalıntıya sıkıca tutundum, kalbim göğsümde çırpınan bir kuş gibi atıyordu. Ana salona koşup pelerinimi bile almadan dışarı fırladım. Hava buz gibiydi, yoğun bir kar yağışı vardı ama umurumda değildi.

Kurdun gelişini düşününce bu kadar yoğun duygular hissetmem inanılmaz geliyordu.

Onsuz bir ay geçirmişt看 ama sanki bir yıldır savaşa gitmiş gibiydi.

Gözlerim köyün ötesindeki karla kaplı ormanı ve büyülü bariyeri tararken göğsüm Alexis ve sevgili kız kardeşim için sızlıyordu. Bu denli imkânsız bir ayrılık, gerçekte fark ettiğimden çok daha acı verici bir şey gibi görünüyordu. Etraflarını böylesi bir imkânsızlık sarmışken bunların üstesinden gelebilecekler miydi?

Gözetleme kulesindeki adamlardan biri, “Bayan Bloodgood! Orada yalnız bir kurt var! Kış Yolu’na doğru geliyor,” dediği sırada neredeyse vazgeçmişim.

“Ben hallederim,” dedim onlara, nabzım hızla atarken. Tuzak olması ihtimaline karşı bir kılıç ödünç aldım, gerçi öyle olduğuna inanmıyordum.

Kurdumu hissetmişim.

Yine de, “Arkamı kolla ama burada kal,” dedim.

O kurdun Neri olduğunu düşünmek bile içimi rahatlatmıştı. Perdenin bir kısmını aralayıp tekrar kapayarak Kış Yolu’na doğru karda ilerledim.

Henüz kimsenin önünde sürüklenmemişim. Aslında Neri’nin hayatta olması dışında, onunla ilgili hiçbir şeyden kimselere bahsetmemişim. Herkes eninde sonunda kurt ve cadının bir ekip olduğunu öğrenecekti. Ancak şu an tek istediğim onun iyi olmasıydı. Thamaos’un ona dokunmamış olması. Çünkü eğer dokunmuşsa...

Bir tanrıyı ikinci kez öldürmeye yemin edemedenden önce virajı dönerken durdum. Buz gibi havayı içime çekerken kur-

dumun yağan karda bana doğru yaklaştığını gördüm. Üzerinde bıraktığım siyahı deri kıyafetler ve çizmeler vardı; galatin kılıcı ve çantası sırtına asılıydı. O yaklaşırken hemen arkasında bir kızağa bağlı beyaz kurt sürüsü duruyordu.

Beni gördüğünde gülümsedi. Yakışıklı yüzüne iyice yayılan bir gülümsemeydi bu. Ona doğru yürürken koşturmak ya da sürüklenmemek için kendimi zor tuttum. Ellerim paltomun ceplerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Ancak kendime, şimdilik liderlik etmem gereken bir krallığım olduğunu ve gözetleme kulelerinde adamlar olduğunu hatırlattım. Gözler hem bende hem de yolumuza çıkan yabancıdaydı. Onunla artık ekip olduğumuzu açıklamak bir şeydi, Beyaz Kurt'un Tanrısı'na hafiften âşık olduğumu öğrenmeleri başka bir şeydi. Buna nasıl tepki vereceklerinden emin değildim. Ben bile bunu daha yeni fark ediyordum. Şimdilik sadece aramızda kalmasına ihtiyacım vardı. Bize ait olmasına. *Bana.*

Ona ulaştığımda, karda botlarımız birbirine değecek kadar yaklaştığımızda, bir eliyle belimi kavradı ve onu durdurmadım.

"Beni özledin mi?" diye sordu ve ben bir aptal gibi sııttım.

"Eğer adamlarım izlemeseydi dişi kurt gibi üzerine atardım. Beni tehlikede sanabilirler."

Altın rengi gözleri karlı bir günün gri ışığında bile parlıyordu. "Ya da tehlikede olanın *ben* olduğumu," dedi. "Belki de kurtarılmaya ihtiyacı olan *ben* olurdum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yalnız kaldığımızda olabilirsin." Gülümsemesi genişlerken omzunun arkasındaki kurtlarına baktım. "Gerçekten de çok sadık dostların var."

Kafasını onaylarcasına salladı. "Yol boyunca bana eşlik ettiler. Uzun bir yolculuktu, kolay olduğunu söyleyemem ancak yeniden topraklarımda olmak güzeldi. Bir sürüyle yeniden bir araya gelmek. Yeniden Kuzeydiyar'la bütünleşmek."

Elini tuttum. "Benimle kaleye gelir misin?"

Terreddüde düşmesini beklemiyordum. “Sanırım önce kulübeme gitmem gerekiyor. Ama hazır olduğunda seni almaya gelebilir miyim?”

Reddedilmiş gibi hissetmek istemiyordum ama başka nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Zihnimi okumuş olmalı ki çenemi kaldırdı, gözlerini gözlerime dikip başparmağıyla dudaklarımı okşadı. “Ben hâlâ senin kurdunum, küçük kuş. Ancak bu artık çok daha derin bir anlam taşıyor. Neredeyse üç yüzyıldır o kaleyi kendi hapishanemden izledim. Ve daha yakın zamanda, senin sekiz yıl boyunca o duvarların arasında nefret ettiğim bir adam için yanıp tutuşmanı izledim. Bazı geceler seni Un Drallag’ın gözlerinden görürdüm. Thibault hızla bakışlarını kaçıtırırken senin Moeshka’yı yatak odasına kadar takip etmeni izlerdim. Sanki benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi o kaleye öylece giremem. Çünkü ediyor.” Yaklaştı, dudakları bir nefes uzağımdaydı. “*Kokumuzun* her yerde olmasını istiyorum, Nephele. Başka bir erkeğin kokusu seninkine karışıp onu kirletmesin diye, onun tüm izlerini silmek istiyorum. O kaleye adım atabilmem için bir arınma gerekir. Benim doğam bunu ister.” Beni usulca öptü, tetikte bekleyen gözlerle aldırmadan dilini dudaklarımda gezdirdi. “Seni her odada, her karanlık köşede, her duvara karşı becermem gerekecek. Bunu yapana dek seni orada ziyaret etmeyeceğim.”

Nefes nefese deri ceketinin yakasını kavradım, artık dizlerim tutmuyordu. Daha geleli beş dakika bile olmamıştı ama beni altüst etmeyi başarmıştı. Fakat anlamam gerekiyordu. Anlamamak gibi bir şansım yoktu.

“Ama kulübe hazır olduğunda beni almaya *geleceksin*, değil mi?” diye sordum.

Gülümsedi. “Evet. Sadece birkaç güne ihtiyacım var.” Dudaklarını boynumda gezdirdi; dişleri tenimi hafifçe sıyrırken ona iyice sokuldum. “Katlandığın bekleyişe fazlasıyla değecek.”

İkimde kesinlikle bir hayvan vardı. Ya da o hayvanın hayaketi. Çünkü onu hemen şimdi, burada, bu ormanda bir ağaca karşı, kar, soğuk ve acımasız havaya aldırmadan becerebilirdim; umurunda bile olmazdı.

Ancak bunun yerine yollarımızı ayırdık.

Perdenin içinden geçip gözetleme kulelerini aştığımda, askerlerimin gözlerini üzerimde hissettim. Her biri binbir soruyla bana bakıyordu. İçlerinden biri sonunda cesaretini toplayıp sordu.

“O adam kimdi, leydim?”

“O bir adam değil,” diye seslendim, kaleye doğru yürürken gözlerimi dümdüz ileride tutarak. “O Neri. Kuzeydiyar Bölgesi’nin Beyaz Kurdu.”

N E P H E L E

İki sabah sonra Rowena kütüphane kapısına geldi ve ahşap çerçeveyi tıklatarak seslendi. “Bayan Nephele. Bay Neri sizi görmeye geldi.”

İşimden kafamı kaldırdım ve bu habere aşırı tepki vermeye çalıştım. İçten içe midemde kelekler uçuşuyordu. Bugüne hazırlanmıştım. Sabah erkenden arınma banyosu yapmıştım. Kulaklarımın arkasına ve saçlarıma lavanta yağı sürmüştüm. Dün köydeki bir dükkândan güzel bir iç çamaşırı takımı almıştım. Zamanı gelmişti.

Bu kez uzun kırmızı paltomu ve pelerinimi alıp soğuk havaya çıktım. Kar yağışı, karla karışık yağmura dönmüş, rüzgâr da dinmişti neyse ki.

Neri’yi bir atın üstünde görmeyi beklemiyordum ama işte oradaydı, etrafımızdaki kar kadar beyaz tüyleri olan bir aygırın sırtında dimdik oturuyordu.

Ben ona şaşkınlıkla bakarken kurdum elime uzandı. “Nasıl?”

Başını iki yana sallayıp güldü. “Büyü.”

Dakikalar içinde ormanın içinde ilerlemeye başladık; kollarıyla beni sarmış, iri bedeni etrafımda kıvrılmıştı. Yolculuk

boyunca ikimiz de sessizdik. Sadece birbirimizin sıcaklığının, varlığının ve karlı ormanın tadını çıkarıyorduk.

Kulübe görüş açımıza girdiğinde nefesim kesildi. Kare pencereleri, kemerli bir kapısı ve gri dumanların gökyüzüne doğru kıvrıldığı uzun bir bacası olan küçük, taş bir yapıydı.

Neri attan kayarak inip bizi ahıra yönlendirdi. Hayvanı soğuktan koruyacak şekilde yerleştirdikten sonra beni evine götürdü.

Rahat yeterince iyi bir kelime değildi. Bir tanrının değil, bir ailenin yaşayabileceği samimi, düzenli ve sıcak bir evdi burası.

Rafa dizilmiş kitaplara gülümsedim. Uzun, yumuşak yastıklı divana, battaniyelere... Elias'ın anıları, şöminenin üstündeki rafta, bir kurdun gözetimi altında sapsağlam duruyordu.

Ve bir de yemek hazırladığı bir masa vardı.

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. "Sen mi pişirdin?"

Pelerinimi ve paltomu çıkarmama yardım ederek onları kapının yanına astı. "Bir tanrı için sıradan bulabileceğin birçok şey yapıyorum. Sanırım burada yaşarken hatırladığımdan daha da insandım."

Oturup yemek yedik. Köy kasabından aldığı tuzlu etle birlikte ekmek ve sıcak kış meyvesi kompostosundan oluşan geç bir kahvaltıydı. Normal insanlar gibi onun yolculuğu hakkında ve güçlü kalmak için nasıl avlandığı hakkında konuştuk. Ona perdeden, köylülerin onunla ilgili haberleri nasıl karşıladıklarından, Thamaos'tan ve Hampstead Gölü'nden gelenlerin kalede kalmasından bahsettim. Ayrıca geçtiğimiz ay Kış Hisarı'nda ne üzerinde çalıştığımı, araştırma ve okumalarımı, savaş konuşmasını ve savunma planlamasını anlattım.

"Sana yardım edebilirim," dedi. "Neye ihtiyacın olursa. Buradaki liderliğinin çok takdir edildiğinden eminim."

Öyle olduğunu biliyordum. Yardımcı olabildiğim için de memnundum. Ama artık Thamaos'tan ya da görevden konuşmak istemiyordum.

Ayağa kalkıp Neri'nin kucağına oturarak kollarımı boynuna doladım.

Parmaklarımı ipek gibi beyaz saçlarının arasında gezdirirken bana baktı. "Bu bir veda mı?" diye sordu. "Geçici Kraliçe'nin işine geri mi dönmesi gerekiyor?"

"Bu bir veda gibi mi geliyor?" dedim sırtarak. "Yani muhtemelen gitmem *gerekiyor*."

Kollarını belimin etrafına sardı. "Neden?"

"Çünkü bugün yapmam gereken işler ve daha sonrasında demirciyle bir görüşmem var ve hiçbir şey yapmadan sadece seni düşünmemi sağlayarak kafamı karıştırıyorsun."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı, her zamanki kurt gibiydi. "Sadece burada oturarak mı? Sana neredeyse hiç dokunmayarak?"

Kaşımı kaldırdım. "Sanki bu yeterli değilmiş gibi."

Gülümseyerek kolumu aşağı çekip parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Ama aslında gitmek istemiyorsun." Burnunu kulağıma yasladı. Hissettiğim imkânsız arzusunun kokusunu alırken kalbim hafifçe çarpmaya başladı. "Hımm." Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Kesinlikle kalmak istiyorsun, küçük kuşum. Ben de seni burada istiyorum. Bütün gece boyunca." Elimi nazikçe dudaklarına götürüp öptü. "O yüzden kal."

Kaldım. Ve günün büyük bir bölümünde sadece divanda birlikte uzanıp ateşin başında dinlendik. Hayat hikâyelerimiz ve anılar arasında nazik dokunuşlar, yumuşak öpücükler ve basit okşamalar vardı. Hatta bir süreliğine göğsüne sokularak uyumuştum.

Uyandığımda onun yatağındaydım. Neri'nin büyük bedeni için uygun, bükülmüş ağaç dallarından yapılmış devasa bir yataktı. Tıpkı *benim* inşa edebileceğim bir şeye benziyordu.

Yorganın altında kıvrıldığımda öğle güneşinin son ışıklarının pencereden içeri sızdığını fark ettim.

Neri kapı eşiğinde belirdi, seksi bir tanrı gibi oraya yaslandı. Gömleği inceydi ama üstüne oturuyordu, pantolonu da tam olması gereken yerlerde üzerine yapışmıştı.

“Buraya gel,” dedim.

Sevmeye başladığım o sırtıyla yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. Yorganı üzerimden atıp elini mememe götürdüm.

Sıktı, ardından gömleğimi yukarı çekip başımın üzerinden çıkararak altındaki siyah dantele gülümsedi. “Bak sen. Birileri bugün tam olarak ne istediğini biliyormuş.”

Eğildi ve kumaşın üzerinden meme ucumu ağzına aldı, oynadı, çekiştirdi. Bana baktığında dişleri belirmişti.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Ona o kadar hazırdım ki dayanamıyordum. “Sana çıplak ihtiyacım var, kurt.”

Bir an bile tereddüt etmeden ayağa kalktı ve soyunmaya başladı. “Bu benim itaatkâr hâlim, Bayan Bloodgood. Bana her zaman soyunmamı emredebilirsin.”

Kıkırdayarak diğer giysilerimi de çıkardım, ardından Neri yatağın ayak ucunda durup örtüyü çekerek yere attı.

“Alana ihtiyacımız olacak ve kendimizden başka hiçbir engel istemiyorum.”

Yatağında, siyah dantel iç çamaşırı dışına çıplak olan bedenime bakarken aleti çoktan sertleşmiş ve kalkmıştı.

Bacaklarımı açtım ve kendime dokunmak için kumaşı kenara kaydurdım. Parmağımı klitorisimin üstünde gezdirerek kendimi ona açtım; bu bir davetti. “Tadına bakmak ister misin, kurt?”

Öne atıldı ve tek, uzun pençesiyle iç çamaşırlarımı yırtarak çıkardı. Sonra yavaşça yatağa tırmandı, omuzlarındaki kaslar esneyip dalgalandı. Kendimi av gibi hissediyordum ve buna bayılıyordum. Özellikle gözlerindeki o bakış içimdeki arzuyu körüklüyordu.

“Tadına bakmaktan daha fazlasını istiyorum,” dedi. “Senin her bir kutsal parçanı ezberlemek istiyorum. Gözlerimle, par-

maklarımla, dilimle." Eğildi ve kadınlığımı uzun uzun yaladı. Gözlerindeki bakış vahşiydi. "Ve daha sonra aletimle."

Bacaklarımı iyice açıp alacakaranlıkta beni incelerken kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı. Nabzım bile hızlandı. Nefes alıp verişlerim de.

"Hiç kendine baktın mı?" diye sordu, sanki inanılmaz bir şeye tanık oluyormuş gibi. "O kadar mükemmelsin ki." Sıcak parmak ucunu kaygan girişimde aşağı yukarı yavaşça hareket ettirdi. "Sadece benim için açan sevimli küçük yapraklar gibi," diye fısıldadı. "Bana gülleri hatırlatıyor."

Yüzündeki hayranlık karşısında gülmeden edemedim. "Daha önce hiçbir kadını bu kadar yakından görmemişsin gibi davranıyorsun," dedim. "Ve ben aksi olduğunu biliyorum."

Karşılık olarak dişlerini göstererek gülümsedi. "Uzun zaman oldu, kabul ediyorum. Ama seninle kıyaslanacak kimse yok. Bir gün olacağını da sanmıyorum."

Göğsümde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olan sözlerindeki samimiyet ve dürüstlüğe takılamadan parmaklarını içime soktu, bu hareket sanki bir kemerle çekiliyormuşum gibi sırtımı yataktan kaldırdı.

Bedenim iradem dışında tepki veriyordu. Beni eliyle becerirken ona sürtünüyor, her geri çekilişinde çaresizce adını haykırıyordum. O uzun parmakların daha derinlere inmesini arzuluyordum.

"Hımm. Ve bu küçük tomurcuk," dedi. "Çok tatlı."

Eğilip dilini klitorisimde ileri geri hareket ettirdiğinde donup kaldım çünkü dizlerimi yatağa sabitleyip sanki beni yiyip bitirecekmiş gibi üzerime çullanmıştı.

Dişleri çıkmış olmasına rağmen yine de dilini kendinden emin bir tavırla klitorisimde gezdirdi ve hararetle ağzına alırken göz göze gelmek için başını kaldırdı. O dil yine ağzında hapsolmuş etimi yok etmekle tehdit eden bir hızla hareket etti.

Sonunda daha fazla dayanamayıp onu kolay kolay unutamayacağıma dair bir söz verdi.

“Sana o kadar yaramaz şeyler yapacağım ki, Nephele Bloodgood. Çok. Fazla. Yaramaz. Şey.”

Dilini içime her daldırdığında dudaklarımdan bir çığlık kopuyor, ellerim tutunabilecek bir şey arıyordu. Yatağın bükülmüş kenarlarını kavradım, o kadar derine daldırıyordu ki kalçamı kaldırmak için elleri altında mücadele ettim.

Ancak bana izin vermedi. Durmaksızın devam etti. Yaladı, becerdi, klitorisimi emdi. O dil kendi başına büyülü bir varlıktı. Gözlerimin içine baka baka ziyafet çekti. Her hareketi beni her an ağzına boşalmaya iten şehvetli bir dans gibiydi.

“Seni ısırmak istiyorum,” dedi dişlerini vajinamın dudaklarına değdirirken.

Ciğerlerimdeki her nefes güç bela çıkıyordu. “Lütfen yap. Sadece aşağıdaki önemli kısımlara dikkat et.”

Derin kahkahası tenimde yankılandı ve dişleri hafifçe geri çekildi. “Özür dilerim. İçimdeki hayvanı, en ilkel parçamı ortaya çıkarıyorsun. Tadını özlemişim.” Uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurdu, dilini orada döndürerek düşünmemi ve konuşmamı zorlaştırıyordu.

“Bana porselen bebekmişim gibi davranmanı istemiyorum,” dedim. “Kendini tutmanı hiç istemiyorum. Hatta beni paramparça etmeni istiyorum.”

“Bana ne söylediğinin farkında mısın?” Beni tekrar yaladı, kadınlığımı emip klitorisimi ısırdı. “Farkında olduğunu şanmıyorum, küçük kuş.”

İnleyip acı çekerken göz göze geldik. “Bildiğim tek şey verebileceğin her şeyi istediğim, kurt. Sana daha önce de söyledim. Bu konuda nazik davranmaya kalkma sakın.”

“Çok şey istiyorsun,” diye cevap verdi. “Eğer sana her şeyi verirsem sabah olduğunda vücudunun tatmadığım bir parçası,

seni becermediğim pozisyon kalmayacak. Defalarca. Farklı farklı şekillerde.”

Üzerime doğru sürünüp dilini boğazımda gezdirdi. Sert aleti bacaklarımın arasında tehditkâr şekilde duruyordu. “*Aynı anda.*”

Gözlerim buna karşılık kocaman açıldı. “Anlamıyorum.”

Kafasını eğip meme ucumu ağzına aldı ve sonra ıslak bir sesle serbest bıraktı. “Ormandaki açıklıktayken. Bana benzeyen diğer kurtları gördün mü?”

Emmeye ve ısırmaya devam ederken kalbim tekledi. “Evet.”

“Çünkü onlar *bendim.*” Kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. “Henüz kaybetmediğim bir yeteneğim var ve eğer başarabilirsem bunu seninle paylaşmak için her şeyimi veririm.”

Aklım karışmıştı, başımı iki yana salladım.

“Seni üç formda becerebilirim, küçük kuş.” Bileklerimi kavrayıp yatağa bastırdı, aleti bana sürtünüyordu. “Fantezini gördüm. Beni kadınlığında gördüm. Ağzında. Kıçında. Sana bunu verebilirim. Hepsini birden.”

Tenim alev alev yanıyordu. “Peki sen... sen hepsini hissedebilir misin?”

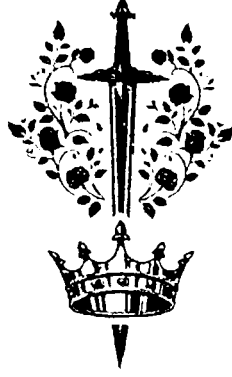
Başıyla onayladı ve boynumu öperken dişlerini sürttü. “Hepsini. Sana vereceğim her orgazmı. Her kasılmayı, her emişi, her darbeyi.” Kulağıma eğildi. “Seni üç kez ısırabilirim. Üç farklı yerde, aynı anda seni becerip emebilirim. Ve içine üç kez boşalabilirim. Üç şekilde. Seni kendimle doldurabilirim, Nephele ve kahretsin ki bunu istiyorum.” Gözleri karardı. “Bana bir keresinde senin tanrın olmadığımı söylemiştin. Ama bu gece bitmeden öyle olacağıma bahse girerim.”

Onun altında nefes nefese kalmış, her zamankinden daha muhtaç hâldeyken tüylerim diken diken oldu.

“Bunu istiyor musun?” diye sordu. “Sana sahip olmamı istiyor musun, küçük kuş?”

Bu benim sonum olabilirdi ve beni bekleyen düşünülemez
hazza dayanabileceğimden emin olmasam da verebileceğim tek
şekilde cevap verdim.

“Evet, Neri. Lanet olsun ki evet.”

N E R İ

Nephele'i aşağıdan izlemek, ikinci formumun onun boğazını kavrayışı, parmaklarımın o güzel ağzına kenetlenmesi... Bu ruhaf ve harika bir deneyimdi. Başı kendinden geçmişçesine geriye doğru yatmışken üzerimde öyle sert gidip geliyordu ki küçük memeleri ve karnının zarif kıvrımı ateş ışığında parlıyor, porselen teni ince bir ter tabakasıyla ışıldıyordu.

"Beni çok iyi kavriyorsun, Nephele," diye fısıldadım ikinci formumun ağzından, arkadan içine girerken. "Koca aletimi o kadar derine alıyorsun ki... Daha fazlasını ister misin, küçük kuşum? Çünkü sana daha fazlasını verebilirim."

Kulağının dışını yalayıp klitorisini okşamak için uzandığımda sızlanarak titredi. Ardından cevap olarak başını salladı ve hayatı buna bağlıymış gibi ağzındaki parmakları emdi.

İkinci formum onu bıraktığında göğsüme yığıldı. Şehvetten sarhoş bir hâlde ellerini yatağa bastırıp bakışlarımı yakalamak için kendini yukarı itti. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak başımı kaldırdım ve ağzını dudaklarımla yakaladım. Dilimi emişi, benden ne istediğini açıkça belli ediyordu.

Fakat sonra bana, "Seni ağzımda istiyorum. Lütfen," dedi.

İfadesi şehvet ve açlıkla buğulanmıştı, bu da bana ona arzuladığı şeyi vermem için ilham oluyordu.

O sırada üçüncü formum omuzlarımla yanında diz çökerek belirdi. Nephele, isteğine bu kadar çabuk cevap vermemi beklemiyormuş gibi tatlı bir şaşkınlıkla yukarıya baktı, ki bu da beni gülümsetti. O sert ve çıkıntılı aleti eline ve ağzına almakta hiç tereddüt etmedi.

Dokunuşuyla içime yayılan hisler beni paramparça etmeye yetiyordu. Aynı anda her yerdeydi; aletimin başını emiyor, testislerimi yalıyor, uzunluğumu okşuyor, beni beceriyordu. Kokusu öyle tüketici, öyle güçlü ve istilacıydı ki dayanmakta zorlanıyordum.

Üçüncü formum onun dokunuşları altında inlerken memesini kavradım ve sert, küçük meme ucunu ağzıma aldım. Teninin altında kanın akışını hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Tadına bakmadan geçilmeyecek kadar lezzetliydi.

Eli hâlâ üçüncü formumun aletinin dibine sarılı hâldeyken ağzını serbest bıraktı ve ben dişlerimle nazikçe ısırırken haykırdı. Isırığının ardından geriye sadece bizi yerimizden sarsan bir zevk kalmıştı.

“Lütfen durma,” diye yalvardı. “Lütfen, Neri.” Gözleri geriye yuvarlandı ve ben onu alttan ve arkadan daha sert becererek her santimimi içine gömdüm.

Her deliğini doldurma ihtiyacıyla üçüncü formum onun o sevimli ağzını yeniden açtı ve sızlayan aletimi dolgun dudaklarının arasına kaydırды. Güzel mavi gözlerini bana dikerken bile, kendinden geçmiş hâlde ziyafet çekmeye ve okşamaya geri döndü. Sarı buklelerini yüzünden geriye iterken ve ağzına girip çıkarken buz gibi gözlerine bakabilmeyi seviyordum. Aletimin genişçe açılmış dolgun dudaklarının arasında kaymasını saatlerce izleyebilirdim. Ama aynı zamanda meme ucunun tadını ağzımda alabiliyor, o hassas tomurcuğu emerken, çekiştirirken ve ısırırken kanının serbestçe aktığını hissediyordum.

İkinci formumun görüşünden, Nephele'in yay gibi gerilmiş omurgasını, dar belini ve bana çarpan kaymak gibi kalçasını izledim. Ancak dikkatim kaygan ve pembe kadınlığına ve sıkı poposuna girip çıkan iki farklı formdaki alette takılı kaldı; bu görüntüyü hafızama kazıdım. Gözlerimi kapadım ve beni saran her baş döndürücü duygunun tadını çıkardım. Her şey o kadar güzel, o kadar doğrudu ki içimde zonklayan arzuya neredeyse teslim oluyordum. Başka hiç kimse yapamazken beni bitirebilecek çoklu orgazma neredeyse yenik düşmek üzereydim.

Ama son anda kendimi dizginleyip memesini serbest bırakarak dişlerimi geri çektim. Buna karşılık, ağzını aletimden ayırıp bakışlarını aşağı indirdi. Sadece yüzünde ve gözlerinde yaklaşan orgazmın vaadini görmüyordum, aynı zamanda içindeki tatlı kasılmalarda da bunu hissediyordum.

Sanırım final zamanı gelmişti.

Üçüncü formumla bir elimi saçlarına kaydırıp başını yeniden aletime çevirirken diğer elimle kendimi okşamaya başladım. "O güzel ağzı benim için aç, küçük kuş."

Öyle çabuk ve istekle itaat etti ki doruğa ulaşmam üç saniyemi aldı. Vücudum her kasılmada sarsıldı ve son damlayı onun çekici dudaklarına ve diline boşalttım.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi hepsini yuttu, ardından aletimi boğazının derinliklerine aldı. Emerken ve inerken titremeden edemedim. Bu arada hâlâ bacaklarının arasında, kadınlığını becermeye devam ediyor ve mutluluktan ölmemeye çalışıyordum.

Saçlarının köklerini çekiştirdim ve ağzını aletimden çektim. Tıpkı onun kadar arzulu olan üçüncü formum da eğilip dudaklarını öptü.

Dilindeki şehvetli, tuzlu tat öyle keskindi ki her bir formumu derinden sarstı. İçimdeki kurt harekete geçmişti. Benim olanı işaretlemeyi arzuluyordu. Üzerine yalnızca benim kokumun sinmesini, yalnızca benim tadımı bilmesini istiyordu.

Aniden göz kapakları titreyerek kapandı. Nefes nefese kalarak adımı haykırdı.

“Buradayım, küçük kuşum.” Başımı kaldırıp dudaklarına uzandım. Vajinası, durmak bilmeyen dalgalarla aletimi sıkarken ikinci formumun aletini aynı anda kıcına itiyor, bu da kendimi dizginlemeyi on kat zorlaştırıyordu. Pes edebilirdim. Bırakabilir ve eğer dayanabilirse baştan başlayabilirdim. Ama dayanabileceğini sanmıyordum.

Ve böylece boşaldım, boşaldıkça içini meniyle doldurdum. Ruhu titreten o eşzamanlı zevk patlamalarıyla birlikte, benliğimin her parçasını Nephele Bloodgood’un bedenine bıraktım.

Bittiğinde ipek bir kumaş parçası gibi üzerime yattı. O kadar hâlsizdi ki hareket edebildiğinden emin değildim. Altından sıyrılıp banyoyu hazırlamaya koyuldum. Hazır olduğunda onu kontrol ettim. Orada, tamamen tatmin olmuş, bitkin bir hâlde yatıyor, yüreğimi sıkıştıran bir ifadeyle bana bakıyordu.

Onu kucağıma alıp küvete taşımama izin verdi. Arkasına gömülüp onu sıcak tuttum, memelerinin üzerinde yavaşça su gezdirdim ve ağrılarını rahatlatmaya çalıştım.

“İyi misin?” dedim en sonunda. “Çok sessizsin.”

“Az önce üç tanrıyla seks yaptım,” diye cevap verdi. “Adımı hatırlamaya çalışıyorum.” Güldüm. Ancak sonra, “Bunu bana hep yap, tamam mı?” dedi.

Şakağını öptüm. “Elimden geleni yapacağım.”

Su ılıyınca ikimizi de kuruladım ve tekrar yatağa döndük.

“Hizmetçin ve muhafızlar seni aramaya gelecek. Kraliçelerini çalan canavarı avlayacaklar.”

Başını göğsüme yasladı ve bana baktı. “Rowena bir şekilde beni beklememesi gerektiğini biliyor. Kimse elinde yabayla kapağıya dayanarak bağırıp çağırmayacak, yemin ederim. Bu da demek oluyor ki bütün gece bizim. Yalnızız.”

Hâlâ içinde bir damla şehvet kalmış olduğuna inanamıyordum, o küçük pembe dilini meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde irkildim.

“Ne dersin?” diye sordu ve fark ettim ki *benim* bedenimi öğrenme sırası ondaydı.

“Evet,” diye cevap verdim.

Tek kaşını kaldırdı ve meme ucumu emerek aletimin seğirmesine neden oldu.

Biraz daha aşağı doğru hareket etti. Yaladı ve göbeğimin altındaki tüy çizgisine kadar öptü. “İyi mi?”

“Evet,” diye cevap verdim.

Daha da aşağı indi, bacaklarımın arasına yerleşti ve uyluğumun içini yaladı. “Burası?”

Denedim ama kahkahamı engelleyemedim. “Hayır. Gıdıklanıyor.”

“*Gıdıklanıyor* mu?” Bacaklarımı sabitledi ve o yaramaz dilini aynı noktada gezdirdi.

Geri çekilmeye çalıştım. “Kes şunu, seni dişi şeytan.”

O kadar geniş ve tatlı bir şekilde gülümsedi ki aptal kalbim patlayacak gibi oldu. Dilini tekrar uyluğumda gezdirdiğinde öyle gıdıklandım ki ondan kurtulmak için yatakta doğrulmak zorunda kaldım.

“Dişi şeytan,” diye fısıldadım, o çıplak ve acı verecek güzelliğiyle bana doğru sürünerek gelirken.

Tek kaşını kaldırıp ereksiyonumu kavradı. O narin el, beni herhangi bir büyüünün yapabileceğinden daha iyi kontrol ediyordu.

“Bana ne istediğini söyle,” dedi yaramaz bir sırıtışla. “Belki sana onu verebilirim.”

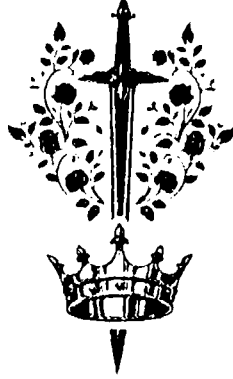
Parmaklarımı uzun, ipeksi buklelerinin arasına kaydırdım. “Aletimi emmeni istiyorum,” diye cevap verdim dürüstçe ve boğuk bir kahkaha attım. “Yorgun değil misin? Yoksa sadece benden intikam almak için mi bunu yapıyorsun?”

Beni kökten uca kadar okşadı. “Tabii ki öyle yapıyorum. Beyaz Kurt Tanrısı’nı deyim yerindeyse dizlerinin üzerine çöktürmenin ne kadar az efor gerektirdiğini sana göstereceğim.”

“Sanki bilmiyormuşum gibi,” dedim. Saçlarından sıkıca tutup onu öpmek için eğildim ve o da benimle yarı yolda buluştu. “En kötüsünü yap, cadı,” diye fısıldadım ağzına doğru gülümserken. “Bana acı çektir.”

“Ah, kesinlikle öyle yapmayı düşünüyorum, kurt,” Tatlı, pembe dilini dudaklarımda gezdirdi ve vücudumu öperek aletime geri dönerken dişlerini gösterdi. “Seni ulumaya zorlamak için ne gerektiğini öğreneceğim.”

N E P H E L E

E rtesi sabah Neri'nin güçlü kollarının arasında uyandım. Ama kolları biraz farklı görünüyordu. Başımı kaldırıp ona baktım, uykulu gözlerle uyanmaya çalışıyordu; gerçekten uyumuş gibiydi.

"Bunlar senin işaretlerin mi?" dedim, parmağımı kolunu ve göğsünü kaplayan o eski ve biraz da rünik çizgilerin üzerinde gezdirerek. Boynunun iki yanından yukarı doğru kıvrılan siyah kanatlar gibiydiler. "Çok güzeller."

Gülümsedi ve o gülümseme midemde tatlı bir kıpırtıya sebep oldu. "Evet, onlar benim adurnam. Dün gece sen uykuya daldığında fark ettim." Elini kaldırdı. "Neden geri döndüklerini açıkçası ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey, adurnanın hak edilerek kazanıldığı. Belki de o konuda hatalarımı düzeltecek bir şeyler yapmışımdır. Eter beni tanıyaması da belki de ilahi güçlerim sandığım kadar zayıflamamıştır."

Bu lanetle ilgili hâlâ öğrenecek çok şeyimiz vardı. Keşfedilecek ve aşılabacak çok şey... Biliyordum ki bunu birlikte yapacaktık.

Tatlı bir öpücüğün ardından Neri bana yaramaz bakışlarından birini atarak, "Giyin. Bu sabah sana bir sürprizim var," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Sürpriz için ne zaman vaktin oldu?"

"Evim büyülü," dedi. "Bir tanrıya göre inşa edilmiş bir ev. Hâlâ sözümü dinliyor ve dün gece uyumaya çalışırken de dinledi. Ki oldukça yorucu faaliyetlerimiz göz önüne alındığında bu, beklenenden uzun sürdü."

Ona oyunbaz bir bakış attım ama sonunda üzerimi giyindim, düşündüğümde daha heyecanlıydım.

Vakit erkendi. Şafak öncesiydi. Pencereden dışarı baktığımda her zamanki gibi kar yağdığını gördüm. Yatak odasından çıktığımda Neri, mutfaktaki arka kapının orada duruyordu.

"Dışarıya mı?" dedim kapıyı işaret ederek.

Sırıttı ve başıyla onayladı. "Dışarıya."

Gösterişli bir hareketle kapıyı açtı. Kara kazılmış taş bir yola adım attım ve onu takip ederek hayal edebileceğim en güzel, duvarlarla çevrili gül bahçesine ulaştım. Güllerin yılın bu mevsiminde burada olmaması gerekirdi. Aslında yılın büyük bir bölümünde olmamalıydı... Yine de binlerce çiçek, Kan Kırmızısı Güller, dikenli çalılıkları kaplıyor, sarmaşıklara tırmanıyor, duvarın ve kapının üzerine, hatta bir çardağın üzerine bile sarkıyordu. Hepsinin yapraklarında hafif bir kar örtüsü vardı. Şamdanlar, onları çevreleyen duvarın tepesinde duruyor, mumlar sabahın kasvetiyle mücadele etmek için yanıyordu.

Gözyaşlarım kirpiklerime tutunan kar tanelerine karıştı. Ellerimle ağzımı kapamaktan kendimi alamadım.

"Beğendin mi?"

Arkama döndüm. Neri hemen arkamdaydı. Altın rengi gözleri şimdi fark etmeye başladığım bir mutlulukla parlıyordu.

"Bayıldım. Bu benim için mi? Gerçekten mi?"

Beni yakına çekerken çarpık tebessümü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Gerçekten. Sürekli buraya gelmeni istiyorum. Elimden gelse seni burada kalıcı olarak tutardım. Ancak o gün gelene kadar, seni tekrar kendime çekecek bu bahçe var."

Ağlamamak için kendimi zorlayarak uzanıp yüzüne dokundum. "Bahçeye ihtiyacın yok, kurt. Ama zararı da olmaz."

Buna kahkahalarla karşılık verdi. "Bir şekilde böyle olacağını düşünmemiştim."

Bir süre orada oyalanıp güllerin kokusunu içimize çektik. Ben de Neri'ye annemin Cila ve Thaddius hikâyesini kendi anlattığı hâliyle aktardım.

"Sanki benimle karşılaşacağını biliyormuş," dedi. "Baban senin için ne gördüğünü ona söylememiş olsa da."

Bir gül koparıp burnuma götürdüm. "Biliyorum. Ölümünden sonra bile o hikâyeye ihtiyacım olacağını anlamış gibiydi. Ve bunu bana rüyamda da anlattı."

"Onunla böyle bir bağ kurmuş olman çok güzel. Benimle uğraşmanı biraz olsun kolaylaştırmasına da ayrıca sevindim. Ulu Topraklar'dan bile olsa."

Bu düşünceye gülümsemeye çalıştım. Ama doğrusu şu ki, babamın dediği gibi beni ve Raina'yı izliyorsa, gördüğü çoğu şeyden dolayı üzgündüm.

Güneş doğduğunda Neri beni kaleye geri götürdü. Kale geçen ayın diğer her gününden farksızdı. Herkes arazide dolaşır ve uzakta, köy yeniden dolup taşmaya başlıyordu.

Neri inmememe yardım edip önümde durdu. Heybetli, yakışıklı ve karşı konulmaz derecede çekiciydi. "Günü senin köyünde geçireceğim," dedi. "Eğer herkesi bir günlüğüne kaleden atmaya karar verirsen, bunu sağlayabilir ve sözümü tutabilirim. İstemezsen, herkes oradayken seni becerebilirim; seni köşelerde kıştırıp masalarda becermek için kapıları kilitleyebilirim. Eğlenceli olabilir. Her iki şekilde de kaleyi temizleyebiliriz. Ayak uydurabilirsen bir günde yapabilirim."

Gülümseyip göz kırtığında nefesim kesildi. O gülümseme tehlikeliydi. Altın gözleri parlıyor ve şeytani güzellikteki ağzının bir köşesi kıvrılıyor, yıkım, yaramazlık ve ahlaksızlık vadediyordu.

Lanet olsun ki bu kadar baştan çıkarıcı olması da onun suçuydu.

“Bundan daha çok istediğim hiçbir şey olmasa da,” diye karşılık verdim, “dün gece üç tanrıyla yattım ve bugün bunun etkilerini hissediyorum. O yüzden biraz dinlenip işlerimle ilgilensem iyi olur. Ama bu gece...”

Düşüncemi bitiremedim.

Bir şey perdeye çarptı, büyümden yankılandığını hissettiğim bir şey. Yolun aşağısında biri çığlık attı.

Neri’yle birlikte atına atlayıp sesin geldiği yöne doğru sürdük. Yakınlarda, kale kuyusunun yanında bir grup köylü buzları kırmakla uğraşıyordu. İnsanlar boyunlarını uzatmış, gözlerini gökyüzünün güneyine dikmişti.

Kırmızı lekeler perdeyi boyuyordu.

Yukarı baktığımda başka bir titreşim daha hissettim. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ardından daha fazla kırmızı patlama geldi.

İşte o zaman gördüm. Kış Yolu’ndan iniyordu.

Güvercinler. Yüzlerce güvercin çığlık çığlığa bize doğru uçuyordu.

Duvara çarptıklarında kalbim kaburgalarımı dövdü. Onlarcası aynı anda büyüye toslayıp boyunlarını kırıyordu. Daha fazla güvercin patlayarak her yeri kana boyadı ama durmadan gelmeye devam ettiler, gücümüzün büyüklüğüne karşı aynı anda fırlatılan binlerce ok gibiydiler.

Perdeye tekrar tekrar kan sıçradı, ta ki kırmızı bir ölüm perdesiyle yüz yüze kalıncaya dek.

Büyünün zayıfladığını hissettim.

“Perdeyi güçlendirin!” diye bağırdım arazide toplanmış az sayıdaki cadiya. “Lanet olsun, güçlendirmemiz lazım!”

Kaleden ve köyden daha fazla insan akın etti. Her yerden geldiler ve şarkı söylemeye, aramızdaki duvarı ve Thamaos olduğunu bildiğim şeyi geride tutmaya başladılar.

Perdeye rağmen hortlakların kokusunu alabiliyordum. En az bin tane vardı. Temas eder etmez öleceklerini bile bile hepsini gözden çıkarmıştı. Onların Cehennem Katmanları'na geri dönmesine razıydı. Yani *bu kadar* mıydı? Bu, sadece ölülerin ruhlarıyla oynanan bir oyun muydu?

Onun için bir tiyatrodan başka bir şey değildi bu.

Neri'nin kolu belime sıkıca dolanmıştı, nefesi hızlanıyordu. Hâlâ atının üzerindeydik, hâlâ o kan perdesini izliyorduk. Sonra Neri kulağıma eğilip fısıldadı.

"Nephele. Oku şunu."

Ne demek istediğini anlamam kısa bir an sürdü. Neyi okuyacaktım?

Ama sonra gördüm. Gün gibi ortadaydı, gözlerimin hemen önünde. Kalın, parlak kanla yazılmıştı. *Benim adım*. Ailemin adı. Thamaos'un benden kopardığı herkesin adı.

Babamın. Annemin. Kız kardeşimin.

Bloodgood.

Kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Çünkü bunun ne olduğunu hemen anladım. Bir tehdit değil, bir söz. Ölümün, kanın ve yıkımın habercisiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Neri ve başımla onayladım. Gözlerimden soğuk gözyaşları dökülürken yeni keşfettiğim bir öfkeyle titriyordum.

"Savaş geliyor demek," dedim. Kendime bir söz verirken Doğu'nun Tanrısı'na duyduğum nefretle ruhum karardı. "Ve geldiğinde biz tamamen hazır olacağız."

